CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"And the Spirit and the bride say, Come. And let him that heareth say, Come." Rev. 22 : 17

OCTOBER 28th 1960 - No. 467 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

16th year of publication Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

31 OCTOBER - HERVORMINGSDAG

GODS WOORD

en ons antwoord daarop

Een dominee, die wel eens boordpredikant is geweest op een immigrantenschip, heeft het genoegen gehad gedurende 10 dagen zijn hut te delen met de pastoor. Op de tafel van de speciale hut voor de "geestelijkheid" liggen dan de rozenkrans en de bijbel vlak naast elkaar. Dat er over die tafel heen heel wat wordt afgeboomd is te verstaan.

Menige dominee en ook menige pastoor bewaart aan dit broederlijk samenzijn van "Rome" en "Geneve" de allerprettigste herinneringen. De omgang wordt gekenmerkt door een eerbiediging van elkanders overtuiging en door veel wederzijdse hulpvaardigheid. Maar veel collega's hebben dezelfde ervaring gehad als ik. Na talrijke hutgesprekken verlaat je tenslotte de boot — alle amicale verhoudingen ten spijt meer protestants dan ooit.

In dit opzicht kan soms een nauw contact of een diepgaand gesprek met Roomsen zijn nut hebben. Het sterkt je overtuiging in dingen, die je allang weet, maar die toch steeds weer opnieuw moeten worden beleefd.

Waar zit het toch in, dat zulk een contact je het gevoel geeft van meer protestants te zijn dan ooit? Niet alleen daarin, dat er als vanzelf een tegenzin wordt gewekt door het aanwezig zijn bij kleine Roomse gebruiken, die een mechanisch en bijgelovig karakter dragen. Een gevoel van tegenzin is tenslotte nog niet maatgevend en bepaalt de rijkdom van onze overtuiging niet. Het is veel meer, dat je opnieuw wordt ontdekt aan de weelde van onze belijdenis, die we door Gods voorzienigheid aan de Reformatie hebben te danken.

Nu we de 31ste October naderen is het goed over die weelde even te mediteren. En we willen de gedachten van onze lezers daarin op gang helpen, door twee door de Reformatie herwonnen schatten naar voren te halen. We doelen op de Bijbel en op het Geloof, of wilt U het wat scherper gesteld: Gods Woord en ons antwoord daarop.

Wanneer je aan een Roomse zegt, dat de Reformatie ons de Bijbel weer heeft teruggeven, dan zal hij dat stellig ontkennen. Hij zal zeggen, dat de Bijbel in zijn kerk altijd een ereplaats heeft gehad en heeft. Misschien zal hij toegeven, dat de Roomse kerk van vandaag het bijbelgebruik meer aanmoedigt dan in Luthers dagen, maar hij zal toch de Schrift als het boek van Gods openbaring ten hoogste prijzen.

Het is ook niet scherp geformuleerd als men zegt, dat de Reformatie ons de Bijbel heeft *terugg*egeven. Beter is het te zeggen, dat de Hervorming ons een nieuw *verstaan* van de Bijbel heeft gebracht. De Bijbel was er wel, maar de Bijbel was vervormd tot een scholastisch systeem.

Dat scholastisch systeem kan men het best vergelijken met een verpakt voedingsmiddel. Het was een mengsel van schriftgegevens plus gegevens uit de traditie plus een flinke dosis klassieke (heidense) philosophie. De hoog-kerkelijke verpakking echter maakte het tot "onvervalste waarheid" in het oog van de massa. En het kerkelijk merk erop zeide, dat het "gegarandeerd echt" was. Zo werd het de goegemeente als geestelijk voedsel voorgezet. Er zat nog wel echt voedsel in, maar het zuivere onvermengde echte voedsel, d.i. het Woord van God, kreeg men niet.

De Reformatie heeft dat kerkelijk geijkte theologisch systeem doorbroken en de Schrift zélf weer open gedaan voor het gewone volk. En de nadruk is daarbij gevallen op de onschatbare waarheid, dat die Schrift niet een ander "systeem" is, maar het Woord Gods, d.w.z. een Boodschap van God aan de mens, een Verkondiging, die de weg gaat van Gods mond naar ons hart. Geen eerbiedwaardige oorkonde, maar een spreken van God tot ons! De Reformatie bracht de erkenning, dat het Woord Gods een kracht tot zaligheid is, levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, omdat God er zelf achter staat met het werk van zijn Geest.

Deze erkenning van het Woord Gods is altijd de zenuw geweest van het Reformatorisch Christendom. En als wij vandaag de erfenis van de Hervorming willen bewaren en ongerept overgeven aan onze kinderen, dan zal *die* waardering en beleving van het Woord Gods altijd weer dienen te worden onderstreept.

Het is nodig dat te zeggen. Want ook het Protestantisme wordt altijd bedreigd door het gevaar, dat de Bijbel vervangen wordt door een theologisch systeem, Scholastische theologische systemen zijn er niet alleen in de Roomse kerk. Let wel,

(Vervolg op pag. 2)

HIJ VOELDE ZICH BEST OP Z'N PLAATS

De "grand old man" van de Canadese autowereld, Col. R. S. McLauglin was een eregast op de Automotive Day van de Canadian National Exhibition. Hij vond op die tentoonstelling nog een "1908 McLauglin", een auto die hij zelf had gebouwd in zijn fabriek, welke hij destijds in 1906 in Oshawa, Ont. had opgericht.

De "New Look"

Prime Minister Diefenbaker is klaar om de oppositie in de ogen te zien in het parlement en tevens de kiezers in de aanstaande verkiezingscampagne. Hij heeft daartoe niet geaarzeld, grote veranderingen te brengen in het kabinet — groter dan ooit in de bijna 100-jarige geschiedenis van Canada.

Met een fijn gevoel voor de wensen van de bevolking en tevens voor de kwaliteiten en capaciteiten van zijn naaste medewerkers heeft hij zijn ministerraad zodanig gewijzigd, dat men bijna zou menen, dat er een geheel nieuw kabinet gevormd is. Zowel in zijn eigen partij als in de publieke opinie heeft Diefenbaker daarmee zijn positie stellig belangrijk verstevigd.

Veel aandacht is bij deze wijziging besteed aan de verlangens van de verschillende provincies om een waardige plaats te bezetten in het nationale kabinet.

Quebec kreeg een zesde man in het kabinet door de benoeming van Noel Dorion van Bellechasse tot staatssecretaris. Dit is een man die bekend staat om zijn fijnzinnige juridische bekwaamheden.

Tevens kreeg de Quebec-er Leon Balcer (eindelijk) zijn kans als opvolger van George Hees in het Departement van Transport. In 1957 werd hij min of meer in de hoek gezet met de post van Solicitor-General, wat allerwege gezien werd als een soort van wraak omdat hij had geprobeerd, in 'n wedstrijd met Diefenbaker de plaats van partijleider winnen op de Conservatieve Conventie van het jaar daarvoor.

In zijn nieuwe functie boekte hij reeds dadelijk een groot succes door de staking van de loodsen op de St. Lawrence Seaway door een enkele bespreking op te heffen.

Zijn voorganger, de boeiende jonge staatsman Hees heeft thans de portefeuille van Trade and Commerce, waarin hij met zijn aangeboren koopmanschap zich kan oefenen op internationaal terrein.

Ontario's vertegenwoordiging in het nationale kabinet werd uitgebreid tot zeven posten, waaronder de sleutelposities van Financien, Trade and Commerce, Labour, Publieke Werken, Immigratie en Health and Welfare.

De eervolle maar moeilijke post van het ministerie van oorlog ging over van British Columbia naar Alberta.

Het ministerschap van landbouw werd verplaatst naar de meest voor de hand liggende provincie Saskatchewan, waar ook de prime minister zelf thuis hoort.

Manitoba, de kleinste van de westerse provincies, kreeg een tweede kabinetsminister plus een parlementaire secretaris (assistent van een der ministers).

En eindelijk kreeg ook een vertegenwoordiger van Canada's jongste (?) provincie Newfoundland een baantje in het kabinet, al is het maar klein.

Brits Columbia kreeg een nieuwe Luitenant Generaal in de persoon van George Pearkes, een der beste persoonlijke vrienden van Diefenbaker en zelf een oud oorlogspaard. Pearkes heeft maandenlang ontkend, iets van deze benoeming af te weten of er ook zelfs maar naar uit te zien, hoewel reeds negen maanden geleden deze benoeming voorspeld werd in sommige kranten.

Een New Brunswicker kreeg de nieuwe en in de toekomst stellig belangrijke rol van Minister van Bosbouw toegewezen. Het is Hugh John Flemming, voormalig premier van New Brunswick, die als een betrouwbare, maar weinig opzienbarende figuur bekend staat.

Slechts twee provincies — Nova Scotia en Prince Edward Island — hebben geen deel aan de wijzigingen in het nationale kabinet. Diefenbaker wist, dat dit de twee provincies zijn, waarin het prestige van de Conservatieve partij onaangetast is en waar hij zich dus kan veroorloven de dingen te laten zoals ze zijn.

De toevoeging van vier nieuwe ministers en de overplaatsing van zes anderen hebben het Conservatieve kabinet een geheel nieuw aanzien gegeven sinds het in 1957 gevormd werd. Slechts zeven van de

(Vervolg op pag. 2)

DE NIEUWE KABINETS MINISTERS

FLEMMING

HALPENNY

DINSDALE

DORION

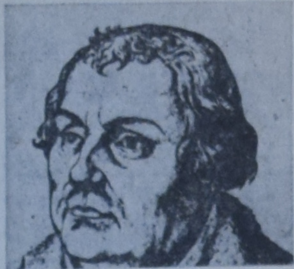
De kabinetswijziging, die besproken wordt in bovenstaand artikel "De 'New Look' ", bracht 4 nieuwe gezichten in de ministerraad, terwijl 6 ministers van post verwisselden. De nieuwe ministers zijn, v.l.n.r.: Hugh John Flemming van New Brunswick, (Forestry), Ernest Halpenny van London (zonder portefeuille), Walter Disdale van Brandon, Man. (Northern Affairs) en Noel Dorion van Quebec, staatssecretaris.

"INTERNATIONAL CHRISTIAN YOUTH"

"International Christian Youth", de onlangs opgerichte studenten- en jeugdorganisatie van de Internationale Raad van Christelijke Kerken, kondigde deze maand de verschijning aan van het eerste nummer van *Saved* (Verlost), een vijfmaal per jaar uitkomend blad voor studenten en andere jonge christenen. De 16 pagina's omvattende periodiek zal alleen verschijnen tijdens het schooljaar en zal artikelen en nieuws bevatten door en over studenten, die deelnemen aan positief christelijk activiteiten van hun scholen en universiteiten en in kerkgenootschappen in de Verenigde Staten en over de gehele wereld. De eerste belangrijke activiteit van ICY zal een tijdens de kerstvacantie te houden mid-winter conferentie aan een universiteit in het Midden-westen zijn. Op deze conferentie wordt een groot aantal studenten verwacht. Bekende sprekers zullen uitgenodigd worden en een gedeelte van het programma zal worden gewijd aan discussie- en studiegroepen en films, die laten zien van hoe groot belang het is dat de historisch-christelijke principes op de problemen van deze tijd worden toegepast. De leiding van de conferentie zal in handen zijn van studenten van "colleges" in de Verenigde Staten en speciale nadruk zal gelegd worden op de moeilijkheden van christen-studenten aan niet-christelijke onderwijsinrichtingen.

(I.C.N.)

Hervormingsdag

Dr. MAARTEN LUTHER: *"Das Wort sollen Sie stehen lassen".*

(Vervolg van pag. 1)

Ik zeg geen kwaad van de systematische theologie op zich zelf. We hebben het dogma en de dogmatiek nodig.

Biblicisme leidt gewoonlijk tot allerlei misvattingen. Maar de Protestantse theologie heeft tegen wil en dank van de Roomse kerk als erfenis meegekregen de neiging om Gods Woord in te passen in sluitende constructies met allerlei onderscheidingen, die aan het menselijk denken zijn ontleend en het Woord Gods zo heel gemakkelijk van zijn kracht beroven.

Wie met de Schrift omgaat mag altijd wel bedenken, dat hij niet omgaat met een verzameling van uitspraken of stellingen, zelfs niet met een verzameling van bewijsteksten voor allerlei geformuleerde waarheden, maar in de eerste plaats met HET TOT HEM PERSOONLIJK GERICHTE LEVENDE WOORD VAN GOD.

In verband met het bovenstaande is er een tweede rijkdom, waarvoor de Reformatie ons de ogen heeft geopend en waarop we hier willen wijzen. Die bestaat hierin, dat wij op dit levend Woord van God een *persoonlijk geloofsantwoord* mogen geven en dat dit geloofsantwoord leiden mag tot persoonlijke *heilszekerheid*.

Bij Rome gaat het geloof eigenlijk niet verder dan dat het een volkomen onderwerping is aan het gezag der kerk. Maar de genade, die de kerk met gezag verkondigt en uitdeelt is nooit blijvend. Die is verliesbaar en moet telkens opnieuw gegeven worden. Daarom ontkent Rome, dat een mens voor zijn dood met zekerheid zou mogen geloven, dat hij een voor eeuwig aangenomen kind van God is.

Nu ligt de tegenstelling tussen deze twee concepties van het geloof niet altijd zo eenvoudig als we het hier in twee zinnen hebben gezegd. Met name niet in de praktijk van het geestelijk leven van Roomsen en Protestanten beiden.

Er zijn heel veel Protestanten, die maar nooit tot de zekerheid des geloofs kunnen komen. Daartegenover zijn er heel veel Roomsen, die in vredige geloofsrust leven bij het woord van hun kerk.

Het hangt er maar van af of we echte kinderen der Reformatie zijn. Er is b.v. een verwaterd Protestantisme, dat met haar bijbelcritiek de Schrift zo heeft ondermijnd, dat er geen vaste beloften Gods meer overblijven, waar de zekerheid des heils op kan worden gebouwd. Dan is er meer zekerheid bij de Roomse, die dankbaar aanvaardt, dat de kerk hem weer voor het heden absolutie heeft gegeven.

Dat is dan ook de verklaring, dat van de Protestanten ,die overgaan naar de Roomse kerk altijd de meesten komen uit vrijzinnige kring. Hier zijn mensen, die van hun zoeken en twijfelen moe geworden zijn en die het dan als een verademing ervaren (zo drukt één van hen zich in een bekeringsrelaas uit), dat een priester hen absolutie geeft. Wat ze zelf niet door het geloof kunnen grijpen, willen ze zich tenslotte wél *laten* geven.

Maar ondanks deze "verademing", die de Roomse kerk biedt aan een vrijzinnig protestants zoeker, moet toch worden vastgehouden, dat de persoonlijke geloofsovergave van een kind des Heren aan zijn Heiland, die hem doet zeggen: Ik ben verzekerd, dat niets mij zal scheiden van de liefde van Christus — verre uitgaat boven het verliesbaar genadebezit, dat een Roomse telkens weer van zijn kerk vraagt en krijgt.

En hier is een tweede erfgoed der Reformatie, dat we ongerept dienen te bewaren.

Dan denken we niet alleen aan het vrijzinnig protestantisme, waar zoekers wegzinken in het drijfzand van een relatief gemaakte waarheid. Maar dan beseffen we, dat ook in onze eigen kringen soms zo weinig geloofszekerheid gevonden wordt. In dit opzicht levert het ambtelijk huisbezoek vaak teleurstellende resultaten op. Tallozen blijven zwijgen of geven een aarzelend antwoord op de vraag of men zich een kind des Heren weet.

En het benauwende is de oorzaak hiervan. Er is een tijd geweest dat zulke aarzelende antwoorden het gevolg waren van "bekommerdheid". Tegenwoordig moet worden toegestemd, dat zij meer het gevolg zijn van "oppervlakigheid".

Het is vaak verkondigd, dat echte reformatie nooit alleen een zaak van de historie mag zijn. De kerk moet altijd worden ge-re-for-meerd. Dat zal met name ook hierin moeten gebeuren, dat we elkaar blijven opwekken een persoonlijk geloofsantwoord te geven op het levende Woord van God. Dan doen we meer dan "ja zeggen" op wat de kerk zegt. Dan is er een persoonlijke levensovergave en een levensgemeenschap met de God des Verbonds in Jezus Christus. Dan dragen we ook met ons de geloofswetenschap van kinderen des Heren te zijn.

En dan bewaren we daarin een van de schatten, waarvoor — dank zij God — nu 443 jaren geleden Luther de ogen opende.

New Westminster, B.C.

H. Van Andel

DE "NEW LOOK"

(Vervolg van pag. 1)

24 ministers, Mr. Diefenbaker inbegrepen, hebben nog dezelfde positie welke zij kregen in de eerste dagen van de grote overwinningsroes.

Howard Green, een capabel man, begon in het Departement van Publieke Werken en ging na de dood van Sidney Smith over naar Buitenlandse Zaken. De overplaatsing van Hees naar het Handelsdepartement hebben wij reeds vermeld. Douglas Harkness, die begon met Northern Affairs en daarna de portefeuille van Landbouw hield, mag nu proberen, zich staande te houden in de gevaarlijke draaikolken van National Defence (Defensie).

Mrs. Ellen Fairclough is de dans ontsprongen van een benoeming tot Staatssecretaris en houdt haar verantwoordelijke en moeilijke post als hoofd van het Department van Burgerschap en Immigratie.

Ook Donald Fleming blijft in zijn post van Minister van Financien en Dave Fulton staat nog steeds aan het hoofd van het Ministerie van Justitie. Hetzelfde geldt voor George Nowlan die zijn werk voortzet in het Department van National Revenue en Michael Starr, die zich een meester heeft getoond in de precaire perikelen van het Arbeidsdepartement. Ook Angus Maclean en William Hamilton gaan voort met hun werkzaamheden, respectievelijk in de ministeries van Visserij en Posterijen.

Onder de nieuwelingen geeft Walter Dinsdale van Manitoba een intellectuele tint aan het Department of Northern Affairs. En Ernest Halpenny, de trots van London, Ontario, zal al spoedig blijken een bruikbare en intelligente adjunct te zijn, ondanks het feit, dat hem, althans voorlopig, geen eigen portefeuille is gegeven.

Met dit alles heeft prime minister Diefenbaker de positie van dit kabinet verstevigd op verschillende punten, waar dit het meest noodzakelijk was en tevens de positie van zijn partij geografisch meer in balans gebracht. Er is een mogelijkheid, dat zijn speciale voorliefde voor Manitoba dat zowel federaal als provinciaal een Conservatieve provincie is, een ongunstige invloed zal hebben op de gezindheid van de kiezers in de overige westerse provincies. Maar ze kunnen nu moeilijk zeggen, dat ze achtergesteld worden, nu ze een of twee van de voornaamste kabinetsposten in elke provincie bezitten.

DE ORANJEKALENDER 1960

Opnieuw is een "Oranjekalender" verschenen van "Pro Juventute" ten bate van het misdeelde kind. De aantrekkelijkheid van deze kalender is door de jaren zo welbekend geworden, dat we daarover moeilijk nog iets nieuws kunnen zeggen, behalve dat de uitgave dit jaar wel bijzonder goed uitgevallen is.

Er zijn twaalf grote foto's van leden van het Koninklijk Huis opgenomen, waarvan sommige in prachtige kleurendruk. Alleen daardoor is deze kalender meer dan zijn prijs waard. Wie bedenkt, dat bovendien een goed doel met de verkoop van deze Oranjekalender gesteund wordt, zal niet lang aarzelen er een te bestellen, hetgeen geschieden kan bij een der Nederlandse Consulaten of bij het bureau van dit blad. (Zie advertentie in dit nummer).

SCHOOLVERENIGINGEN. Een zeer snelle manier om wat extra inkomsten te maken, is de verkoop van de Christian School Calendar voor 1961. Door de bijzonder mooie uitvoering is vlotte verkoop gegarandeerd. En de provisie is maar liefst 25%. Voor inlichtingen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

FOR THE FARMERS

DE TOEKOMST VAN DE LANDBOUW

De Voorzitter van de Hydro-Electric Power Commision of Ontario, James S. Duncan voorspelde onlangs bij de officiele opening van de 1960 International Plowing Match een schitterende toekomst voor de landbouw in Canada. "Niettegenstaande de vele problemen, waarvoor de farmer zich momenteel geplaatst ziet", aldus Mr. Duncan, "is de toekomst op langere termijn veelbelovend voor allen, die in de landbouw hun bestaan vinden. Het grondvraagstuk in de wereld van vandaag is niet teveel voedsel, maar te weinig".

Mr. Duncan die, voordat hij deze post bij de Ontario Hydro kreeg, 46 jaar gewerkt heeft in de landbouwmachines en tenslotte hoofd was van de Massey-Harris-Ferguson Ltd. te Toronto, zei, dat landbouw niet alleen een der grondslagen van de nationale economie is, maar tevens dat in de komende 40 jaar, waarin de bevolking der wereld verwacht wordt te stijgen tot 4 of 5 billioen personen, de belangrijkheid van de landbouw steeds groter zal worden.

In dit verband wees hij er op, dat de prijs van electriciteit duidelijk invloed heeft op de productiekosten van de boerderij, daar steeds meer werkzaamheden met electrische machines verricht worden. In feite hebben de farmers in Ontario hun provinciegenoten in de grote stad alreeds overtroffen in het verbruik van electriciteit per hoofd. In de laatste tien jaren is het stroomverbruik op de farm in Ontario met 100 procent toegenomen. Door een intensieve ontwikkeling is thans de toestand bereikt, dat 95 procent van de farms in Ontario, waarvan duizenden in de verafgelegen noordelijke streken, gebruik kunnen maken van electriciteit.

"Terwijl sedert 1940 de prijsindex van consumptiegoederen een stijging van 93 procent vertoont, heeft de prijs van electriciteit voor de farmers een verlaging van 20 procent ondergaan", zei hij.

"De landbouw, die zulk een grote rol gespeeld heeft in de opkomst van ons land", aldus Mr. Duncan, "zal opnieuw in de komende jaren geroepen worden om tot een nog belangrijker positie te komen. Om dan aan de verwachtingen te kunnen voldoen zullen er meer geschoolde krachten moeten zijn, meer vakmanschap en ervaring vereist worden en meer goedkope hulpbronnen, zoals electriciteit beschikbaar zijn".

DE NIEUWE MINISTER VAN LANDBOUW

De nieuwe Minister van Landbouw, Francis Alvin G. Hamilton (niet te verwarren met William McLean Hamilton, die Postmaster General is) werd in 1912 te Kenore, Ont. geboren en kreeg zijn opleiding in Saskatchewan. In 1957 werd hij lid van het national parlement nadat hij bijna tien jaar actief was geweest voor de Progressive Conservative Party als provinciaal organizator en partijleider. In Augustus 1957 werd hij Minister van Northern Affairs en National Resources.

Hij verwierf een B.A. graad aan de Universiteit van Saskatchewan en studeerde tevens geschiedenis, economie en education. Gedurende de tweede wereldoorlog diende hij in de RCAF als flight lieutenant en navigator.

Hij woont thans met zijn vrouw en twee zoons, Robert Alexander en William Alvin in Manotick.

Hon. Alvin Hamilton

BROOD IN DE WERELD

Het Nederlandse comite "Brood in de wereld" zal een bedrag van f 200.000 overmaken voor de "antihonger campagne van de F.A.O. te Rome voor een vijfjarenplan voor de ontwikkeling van de tarwe en gerstverbouw in elf landen in het Midden Oosten.

Dit geld is door de bakkers in Nederland ingezameld door de verkoop van bonkaarten, zoals die in de oorlog gebruikt werden voor de brooddistributie.

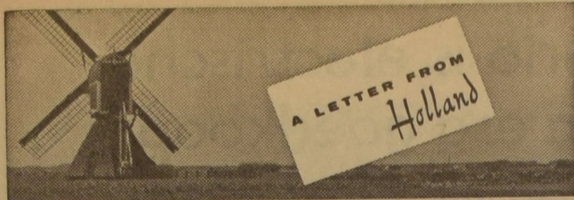
God of all beauty, though the world is thine,
Our faith grows often faint, oft hope is spent;
Show us Thyself in all things fair and fine.
Teach us the star's content.

Author unknown

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Gistermiddag was na een paar dagen voortdurende stortregen het weer zo zacht en zonnig, dat mijn hond ervan wenste te profiteren. Op zijn bescheiden maar volhardende manier maakte hij mij duidelijk, dat we direct naar buiten moesten. Het beest had gelijk. Op zo'n zeldzaam mooie herfstmiddag moest het dan maar iets meer worden dan ons gewone wandelingetje, besloot ik, en pakte mijn fiets. Dat was klaarblijkelijk precies wat hij bedoelde. Geestdriftig draafde hij voor me uit, zonder dat hem iets gezegd of gewezen was in de richting van het bos. Maar voor we in het bos waren moesten we de brug over van de Aa of Weerijs. De Aa of Weerijs is een klein Brabants riviertje,dat niet alleen op de atlassen maar ook in het dagelijkse spraakgebruik altijd plechtig met allebei zijn namen wordt aangeduid, een kleine plaatselijke merkwaardigheid, die men zich als niet-Brabander snel eigen maakt. Die hond st . . . naar de Aa of Weerijs, jammeren wij, als het dier na een clandestien modderbad naar zijn mand verwezen is. Maar goed. De Aa of Weerijs heeft 's zomers de breedte van 'n royale sloot en op warme dagen lopen de kinderen er doorheen.

Deze zelfde vriendelijke doorgaans vuile Aa of Weerijs zagen wij gisteren als een bruisende stroom terug. De hond, die zich op een plezierige modder wenteling moet hebben verheugd, keek ontzet naar die onafzienbare hoeveelheden schoon water, dat voor hem niet de minste aantrekkelijkheid had. En ik zag verbaasd, dat er een minuut of tien lopen van ons huis vandaan een dijkdoorbraak had plaats gehad, zonder dat wij daarvan iets vermoedden. Aan de ene kant van het riviertje was het water over of door de dijk heen het weiland ingelopen. Aan de andere kant, de kant van de stad, was men bezig de dijk met zandzakken te verhogen. Het gebeurde met man en macht, maar het ging allemaal heel kalm en rustig. Niemand die zich zenuwachtig maakte.. Ik vond die watermassa onder de herfstzon bijzonder mooi en wilde er nog meer van zien. In plaats van een tocht naar het bos hebben we er een expeditie langs de Aa of Weerijs van gemaakt en overal was het dezelfde situatie: aan de ene kant ondergelopen weiland en aan de andere kant mannen van de Heidemaatschappij met zandzakken in actie, een boeiend en belangwekkend schouwspel dat behalve mij en mijn hondje nog enkele andere toeschouwers trok, maar toch heus niet veel. 's Avonds las ik in de krant dat op verschei-dene plaatsen in Nederland grote gebieden waren komen blank te staan na de zware aanhoudende regenval van de laatste dagen. In Breda werd een hele wijk door overstroming van de Aa of Weerijs bedreigd, maar tot dusver was men de situatie meester. Toen ben ik, tot de conclusie gekomen dat hiermee onze eigen wijk moest zijn bedoeld. Dat had ik nog geen ogenblik bedacht. Zo rustig kan men dus in Nederland voortleven terwijl tien minuten verder het water dreigt . . . Blijkbaar is men de situatie meester gebleven, want onze wijk ligt vandaag nog even droog als gisteren in de zonneschijn. Zullen we? vraagt de hond met smekende ogen en kwispelende staart. Nee, vertel ik hem flink, we gaan pas naar de Aa of Weerijs kijken als deze brief op de post kan, en anders lezen we wel in de krant hoe het met het water staat.

Zo goed als wij en onze Bredase wijk is niet iedereen er afgekomen. Het Tuindorp Oostzaan bij Amsterdam, dat in februari van dit jaar door een dijkbreuk werd geteisterd, had nu in october alweer door een wolkbreuk te lijden. Het resultaat was voor vele bewoners hetzelfde: het water drong hun woningen in. Hun gloednieuwe meubelen moesten naar de zolderverdiepingen worden gebracht en niemand drufde te gaan slapen. Gelukkig was er ditmaal van gevaar eigenlijk geen sprake. Na een paar uur waren de riolen weer in staat de abnormale massa's hemelwater op de normale manier af te werken en toen was het leed gauw geleden. Voor de huisvrouwen blijft zo'n overstroming, al is het er dan één van beperkte duur en beperkte afmetingen, toch altijd een ramp.

Nu het toch over overstromingen gaat, blijkbaar had men er in Frankrijk nog eerder last van dan in ons land. De Nederlandse militairen, die voor oefeningen in Frankrijk verbleven, hebben dapper meegeholpen bij de bestrijding van de Franse wateroverlast. En toen de Franse stad Aubusson door het water in grote moeilijkheden was geraakt werden vanuit de Nederlandse stad Assen grote vrachtauto's met goederen afgezonden, levensmiddelen, kleren en dekens. Een scheepsramp heeft zich voorgedaan bij Emmerik. Een Deense boot kwam in botsing met een Belgisch schip, dat met kerosine was geladen en de gevolgen waren ontzettend. De uitstromende kerosine vloog in brand en binnen enkele ogenblikken was de Rijn een laaiende vuurzee. Niet minder dan zeven schepen waren bij de catastrofe betrokken, hetzij door de vlammen, hetzij door nieuwe aanvaringen. Later kwam er nog een triest vervolg, doordat de tanks van een doormidden gebroken tanker ontploften en een stroom van vliegtuigbenzine brandend het water van de rivier overdekte. Bij deze ramp kwamen twee mensen om het leven; negen anderen werden zwaar gewond; drie schepen gingen geheel verloren; acht werden min of meer ernstig beschadigd.

Woensdag 12 october was uitgeroepen tot de dag van bezinning op de verkeersveiligheid. Koningin Juliana hield voor radio en televisie een toespraak, 'Ben ik mijns broeders hoeder?' die zeer is ingeslagen. 'Het verkeer neemt toe, alle middelen van vervoer nemen toe. Het aantal ongelukken wordt voortdurend groter en de strijd daartegen wordt intenser'. 'In de laatste vijf jaar zijn er in Nederland door verkeersongevallen uit ons midden door de dood heengegaan meer dan achtduizend personen, een getal gelijk aan heel de bevolking van Bolsward. En ernstig gewond werden daarbij ruim honderddertien duizend mensen, een aantal ongeveer gelijk aan heel de bevolking van Arnhem of Breda.' 'Als men aan de aantallen verkeersongelukken afleest hoe er in een land gereden wordt, dan spijt het mij ontzaglijk te zien, dat Nederland niet tot de kopgroep der besten behoort en zelfs nog wel een eind daar achteraan komt.' 'Laten we steeds tegen onszelf zeggen: ken jezelf, ken je auto, kijk uit naar de anderen, want ik ben mijns broeders hoeder.'

En nu een beetje politiek.

De regering heeft het bedrijfsleven medegedeeld, dat tussentijdse herzieningen van collectieve arbeidsovereenkomsten in de huidige economische omstandigheden en met het oog op de voor 1961 te voorziene ontwikkeling niet verenigbaar zijn met de centrale doelstellingen van haar beleid. Daarom mag verwacht worden, dat het college van rijksbemiddelaars het onlangs overeengekomen loonakkoord in de metaal industrie niet in behandeling zal nemen. Met andere woorden: de regering weigert loonsverhogingen.

Dat het kabinet-De Quay voorlopig geen gevaar loopt is gebleken bij de eerste ronde van de algemene politieke beschouwingen in de Tweede Kamer. Een felle rede tegen het kabinet werd gehouden door de woordvoerder van de in 'oppositie' verkerende socialistische partij. De overige partijen lieten de kritiek niet zwijgen, maar betuigden ook instemming met het gevoerde beleid en zegden medewerking toe.

Wat betreft Nieuw Guinea is van belang de verklaring van Minister Luns in de Algemene Vergadering der Verenigde Naties. Nederland is bereid het toezicht van de volkerenorganisaties te aanvaarden op zijn beleid met betrekking tot het streven naar zelfbeschikking van Nederlands Nieuw Guinea, zei hij.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft doen weten dat hij een verhoging van de politiesalarissen — die naar veler inzicht, niet alleen van de betrokkenen, te laag moeten worden geacht — pas per 1 januari 1962 kan overwegen. Waarop de politiebonden hebben bekend gemaakt dat zij nu overwegen wat hun te doen staat.

Tenslotte heeft de minister van Verkeer laten horen, dat hij weinig voelt voor het stokpaardje van Amsterdam: de IJtunnel. Hij meent dat de voorkeur zal moeten worden gegeven aan de zogenaamde Coentunnel onder het Noordzeekanaal.

ON YOUR WAY

"Wine is a mocker, strong drink is raging: and whosoever is deceived thereby is not wise."

Proverbs 20:1.

A cartoonist recently attempted to portray the danger of trying to mix alcohol and gasoline. There was a series of three pictures. The first showed a man with an empty glass standing at a bar and saying to the bartender, "Fill 'er up!" The second picture showed the same man at a gasstation saying to the attendant, "Fill 'er up!" The last showed a casket in an open grave and one man with a shovel saying to another, "Fill 'er up!"

Wine is indeed a mocker, as the Bible says, and many people are still being misled by drink. The dangers are greater today while we ride in automobiles instead of on bicycles or by horse and buggy. The person who feels elated because he has just had a couple of beers of a little of something stronger is often just as great a menace to his fellowman as the man who is dead drunk. The person with just a drink or two is usually feeling selfconfident and competent for anything, whereas the truth is that his power of judgment is fogged to a critical degree. On the road, behind the wheel of a two hundred horsepower automobile, he must make a decision involving life or death in respect to everyone he meets. Is it any wonder that all too often he makes the wrong decision and that the result is a tragic accident?

"Moderate" drinking is often a much more serious problem than people suppose in our modern society. For one thing, everyone likes to pass off his own drinking as being moderate, or just "a social drink," although others, if they will talk about the subject, will tell you that it has gone beyond that. Besides "moderate" drinking and 'social' drinking is often only one step away from immoderate drinking, and moderate drinkers have been known to step over the proper bounds accidentally, and sometimes with sad results.

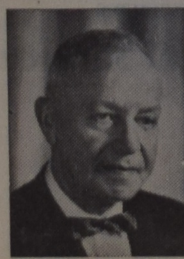
"Occasional" drinking, too, has its dangers. Those who take "just a little sip" at weddings, anniversaries, birthdays and holydays often fail to realize how powerful the stuff is until too late. The strong drink of today is much more powerful than the strong drink of Bible times because of the discovery of the process of distillation which was then yet unknown. By distilling the liquor, the alcoholic content can be greatly increased. Yet the Bible warns of the "strong drink" even of that day. As an example of an occasional drinker the Bible holds before us a drunken and the sad results which came about through this sordid affair.

We live in a culture today in which many people feel that they must drink in order to rate socially. The liquor advertisements have had something to do with this, probably also the writers of modern fiction and of screen and television plays. It is in this kind of an environment that we are bringing up our children, and he that fails to see the dangers of drink today is simply not wise.

H. Hollander

Achttien kostbare nertsen — die we hier mink noemen — zijn verdronken op een nertsenkwekerij die bij Oudenbosch overstroomd werd. Commando-troepen uit Roosendaal redden de overige diertjes ter waarde van 20.000 gulden met behulp van rubberbootjes.

De Spanjaarden doen ook mee

VERDWIJNT HET MIDDEN-OOSTEN ALS OLIEMACHT NO. 1?

Thans gaan ook de Spanjaarden proberen een deel van de schatkamer van de Sahara in handen te krijgen. Die schatkamer is dan de onverwachte rijkdom aan aardolie, in de bekendste woestijn ter wereld.

Dat de Fransen grote dingen doen in hun deel van de Sahara en ook grote verwachtingen hebben van de olieproduktie aldaar, is algemeen bekend. Totaal hebben de Fransen dan ook voor reeds ca. 300 miljoen dollar in hun oliegebieden gestoken. In 1959 produceerde men in de Franse Sahara ca. 1,5 miljoen ton aardolie en dit jaar hoopt men een produktie te bereiken van ca. 10 miljoen ton. Voor 1965 hoopt men dit cijfer te hebben opgevoerd tot ca. 50 miljoen ton. Dan zal Frankrijk een zeer belangrijke olieproducent zijn geworden en Europa's olieleverancier no. 1, naar het hoopt, en waarop het zijn streven richt in het kader van de Euromarkt.

Maar de Sahara is groter dan het Franse deel en minder bekend is het, dat in de woestijnen van Libye ook olievondsten zijn gedaan. Zo belangrijk schijnen deze ontdekkingen, dat Libye wel eens belangrijker zou kunnen worden, dan de olievelden van de Fransen.

Dit is iets waar Frankrijk zeker niet op gerekend heeft, bij zijn plannen voor de toekomst van zijn Sahara-olie. De olievelden in Libye hebben ook nog het voordeel, dat zij veel dichter aan het aardoppervlak liggen, zodat een exploitatie veel goedkoper zal zijn, dan in het Franse deel van de Sahara.

De hoeveelheden olie in Libye zijn nog niet te bepalen, daar het opsporingswerk nog steeds wordt uitgebreid. Steeds groter wordt echter het vermoeden, dat Libye véél belangrijker zal worden, dan de olie van Algerië.

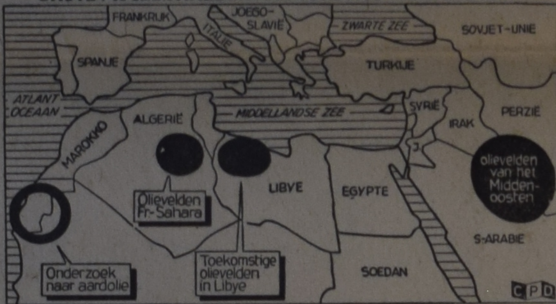
Thans gorden dus ook de Spanjaarden zich aan voor de strijd om de olie. Dit jaar nog hopen 12 onderzoekingsexpedities naar olie de woestijnen van Spaans Sahara in te trekken. Voorlopig heeft men ca. 15 miljoen dollar per jaar uitgetrokken voor het opsporingswerk.

Het onderzoekingswerk is in handen van de Spaanse "Campsa" en Amerikaanse ondernemingen. Mochten de Spanjaarden ook belangrijke olievelden ontdekken, en er is geen reden, die niet te verwachten, dan dreigt er een wankele toekomst in de olie wereld.

Het Midden-Oosten is thans n.l. Europa's olieleverancier no. 1. De rijkdom van de Arabische olievorsten is gebaseerd op de olieverkoop aan Europa. Zou nu deze olieverkoop wegvallen, door het feit dat de Sahara de belangrijkste olieleverancier wordt, dan zal dit onvermijdelijk ernstige gevolgen hebben voor al de olieproducerende landen van het Midden-Oosten.

En bij de toestand in het Midden-Oosten zijn tal van landen betrokken, ook de beide wereldmachten.

Overigens dient eerst te worden afgewacht, in hoevere de olie uit de Sahara voldoet aan de algemene eisen. Zo heeft b.v. de olie uit Hassi Messaoud een laag stookoliegehalte, terwijl stookolie nu juist van zeer groot belang is voor de Franse olieraffinaderijen. In dat geval zou een groot deel van de raffinaderijen aangewezen blijven op aardolie uit het Midden-Oosten. Echter, de mogelijkheid blijft bestaan, dat men het verbruik van lichte oliën zal bevorderen, in dat geval wordt het Midden-Oosten weer minder belangrijk en stijgt de belangrijkheid van de Sahara-olie. De toekomst zal hier dus het patroon aangeven van een ontwikkeling, die voor de wereld bijzonder belangrijk kan worden.

EEN NIEUWE RICHTING
in de Eskimo kunst

(Canadian Scene) — Het steensnijwerk van de Eskimo's heeft terecht veel lof geoogst. Eskimo beeldhouwers hebben bewezen kunstenaars te zijn, die een buitengewone levenskracht en directheid bezitten; ze zijn oplettende waarnemers van het leven om hen heen — niet alleen van de wilde beesten, waarvan zij de vormen en bewegingen in beeld brachten, maar ook van hun eigen dagelijkse bezigheden, wanneer zij hun werk deden, joegen en visten. In hoofdzaak echter keerden deze Eskimo's van Cape Dorset zich slechts tot snijwerk, wanneer wind, weer en ijs het hun onmogelijk maakten te jagen en te vissen.

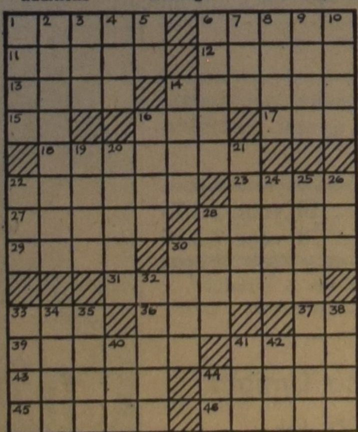
Is het dan te verwonderen, dat zoveel van hun artistieke scheppingen doen denken aan de primitieve grottenkunst van Zuid-West-Frankrijk en Spanje? En evenals die schilderingen op de muren in de grotten weerspiegelt het Eskimo beeldhouwwerk hun voornaamste zorg, n.l. een bestaan te ontworstelen aan hun grimmige omgeving. Wild, vogels, vis en dieren spelen vanzelfsprekend een belangrijke rol in deze aangelegenheid. Bij de grot-kunstenaars van de Pyreneeën zijn de archaeologen geneigd te denken, dat de tekeningen van de bisons en de herten op de muren van de grot bedoeld waren als een soort "toverkracht" — een gunstig stemmen van de beesten, die de grotbewoners nodig hadden voor voedsel.

De Eskimo's hebben ook getracht in hun beeldhouwwerk ideeën uit te drukken als de belichaming van iemand's wens — b.v. Tudlik's "Seal Thoughts". En deze neiging is zelfs nog sterker naar voren gekomen sinds de Dorset Eskimo's kortgeleden tot het drukken van prenten over zijn gegaan als een ander middel om zich uit te drukken. Het Department of Western Affairs heeft hun een verwarmd gebouw gegeven, hen voorzien van papier en inkt, en helpt hen bij het verkopen van hun prenten. Nu maken zij afdrukken op papier (een zeer revolutionair middel voor een primitief volk). Toch heeft dit alles zich op natuurlijke wijze ontwikkeld uit hun stenen beeldhouwwerk — net zoals hun schabloonwerk op zeehondenhuiden het logische uitvloeisel is van hun kledingversiering, waarin zij zo bekwaam zijn. De beste van deze prenten en schablonen beelden dieren af — b.v. Oshaweetuk's zeehondenschabloon van vier muskusdieren in verschillende tinten bruin en geel. Weer andere prenten, hetzij van vogels van de Poolkust of Canada Geese, vertonen een opmerkelijk gevoel voor rhythmisch ontwerp, evenals voor silhouette en tekening. Tegelijkertijd hebben zij niets verloren van dat gevoel voor onmiddellijk verband met het leven, dat zo karakteristiek is voor de Eskimo kunst, hetzij in hun beeldhouwwerk, tekenwerk of schablonen.

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Crinkled fabric
6. Nixon's running-mate
11. Be noisily festive
12. Prospero's spirit
13. Jewish month
14. Journey
15. Personal pronoun
16. Food fish
17. Large worm
18. Leave quickly (slang)
22. Quiet
23. Ship's dock
27. The British ———
28. Napped, tanned skin
29. Source of sugar
30. Sheer linens
31. Grind, as a knife
33. Exclamation
36. Country festival (Eng.)
37. Latvian river
39. Casual statement
41. Check memorandum
43. Drift
44. Talk (slang)
45. Gritty
46. Mother-of-pearl

DOWN
1. Stuff
2. Recontrive
3. Miss Le Gallienne
4. Through
5. City train
6. Greases
7. Openings (anat.)
8. Jack-knife or swan
9. Agrees (slang)
10. Building additions
14. Sound, as a horn
16. Studies
19. German river
20. Encounters
21. Furnish
22. Kinsman
24. Congo river
25. West German chancellor
26. Affirmative reply
28. Painful
30. Chatter
32. Robust
33. Food leavings
34. Wife of Zeus
35. Foreboding
38. Competent
40. Particle of addition
41. Resort
42. Spasm
44. Tin (sym.)

DE SOUTH SASKATCHEWAN DAM ZAL VELE VERANDERINGEN BRENGEN

Alleen de St. Lawrence Seaway staat in Canada wat zijn mogelijke voordelen betreft voor de toekomst boven de nieuwe South Saskatchewan Dam. Het vele millioenen dollars kostende project, waaraan bijna twee jaren geleden begonnen werd, zal zeker het aanzien van de prairies van Saskatchewan veranderen en van invloed zijn op de economie van West-Canada.

Oorspronkelijk was de dam bij Outlook, 80 mijl ten Zuiden van Saskatoon, voornamelijk ontworpen om, wanneer hij in 1967 voltooid zou zijn, bevloeiïng tot stand te brengen voor een toekomstige 500.000 acres bouwland. Sedertdien zijn andere, vér-strekkende mogelijke voordelen, ter waarde van millioenen dollars, geneigd het oorspronkelijke doel te overschaduwen — verstrekking van water aan honderd plaatsen en steden, een netwerk van electriciteitscentrales, in staat om het potentiëel van de St. Lawrence River te overtreffen, en nieuwe industriële uitbreiding van velerlei soort — al deze dingen komen nu aan de orde. Het nieuwe meer, gevormd door het water van de South Saskatchewan River af te dammen, zal 140 mijl lang zijn, één van de grootste waterbouwkundige plannen in aanbouw ter wereld.

(C. S.)

"STEENZOEKERS" GAAN TE GAST

Canada bezit vele edele mineralen

(Canadian Scene) — Canada's rijkdom aan mineraaladers verschaft goede "jachtgronden" aan de "gesteente-jagers" — die mensen, die tot liefhebberij hebben om naar half edelstenen te zoeken of die misschien pleizier vinden in het verzamelen van interessante en kleurige soorten gesteente.

Als U van plan bent om U aan deze interessante liefhebberij te wijden, kunt U om te beginnen kennis vergaren door een museum in de buurt te bezoeken, waar voorbeelden van gesteenten tentoongesteld zijn, die U zullen helpen om U bekend te maken met de kleur en de samenstelling van vele verschillende soorten gesteente.

Als edelstenen bevattende gesteenten Uw voornaamste belangstelling hebben, kunt U boeken over dit onderwerp van elke bibliotheek krijgen. Uw volgende stap is om van het Rijk (gewoonlijk de Provincial Departments of Mines) geografische kaarten te verkrijgen, die aangeven, waar bepaalde mineralen of edelsteen-bevattende gesteenten gevonden kunnen worden.

Canada is rijk aan dergelijke gebieden. In de rotsformaties ten Noorden van Lake Superior kan men vrij grote lagen amethyst vinden in zulke grote stukken (natuurlijk niet geschikt voor steensnijwerk), dat één bewoner zijn haard van deze prachtige diep-paarse steen gebouwd heeft.

Het Noord-Oostelijk deel van Ontario, in het gebied van Bancroft, delen van de Maritimes en vele stukken van British Columbia zijn ook bronnen voor edelsteen-bevattende gesteenten. Agaat-lagen zijn waarschijnlijk het overvloedigst aanwezig in Canada, ofschoon ook nefriet veel in British Columbia gevonden wordt.

Ontario heeft een aantal rijk gekleurde, ondoorschijnende stenen, die, wanneer ze opgepoetst worden, heel mooi kunnen zijn. B.v. de donker-blauwe sodalite (die op lapis lazuli lijkt) en amazonite, die een rijke, licht-groene kleur heeft met een rood-bruine tekening er doorheen. De naam houdt tussen twee haakjes geen verband met de Amazone. Prachtig rose kwarts wordt in vele delen zowel van Noord-Ontario als Manitoba gevonden.

Maar denk niet, dat U zo maar er op uit kunt gaan en deze stenen voor het oprapen hebt. Het zoeken er naar is een inspannend werk en het is niet gemakkelijk om edelsteen-bevattende gesteenten te ontdekken — zelfs met een kaart, totdat men enige ervaring heeft opgedaan. Er zijn ook gereedschappen voor nodig als voorhamers, beitels, enz. Er is een aantal clubs in Canada van "gesteente-jagers", die samenkomen om kennis uit te wisselen en om in groepen op zoek te gaan naar inheemse edelstenen. U zult die clubs vinden in Toronto, Port Arthur, het gebied van de Fraser Canyon in British Columbia, in Vancouver en vele andere centra.

Als U wilt, kunt U de ruwe stenen, die goed-zichtbare half-edelstenen bevatten, aan beroepssteensnijders verkopen, maar de meeste steenzoekers bezwijken tenslotte om de wintermaanden te besteden aan het snijden en poetsen van de edelstenen, die zij in de zomer gevonden hebben. Voor Uw uitrusting zult U een motor nodig hebben om Uw snij- en poetswiel te draaien, maar zo'n motor kan men krijgen van een oude ijskast. Alvorens een werkplaats op te zetten is het raadzaam een steensnijder te bezoeken en te zien, wat er nodig is.

Het zoeken naar edelstenen kan een hobby zijn voor de gehele familie. Op deze wijze kunt U een kampeertocht in een spannend avontuur veranderen. Bovendien kunt U iets van de overmaat aan jeugdige energie van Uw familie benutten om de rotswanden te beklimmen, die voor U zelf wat te uitputtend zijn. Maar bovenal is hier een liefhebberij, die meer Canadezen bekend zal maken met de vele prachtige half-edelstenen, die gevonden worden in rotsvormingen van kust tot kust in Canada.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar eerste man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelde temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Maar ze werd opnieuw weduwe toen dominee Bogardus schipbreuk leed op een tocht naar Holland.

(37

Hans Kierstede had zich niet verzet tegen het voorgenomen vertrek van zijn schoonmoeder. Hij was op de penning en voorzag dat men hem vroeg of laat zou aanspreken. Hij vond het besluit van Anneke Jans verstandig en had het haar ronduit gezegd.

Dit had Anneke niettemin zeer gedaan, doch zij had niets laten blijken. Haar oudste dochter was goed bezorgd. Nu moeder en dochter beiden kinderen hadden die in leeftijd niet veel verschilden, was het beter zo. Er zouden bij het opgroeien minder moeilijkheden zijn als zij niet dagelijks over elkaars drempel kwamen.

Pieter Hartgers, de man van Sijtje, ging het ter harte. Als zijn plannen om zich bij fort Oranje als brouwer te vestigen doorgingen, zou hij zijn schoonmoeder ter zijde kunnen staan. Het zou ook voor Sijtje minder eenzaam zijn wanneer zij haar moeder bij zich had.

Toen zij nog eenmaal omzag naar het verdwijnende Nieuw Amsterdam, kon Anneke Jans niet voorkomen dat haar ogen volliepen. Op de heuvel zag ze het huis dat Roelof nog gebouwd had op het land dat Van Twiller hun schonk. Uit dat huis was Roelof uitgedragen en in datzelfde huis had zij ja gezegd tegen Bogardus.

Het was Govert Loockermans, haar zwager, die zijn zware hand op haar schouder legde. Zij schrok op.

— Veertien jaar geleden kwam je van de andere kant, Anneke.... zei hij.

Ze knikte.
— Toen leefde Roelof nog....

Haar drie dochters waren getrouwd in Nieuw Amsterdam. Catherine zat met Lucas Rodenburg op Curaçao. Alleen Sijtje zou haar moeder misschien volgen.

Twee graven lieten zij achter in Nieuw Amsterdam. Roelof en haar kleine Annetje, haar oogappel.
En Bogardus lag op de bodem der zee.
O God, erbarm U over mij en mijn kinderen, bad zij.
Toen wendde zij haar blik van het verdwijnend Nieuw Amsterdam af.

Ze keek op en zag Govert aan. Tien jaar geleden, toen zij voor de eerste maal weduwe was, had hij haar gevraagd. Zij had hem afgewezen. Waarom? Bogardus kwam toen al bij haar op bezoek. Zij was van boerenvrouw domineesvrouw geworden. Nooit had zij kunnen vermoeden dat een man, die in het wondere ambt stond, zo kon zijn als Bogardus geweest was. Nooit — nooit zou zij er één woord over loslaten. Zij had dat huis verlaten, dat slaapvertrek.

Bij Bogardus vergeleken was Roelof een kalm en nuchter echtgenoot geweest. Bogardus — hij was een bezeten mens, bezeten door zijn drift, bezeten door zijn drankzucht — en ja, ook bezeten van haar, die hij tot elke prijs had willen hebben.

Govert was teleurgesteld naar Holland gegaan om daarna met Ariaantje, haar jongere zuster, terug te komen.

Hij was in deze tien jaar een welgesteld man geworden. Vreemd was het leven. Vreemd was zij zelf. Neen — niet meer omzien. Zij had haar vier kleine jongens; zij had haar zoon Jan, het enige kind van Roelof en haar dat geen genade had kunnen vinden in de ogen van Bogardus, omdat hij met poppen had gespeeld....

Toen Nieuw Amsterdam uit het gezicht verdwenen was en Anneke een hoekje van het jacht voor haar en haar kinderen had ingericht, begon zij wat meer acht te slaan op haar medepassagiers.

De beslommeringen van het vertrek hadden haar de laatste weken zo in beslag genomen, dat zij nauwelijks oog en oor had gehad voor de komst van de voorname Geldersman, die door de voogden van de wees-patroon Johan van Rensselaer tot directeur van Rensselaerswijck was aangesteld.

Brant van Slichtenhorst, had, vergezeld van zijn zoon Gerrit en zijn dochter Margaretha, de wintermaanden doorgebracht op de Virginies en was begin februari op Manhattan aangekomen, ten einde per eerste gelegenheid naar fort Oranje te varen. Zij hadden hun eerste reis gemaakt in gezelschap van Arent van Curler, die met zijn vrouw Teuntje Jurriaans terugkeerde van een bezoek aan het vaderland.

Zo gebeurde het dat zij zich onder de hoede van Govert op hetzelfde jacht inscheepten, waarop Anneke met haar vier roerige knapen, haar nieuwe leven tegemoet ging.

Anneke had de kinderen vroegtijdig te kooi gelegd. Zij verscheen met een zachtjes uitgesproken verontschuldiging als laatste aan de avondmaaltijd, waar Govert als kapitein aan het hoofd van de tafel zat. Aan zijn linkerhand had hij een plaats voor haar opengehouden.

Recht van hem zat de nieuwe directeur van de patroonskolonie.

Bij het binnenkomen van de kajuit dwong Brant van Slichtenhorst Anneke met zijn wilskrachtige ogen hem rechtuit aan te zien en haar ogen af te wenden van de geschonden kant van zijn gelaat.

Het was een tweede gewoonte van hem geworden, de aandacht van de omstanders af te leiden van de rechterzijde van zijn gezicht en hals, die door een kwaadaardig gezwel, waaraan hij in de kracht van zijn leven maandenlang had geleden, een grauwkleurige huid hadden overgehouden als blijvende schaduw van een monsterachtig kwaad, dat eens zijn leven had bedreigd.

Anneke schoof aan. Het was nauw genoeg in de kleine kajuit, doch men nam het met een kwinkslag voor lief.
Govert sprak het gebed uit. Hij overzag met kennelijk genoegen de kleine kring, die het voorrecht genoot in zijn kajuit te tafelen.

Anneke voelde zich te moe om te eten, doch toen de kok de gebraden eenden doorschoof, kon zij niet nalaten haar stem te mengen in het goedkeurend gemompel der gasten, wier begeerte kennelijk was geprikkeld door de geur van wildbraad.

Govert wist, wat een directeur van de patroonskolonie toekwam. Dat hij gedurende een paar dagen Anneke Jans aan zijn linkerzijde had, stemde hem uitermate goed. Hij was op zijn schoonzuster gesteld gebleven.

Dat het gesprek aanstonds over de patroonskolonie ging, kon niemand verwonderen die Brant van Slichtenhorst langer dan een dag kende. Gedurende de lange zeereis had Arent van Curler niet nagelaten de nieuwe directeur zo van een en ander op de hoogte te brengen. Van Slichtenhorst kon goed luisteren zonder zich te laten beïnvloeden.

Hij zou intrek nemen in Van Curlers leegstaande woning, nu deze een huis had gebouwd op de grote vlakte, vier mijlen van het fort, een land overvloeiende van melk en honing, zoals Arent zei.

Anneke vergenoegde zich met luisteren en toezien. Haar ogen werden hinderlijk vaak getrokken naar het sterk sprekende, geschonden gelaat van de nieuwe directeur. Zij ontdekte dat noch Margaretha, noch zijn zoon Gerrit veel op hem geleek. Later vernam zij dat beide kinderen meer de trekken en de aard van hun overleden moeder vertoonden, terwijl de knappe oudste zoon, de schrijver doctor Arend van Slichtenhorst, die in Nijkerk was achtergebleven, naar zijn vader aardde.

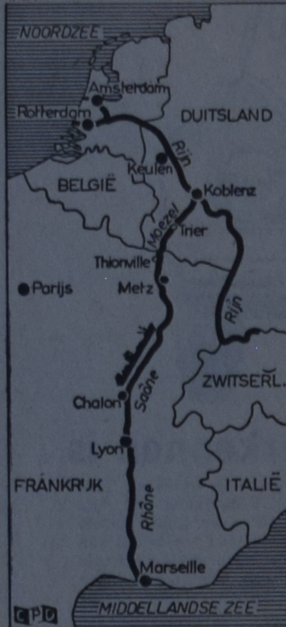
— Twee nieuwe directeurs in één jaar, zei Govert, — en hele verandering. Generaal Stuyvesant in Nieuw Amsterdam en u in Rensselaerswijck.

— Ik heb een duidelijke instructie van mijn opdrachtgevers. Ten eerste om in de kolonie orde op zaken te stellen en er voor te zorgen, dat de patroon niet bedrogen wordt en ten tweede om de rechten en vrijheden van de kolonie te doen eerbiedigen. Voor het eerst heb ik de medewerking van de pachters nodig en voor het tweede de medewerking van Pieter Stuyvesant.

— Ik denk zo, zei Govert lachend, dat zowel het eerste als het tweede u handen vol werk zal geven, nietwaar, Van Curler?

Dwars door Europa

Een vaarweg van de Noordzee naar de Middellandse Zee

De Noordzee komt veel dichter bij Afrika te liggen. Dit wordt mogelijk gemaakt door het streven van de Franse regering om de economie van het Noorden van dit continent krachtig te versterken.

In het kader van dit streven wil men komen tot een grote waterverbinding met de Rijn. Dit om de handel in beide richtingen te stimuleren, terwijl de Fransen tevens beogen het toekomstige vervoer van olie en ertsen uit de Sahara te vergemakkelijken.

★

De Franse plannen betekenen voor Europa, dat de Noordzee dichter bij Afrika komt te liggen, daar de betere waterwegen kortere vaartijden met zich mee zullen brengen via de uit te voeren verbinding: Noordzee-Middellande Zee.

Het is vooral de kanalisatie van de Moezel, die deze vaarweg mogelijk zal maken. Aan de kanalisatie van deze rivier wordt thans hard gewerkt, waardoor uiteindelijk 13 stuwen en sluizen nodig zullen zijn.

Het project vordert goed en zo zullen o.a. eind van dit jaar de werkzaamheden aan de sluis bij Trier voltooid zijn. Ook de stuw bij Koeningsmacher wil men eind van dit jaar gereed hebben. In de aanvang van dit jaar is men bij Koblenz met de baggerwerkzaamheden begonnen, zodat er op alle fronten van de Moezelkanalisatie hard wordt gewerkt.

Als alles volgens de plannen verloopt hoopt men de Moezel over drie jaar voor een groot deel voor de Scheepvaart gereed te hebben. Dan kan het grote industriecentrum van Lotharingen goedkope kolen uit het Roergebied gaan halen.

De voltooiing van de Moezelkanalisatie zal een belangrijke stap vooruit zijn in een toekomstige verbinding: Noordzee—Middellandse Zee.

☆

Overigens verloopt het uitwerken van de plannen in Frankrijk niet zonder wrijving. De kamer van Koophandel van Marseille heeft n.l. een ernstig protest laten horen tegen het voornemen van de Franse Senaat om de sluizen in de Rhone een lengte te geven van 165 m., opdat deze gelijk worden aan de sluizen in de Moezel. Marseille acht dit een terugzetten van de klok, de sluizen in de Rhone hebben thans n.l. over het algemeen een lengte van ca. 200 m.

Desondanks zijn de verwachtingen voor deze vaarweg hoog gespannen. Zo heeft b.v. de gemeente Chalon 70 miljoen frs. ter beschikking voor de verbetering van zijn haven. Op verschillende punten wordt ook reeds hard aan de verbetering van de vaarweg gewerkt. Over drie jaar is men ongetwijfeld een heel stuk verder op de weg naar de uiteindelijke verbinding, Noordzee—Middellandse Zee.

Belangrijke mededeling aan onze abonnees

Bij herhaling wordt ons als uitgevers van Calvinist-Contact gevraagd meer Engelse lectuur in ons blad te geven, speciaal met het oog op de jeugd. Aan de andere kant is ons zeer duidelijk gebleken, dat wij de meeste lezers van Calvinist-Contact geen genoegen zouden doen, indien het Nederlands meer en meer door het Engels zou worden vervangen.

Het probleem is verre van gemakkelijk. Bij het zoeken naar een oplossing moesten wij zowel "de kool als de geit sparen". Wij menen nu geslaagd te zijn, al willen wij er meteen bij zeggen, dat de oplossing een grote financiele inspanning van ons zal vragen. Met onze vele briefschrijvers zijn wij echter overtuigd van de noodzakelijkheid van goede Christelijke lectuur in de Engelse taal en daarom gaan wij de sprong wagen. Maar wij rekenen dan wel op de medewerking van alle C.C.-abonnees.

Begin November zult U het eerste nummer van ons nieuwe *Engelse maandblad "Youthful Outlook"* over de post ontvangen. Daar heeft een speciale redactie-commissie haar uiterste best op gedaan. Leest U het nauwkeurig door en zorgt U vooral, dat het in handen komt van onze opgroeiende jeugd. Niet dat het alleen voor hen is geschreven, maar er is toch wel speciaal aan de jongeren gedacht.

Hiermede zal dan een "doorbraak" tot stand komen. Een doorbraak in de gunstige zin van het woord. Calvinist-Contact moet zich uiteraard beperken tot de Nederlands sprekende Christenen in dit werelddeel. "Youthful Outlook" zal deze beperking echter niet hebben. Daarom moeten wij proberen ook lezers buiten onze kring hiermede te bereiken. Helpt U mee?

De prijs voor een jaarabonnement bedraagt $3.00, *doch aan abonnees op Calvinist-Contact zal niet meer dan* $1.00 *in rekening worden gebracht*, en dat niet eerder dan in Januari 1961. Per jaargang betekent dit dus een premie van $2.00, en bovendien ontvangt U de November- en Decembernummers gratis.

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

De hooggeroemde 17e eeuw

Een lezer in Kingston, Ont. zond ons het church-bulletin, waarin wij het volgende lazen:

In 1679 verscheen een boekje dat een merkwaardige kijk geeft op de zeden en toestanden onder het Gereformeerde volk in het laatst van de 17e eeuw. Schrijver was de Gereformeerde Hoornse predikant Jacobus Hondius en de langdradige titel van het boekwerk luidde:

SWART REGISTER VAN DUYSENT SONDEN,

als een staeltje dienende tot ontdeckinge ende opweckinge van den vervallen yver en Godtvruchtigheydt der Hedendaeghsche genaemde Ledematen in de Gereformeerde Christelijcke Gemeynten van Nederlandt, voor-gestelt door Jacobus Hondius, Dienaar Jesu Christi binnen Hoorn, Job 9, vers 2, 3, Te Amsterdam Anno 1679.—

Het boek heeft veel opgang gemaakt en werd uiteindelijk een handboek voor de kennis van de Christelijke moraal in de 18e eeuw. Ds. Hondius begint de predikanten onder de loep te nemen, al vindt hij geen redenen om over hen in het algemeen "verachtelijck" te spreken, wat toen maar al te dikwijls gebeurde, getuige de reeks scheldwoorden aan hun adres die de schrijver opsomt: albedillen, haarklovers, suffers, steil-oren. Er waren predikanten die zich aan wijn en sterke drank te buiten gingen en daarom 't liefst de huizen van de aanzienlijken en rijken (waar hun een lekker glaasje wijn wachtte), bezochten. Veel tijd werd doorgebracht met rijden en rossen en allerlei wereldse vermakelijkheden of zij zochten bezigheid (en vermeerdering van inkomsten) buiten hun ambtsbediening door koophandel, rederijen van schepen, assurantiën, dokteren en meesteren. Het gevolg was dat velen hun herderlijke taak schandelijk verwaarloosden, de gemeenteleden weinig bezochten en zich van het huisbezoek voor het Avondmaal in de kortst mogelijke tijd afmaakten. Zij zagen de mensen naar de ogen en durfden daarom de regenten en aanzienlijken, wanneer zij zich misgaan hadden, niet bestraffen. Stilzwijgend lieten zij het verkeerde, dat deze mensen deden, passeren. Door de slapheid van vele predikanten woekerde het kwaad voort en was het met de tucht in de kerk erbarmelijk gesteld. De kerkelijke tucht, door Ds. Hondius genoemd "de besem, sonder welcke de vuyligheden van allerley schandalen en ergernissen uyt het Huys van Godt Gemeynte niet kunnen uytgevaegt en uyt-gekeert worden", werd niet "in hear vigeur en kracht" gehandhaafd. De dominees bestraften op de preekstoel de zonden en gebreken slapjes en gedroegen zich als "stomme honden, die niet bassen konden".

Ds. Hondius oefent ook strenge critiek uit op het preken van sommige dominees. Om bij de hoorders in 't gevlij te komen probeerden sommigen hun preken "op te proncken" met heidense spreuken en historiën, met hoogdravende en nieuw-bedachte woorden en uitdrukkingen, die duister en onbegrijpelijk waren voor de eenvoudigen en . . . het grootste gedeelte van de gemeente bestond immers uit eenvoudigen! Het is daarom heus zo vreemd niet dat veel leden de diensten verzuimden. Daar komt bij dat veel predikanten zelf een slecht voorbeeld gaven en nooit bij hun collega's onder het gehoor kwamen en kwamen ze al, dan vielen ze in slaap. Terwijl zij, wanneer ze zelf preekten, de leden die door de slaap overmand werden bestraften.

En dan — wat gaven de synodes, de classicale vergaderingen en kerkeraadsvergaderingen te zien! Wat zaten daar een "jae-broers", die mensen ontzagen en zochten te behagen. Dikwijls kon men de predikanten daar hevig tegen elkander horen uitvaren en schelden, tot grote ergernis van de aanwezige ouderlingen die versteld stonden dat het onder de predikanten zo toeging. En wat een ijdele en platvoerse gesprekken werden er aan de (overvloedige) synodale en classicale maaltijden gevoerd, waaraan de ouderlingen zich stootten!

Nog meer heeft Ds. Hondius aan te merken: Hoe probeerde men elkaar de erebaantjes af te snoepen, want er waren onder de predikanten veel eerzuchtigen. Zelfs waren er die te hoge declaraties van onkosten indienden in navolging van onderscheiden overheidspersonen, die nog verder gingen en brutaalweg niet alleen te hoge, maar zelfs gefingeerde rekeningen inleverden!

Ds. Hondius waarschuwt tegen het misbruik van sterke drank en het gebruik van zondige genotsmiddelen, zoals het roken of "taback-drincken" en het overmatig drinken van "Oost-Indische thee". Hij acht het zonde dat de burgerman zich niet tevreden stelde met de burgerpot, maar een kookboek durfde te kopen om Franse delicatessen te bereiden.

Op BRUILOFTEN ging het bij onze Gereformeerde vaderen dikwijls losbandig toe. Waren die brullende feestvierders de kerkgangers van Zondag??? Ja, de bruiloften begonnen met het zingen van 2 a 3 psalmen, maar daarna schreeuwden ze ijdele, zelfs onkuise liederen en deuntjes, "voegende zo het geestelijke en het beestelijke te samen".

Zelfs de BEGRAFENISSEN geven reden tot klachten. Het kwam voor dat overvloedig wijn werd geschonken en iemand, die als een vriend in het sterfhuis was binnengegaan er uitkwam, schrijft Ds. Hondius letterlijk, op een wijze, die niet in overeenstemming was met de eisen, die men aan een vriend in droefenis mocht stellen, dwz. aangeschoten.

Veelvuldig kwam bij onze vaderen het profaneren voor, het misbruik maken van de Bijbel en het gebruik van vuile spreekwoorden. Wat te zeggen van gemeenteleden die het "Onze Vader" baden terwijl ze eieren klaarmaakten om daaraan te weten hoelang de eieren moesten koken! En wat een bijgelovige gewoonten werden er onder het volk gevonden! Koorts of andere kwalen meende men te kunnen verdrijven door briefjes aan de hals te hangen, waarop enige Schriftwoorden geschreven stonden. Die van dolle honden gebeten waren werden soms driemaal gedoopt of in het water gedompeld onder het uitspreken van de doopsformule. Anderen durfden geen testament te maken omdat ze daardoor de dood tot zich zouden roepen!

De 17e eeuw wordt beschouwd als de bloeitijd van de Gereformeerde Kerk. Maar er waren heel wat misstanden. Echter ook toen waren er veel predikanten die trouw hun taak vervulden en tal van gemeenteleden die dicht bij God leefden. Zij waren het, die onder Gods leiding de kerk op het rechte spoor gehouden hebben.

"EDMONTON FIRST" IN HET GOUD

door TINI VAN AMEYDE.

In een grootse manifestatie van dankbaarheid en blijdschap hebben de vijf Christian Reformed Churches van Edmonton samen het vijftigjarig bestaan herdacht van de oudste onder hen, Edmonton First, moederkerk van verscheidene andere kerken in Alberta.

Hoogtepunt van het feest was de gezamenlijke eredienst in het mooie Jubilee Auditorium aan de vooravond van Thanksgiving Day. Bijna 3.000 mensen woonden deze dienst bij, waarin Rev. Peter H. Eldersveld van het Back-to-God-Hour radio-programma voorging als gast-predikant.

Reeds de dag daarvoor was de herdenking begonnen met een feestmaal in het Airlines Hotel, waaraan 225 personen aanzaten. Als ceremoniemeester trad op Rev. Winston Boelkins, die juist twee weken vantevoren bevestigd was als de nieuwe pastor van First Church. Alderman Mrs. Ethel Wilson vertegenwoordigde daar de stad Edmonton en voor de provincie Alberta was aanwezig Minister of Welfare Jorgenson.

"Moederkerk' voor velen in Alberta

Twee vroegere predikanten van Edmonton I waren overgekomen om te helpen bij het feestvieren: Rev. Paul De Koekkoek van Seattle, Washington, vroeg een zegen over de maaltijd, terwijl Rev. K. De Waal Malefyt van Artesia, California, aan tafel de voornaamste spreker was. Hij legde er de nadruk op, dat de eer op deze heuglijke dag alleen toekomt aan God, die de nederige kleine gemeente van 1910 door Zijn onveranderlijke goedheid en trouw deed uitgroeien tot de omvang van het hedendaagse Chr. Ref. Edmonton. Ernst werd afgewisseld door vrolijkheid, daar ceremoniemeester Boelkins de gasten tusen de gangen door aan het lachen maakte om de spijsvertering te bevorderen.

Op Maandag, Thanksgiving Day, ging Rev. De Waal Malefyt zijn vroegere gemeente voor in de extra morgendienst. 's Avonds was er een "social evening" in de First Church. (Het kerkgebouw wordt momenteel verbouwd en vergroot tot een capaciteit van 500 zitplaatsen. De verbouwing is bijna klaar en vormde gelukkig geen bezwaar bij het vieren van het jubileum.) Deze avond stond onder leiding van Rev. Boelkins, terwijl een mannenkwartet en het kerkkoor met dirigent Joe Oldhuis op verdienstelijke wijze muzikale medewerking verleende. Vice-president van de kerkeraad, Mr. J. Gort Sr., gaf een overzicht van de bewogen geschiedenis van zijn kerk:

In October 1910 werd de Chr. Reformed Church van Edmonton geïnstitueerd, zij telde toen 18 belijdende leden en 23 doopleden. Nadat haar rechtspersoonlijkheid verleend was in de provincie Alberta, bezat ze een betaalde rekening en een kapitaal van 30 cent . . . Haar eerste vergaderplaats was een tent op Jasper Avenue, waar de gemeente naar het Woord luisterde bij het licht van een olielamp. In de winter was dit veel te koud, zodat er dan bij de leden aan huis kerk gehouden werd. Later verhuisde men naar een gehuurde kamer boven een veilingshal. Het duurde tot 1914, voor een eigen kerkgebouw kon worden ingewijd.

In het voorjaar van 1911 kwamen 60 mensen over uit Nederland. Een Colonization Society werd gevormd met de bedoeling een gebied te vinden van tenminste 20.000 acres land voor het stichten van een Nederlandse nederzetting. Spoedig daarna ging een groepje mannen met een span paarden en een wagen op weg in Noord Westelijke richting langs een spoor, gebruikt door goudzoekers gedurende de bekende Klondike Gold Rush in 1897. Na een rit van 90 mijl bereikten zij een onontgonnen gebied, vestigden zich daar en stichtten het dorp Neerlandia en tevens Edmonton's eerste dochterkerk.

Rev. T. Jongbloed, overleden in 1926, was Edmonton's eerste predikant van 1911 tot 1920. In de Wereldoorlog ging het aantal leden achteruit, maar in de twintiger jaren ariveerden weer verscheidene families uit Holland. Toen Rev. De Waal Malefyt in 1930 het beroep naar Edmonton aannam, waren er 20 gezinnen en hield men slechts één Engelse dienst per maand. Onder zijn beleid veranderde dit langzaam maar zeker tot 50% en bovendien nog alle extra kerkdiensten in de nieuwe taal. In 1937 werd begonnen met een radio-programma, waarvoor Rev. De Waal Malefyt de spreker was en het kerkkoor de muziek verzorgde. Interessant is, dat deze uitzending getiteld was "The Back-to-God-program"! Toen de predikant in 1938 Edmonton verliet, had de kerk zich uitgebreid tot 60 gezinnen.

Verscheidene zonen dezer gemeente deden dienst in Canada's leger en luchtmacht gedurende Wereldoorlog No. 2. Flight Sergeant H. Ebbers kwam om het leven boven Duitsland tijdens een bomaanval. Het einde van de oorlog bracht vooruitgang en welvaart voor Edmonton en vele nieuwe leden kwamen van overzee. Rev. Paul De Koekkoek was predikant van 1945 tot 1949 en onder zijn energieke leiding werd in Jasper Place, een voorstadje van Edmonton, een zendingskapel gesticht. Deze groeide in de loop der jaren uit tot de tegenwoordige Jasper Place Church.

Door de grote toevloed van gezinnen uit Nederland werd het oude kerkje al spoedig te klein. Het tegenwoordige gebouw met de pastorie kwam klaar in December 1947. Drie jaar later werd Rev. De Koekkoek opgevolgd door Rev. J. K. Van Baalen, in wijde kring bekend als auteur van het boek "Chaos of Cults". De vloed van immigranten bleef aanhouden en de kerk verleende hun alle mogelijke hulp. In 1951 werd een splitsing echter noodzakelijk geacht en dit werd de geboorte van een dochterkerk, Edmonton Second. Mr. Van Baalen ging met emeritaat in 1955, waarna Rev. G. H. Vande Riet de gemeente diende tot de zomer van 1960. Hij is nu ziekenhuispredikant van "Bethesda" te Denver, Colorado.

•

Gasten aan de feesttafel, v.l.n.r.: Mrs. R. D. Jorgenson; Hon. R. D. Jorgenson, Minister of Welfare; Alderman Mrs. Ethel Wilson en ceremoniemeester Rev. Winston Boelkins.

•

Het zag er dus eerst naar uit alsof Edmonton First haar gouden jubileum zou moeten vieren zonder dominee . . . Tezelfdertijd waren ook de Second en de Beverly Church vacant, een situatie om te huilen. Maar zie, boven ieders verwachting hadden de drie kerken in korte tijd weer een pastor, zodat het vijftal net compleet was, toen de feestelijkheden begonnen!

Mr. Gort las verder nog een brief voor, afkomstig uit Vancouver, met de gelukwensen van Mr. en Mrs. C. Ingwersen, die charter-members waren bij de oprichting in 1910. Door de scriba, Mr. J. Winkelaar, werden telegrammen voorgelezen van de vroegere predikanten A. H. Selles (1927 - 1929), A. H. Bratt (1941 - 1943), J. K. Van Baalen (1950 - 1955) en van Home Missionary voor Alberta Rev. P. J. Hoekstra. Vervolgens werden de groeten van enkele dochterkerken overgebracht door de vertegenwoordigers van Neerlandia, Edmonton II, Peers en Lacombe I. Rev. Kruis van Peers begon heel hartelijk met: "Happy Birthday, dear Mother"!

Hij was het ook, die dit gedeelte van de avond besloot met dankgebed, waarna alle aanwezigen dorstig afdaalden naar de catacomben, waar de dames wachtten met een heerlijke koffietafel. Geloof me, op het gebied van bakken en koffiezetten staan de dames van Edmonton First vooraan! Als daar "refreshments" geserveerd worden, dan is het werkelijk af. De aanwezigen hebben zich daar kostelijk vermaakt. Zelf ontmoette ik mensen, die ik "acht jaar en drie kerken terug" had leren kennen.

Zoals vermeld was het hoogtepunt van de viering echter de massale kerkdienst op Zondagavond in het Jubilee Auditorium. Een indrukwekkende en ontroerende dienst, waarin 3.000 oldtimers en newcomers "eendrachtelijk" bijeen gekomen waren om God te danken voor Zijn gunst, bewezen aan de Christian Reformed Churches van Edmonton. Want dit was niet alleen het feest van de First Church, dit was het feest van alle kerken, die uit haar zijn voortgekomen.

Op het podium was het koor gezeten van 150 stemmen, dat zong onder leiding van Henry Uitvlucht, het orgel werd bespeeld door Geert Kamphuis. De predikanten, alle plechtig in toga, namen plaats aan weerskanten van het preekgestoelte: gast-spreker Elderveld, W. C. Boelkins (Edmonton I), B. Nederlof (Edmonton III) L. Tamminga (Beverly) en G. Nonnekes (Jasper Place). Bijzonder jammer was, dat Rev. T. Van Kooten van de Second Church door ziekte verhinderd was.

Alle predikanten namen een gedeelte van de dienst waar. Machtig klonk het gezamenlijk opzeggen van de Apostolische Geloofsbelijdenis en het Onze Vader, dat daarna gezongen werd door het koor. Rev. Eldersveld had als thema gekozen: DE TEMPEL VAN GOD. Zijn tekst was uit Efeziers 2, vers 22: "op welken ook gij medegebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest". In zijn diepgaande en toch glasheldere preek stelde de geliefde radio-pastoor zijn gehoor de vragen: Wat is de kerk en wat geeft haar duurzaamheid, terwijl andere instellingen opgaan, blinken en verzinken? "De kerk is de tempel van God, Zijn woning, daarom zal zij nooit ondergaan. We denken hierbij aan de geestelijke Kerk, maar toch zal ook een plaatselijke kerk niet wegzinken in vergetelheid. Zoals nu de First Chr. Reformed Church van Edmonton reeds voor eeuwig gevestigd is in de hemelen door de leden, die ons daarheen zijn voorgegaan!"

De predikant bepaalde de aandacht van zijn hoorders bij drie punten 1. het materiaal, waarvan de kerk is gebouwd. 2. haar hoeksteen. 3. haar functie en doel.

"De Efeziërs waren "outsiders", heidenen, niet enkel naar het vlees maar ook naar de geest. God zelf bracht hen in de kerk. Ook wij zijn als zij outsiders en onze verlossing en opname in de kerk is een reden tot voortdurende verbazing: hoe zijn we er ooit in gekomen? Het wonder is niet, dat er nog mensen buiten staan, het wonder is, dat er mensen binnen zijn! Kijk eens goed naar Noach, David, Jesaja, Paulus, Petrus, Augustinus, Luther, naar . . . U en mij.

"Niet vele wijzen, niet vele edelen heeft God verkoren, maar Hij koos het dwaze en verachte, opdat geen vlees zich zou beroemen. De kerk is als een huis, opgebouwd uit stukjes afval en nutteloze scherven. Wie het van dichtbij grondig bestudeerd, denkt: wat een rommelzoodje! Maar wie van de juiste afstand kijkt, ziet al deze stukjes als een wonderschoon mozaiek in hun plaats vallen en roept uit: "Dit huis is een meesterwerk!"

De kerk is geen verblijf voor met zichzelf ingenomen mensen, slechts zondaren kunnen er terecht. Zij is gebouwd op Jezus Christus, haar hoeksteen. God alleen kon deze door ieder ander verworpen steen gebruiken. De grootste naam in de geschiedenis, dat zegt de wereld van Hem, maar als hoeksteen wilde ze Hem niet. Niemand wilde Hem: de zakenmensen niet, de arbeiders niet, de opvoedkundigen niet, ook de politici en de regeringen niet. Waarom? Omdat Hij kwam om te sterven en de last der zonde te dragen. Hij was der wereld zondendrager. Daarom heeft zij Hem veracht . . .

Zoals Christus, veracht zij ook degenen, die Hem volgen. De boodschap der kerk wordt verworpen, wat men wil is scheiding tussen kerk en staat. Wie de zuivere boodschap brengt, wordt nimmer populair. Daarom kan het me benauwen, dat zovele kerken populair zijn op het ogenblik en adverteren met de getallen van hun aanwinst. Er wordt slechts geteld, niet gewogen. Het is onze opdracht om de blijde boodschap te brengen. Maar denk niet, dat U gefaald hebt, wanneer deze wordt verworpen, want het getal dergenen, die worden toegebracht, is vastgesteld reeds voor de grondlegging der wereld. Het is een geweldige schare, die werkelijk

(Vervolg op pag. 8)

LANGS DE ZIJLIJN

Rev. De Waal Malefyt was helemaal uit California gekomen voor Edmonton's gouden feest. Een sympathiek man van rond de zestig, stemde hij graag toe in een interview, maar om dat voor elkaar te krijgen was een andere kwestie. Hij had het op die "social evening" n.l. druk met Hello en Goodbye zeggen tegen vele vroegere gemeenteleden, die hem de hand kwamen schudden. Toen ik verwondering uitdrukte over zijn warme verhouding met mensen, wier predikant hij was van 1930 tot 1938, zei hij verontschuldigend: "Oh, but we went through the depression together!"

Nee, hij had deze banden in de afgelopen 22 jaar niet door correspondentie aangehouden. Hij is van mening, dat als een predikant afscheid neemt, hij de gemeente ook werkelijk moet overlaten aan zijn opvolger. Slechts in zeer bijzondere gevallen hoort hij nog iets uit Edmonton. Het blijkt echter, dat men hem na al die tijd nog niet vergeten is en met plezier accepteerde hij de uitnodiging om spreker te zijn aan het feestmaal.

Een en ander werd gezegd in het Nederlands, maar toen ik vroeg in welk jaar hij vanuit Holland emigreerde, schoot hij in een hartelijke lach. Rev. De Waal Malefyt is geboren in Zuid Afrika, als zoon van een Transvaalse Boer. Toen hij nog een baby was, werd de hele familie gevangen genomen, omdat ze zich niet wilde onderwerpen aan de wetten van Queen Victoria. Na de Boerenoorlog reisde het gezin naar Holland en emigreerde na korte tijd naar de States, waar hij dus zijn hele opleiding heeft gehad. Zijn mooi Nederlands heeft hij slechts te danken aan het feit, dat zijn ouders uit Haarlem kwamen, waar volgens de geleerden het zuiverste Nederlands gesproken wordt.

Zes jaren nadat hij afscheid van Edmonton genomen had, dus in 1944, ontving hij opnieuw een beroep naar deze gemeente. Hij heeft gemeend te moeten bedanken, maar vond dit heel begrijpelijk een grote eer. Het was in 1947, dat hij Edmonton voor het laatst op doorreis bezocht, en hij is geimponeerd door de veranderingen en de enorme uitbreiding, zowel in de stad als in de kerk. Toen was er nog alleen Edmonton First, nu zijn er vijf kerken en drie christelijke scholen, terwijl een zesde kerk in oprichting is.

"Heerlijk is het om te zien, dat de kwajongens, die destijds bij mij op catechisatie gingen, nu leden van de kerkeraad zijn! De groei der kerk hier is wonderbaarlijk en het lijkt me toe, dat de mogelijkheden tot uitbreiding onbeperkt zijn. Ik ben blij, dat ik dit feest mocht meemaken." Aldus sprak Rev. De Waal Malefyt en hij glansde van genoegen om het welvaren van zijn oude gemeente, die nu met goud beslagen is.

T. V. A.

De predikanten die deelnamen aan de herdenkingsdienst, v.l.n.r.: Rev. G. Nonnekes (Jasper Place); Rev. L. Tamminga (Beverly); Rev. P. H. Eldersveld (guest-speaker); Rev. B. Nederlof (Edmonton III) en Rev. W. Boelkins (Edmonton I). In het Jubilee Auditorium, vijf minuten voor de aanvang van de dienst.

KITIMAT BLOEIT WEER

CANADA'S ECONOMIE IS STERK AFHANKELIJK VAN EXPORT

De vóór- en tegenspoeden in de Canadese economie, die er zo afhankelijk van is, dat dit land haar exporthandel behoudt, worden goed geïllustreerd door de momentele hausse in Kitimat, Canada's centrum voor aluminium-productie aan de Westkust.

Daar aan de de zeekust, 350 mijl ten Noorden van Vancouver, opende de Aluminum Company of Canada in 1954 een nieuwe smelterij. Als onderdeel van hetzelfde project werden enorme hoeveelheden electriciteit uit waterkracht geproduceerd en naar de plaats van de smelterij geleid door transmissielijnen over dicht-bebost, bergachtig terrein en door een electriciteitstunnel midden door een berg heen.

Kitimat en haar productie van 1.050.000 p.k. op de Kemano centrale van de Aluminum Company werd de trots en het troetelkind van de Canadese industrie. Hier werd inderdaad Canadees initiatief in actie getoond en evenzeer de triomf van de mensheid over schier onoverkomelijk moeilijke materiële omstandigheden. Arbeiders stroomden naar de gloed-nieuwe stad en de bevolking had bijna de 15.000 bereikt, toen de wereldmarkten voor aluminium in 1957 verflauwden en de productie drastisch verminderd moest worden. Deze aflopende lijn zette zich voort tot Mei 1959. Er was somber gepraat, dat Kitimat een "spookstad" aan het worden was.

Toen kwam in Maart 1960 de opleving. In de voorafgaande twee jaren was Alcan (Aluminum Company of Canada) druk bezig geweest om nieuwe markten op te bouwen en oude uit te breiden. Heden worden Alcan producten in meer dan 100 landen verkocht. Amerikaanse fabrikanten kopen aanzienlijke tonnages Alcan metalen; de verkoop is toegenomen in Europa, het Verre Oosten, Afrika en Zuid-Amerika. Dientengevolge werkt de smelterij te Kitimat weer op volle capaciteit.

De Alcan fabriek levert 192.000 ton aan metaalblokken per jaar van vijf smeltpotten. Twee andere zijn in voorbereiding. Kitimat's bevolking is in het laatste jaar met 1000 of meer toegenomen. Op het ogenblik ziet alles er rooskleurig uit in deze stad van ongeveer 10.000 inwoners.

Dat is het, wat Kitimat een voorbeeld van het verloop van een bedrijf voor de Canadese industrie maakt. Kitimat en andere, soortgelijke Canadese industrieën kunnen slechts een hoog productie-niveau en hoge winsten handhaven, als zij met sterk concurrerende prijzen op de exportmarkt blijven komen. Die concurrentie is er voor Canadees aluminium met de Verenigde Staten, Frankrijk, Oostenrijk, Spanje en Rusland.

De vorming van de European Common Market en ook van de European Free Trade Association (de Outer Seven) zouden nieuwe moeilijkheden voor de Canadese export kunnen scheppen. Deze organisaties, die naar grotere economische eenheid streven onder de landen van West-Europa, zullen hoogstwaarschijnlijk de inter-Europese handel uitbreiden ten koste van de handel met andere landen, zoals Canada.

Ongetwijfeld heeft Canada een geweldige productie-capaciteit op velerlei gebied, hout, tarwe, krantenpapier en pulp. Zij bezit een overvloed aan door waterkracht verkregen electriciteit om de vele, verschillende metalen, koper, ijzer, staal en aluminium te produceren, welke alle, behalve de laatste, verkregen worden van de rijke ertslagen van dit land. Canada moet evenals Kitimat een blik op de toekomst hebben; want om deze stijgende lijn te handhaven moet er voortdurend nieuw leven ingeblazen worden via groeiende markten. En de economische reddingslijn van Canada is de exporthandel. (C.S.)

THE SLOWDOWN IN HOUSING

STARTS ON DWELLINGS IN CENTRES OF 5000 OR MORE-FIRST EIGHT MONTHS

1959 1960

25,000 20,000 15,000 14,000 9,000 8,000 6,000 4,000 2,000 0

ATLANTIC PROVINCES · SASKATCHEWAN · MANITOBA · ALBERTA · BRITISH COLUMBIA · QUEBEC · ONTARIO

Gouden Jubileum te Edmonton

(Vervolg van pag. 7)

niemand tellen kan. Er zal geen mens meer komen, maar ook geen mens minder.

De kerk is de enige plaats, waar God zich openbaart in liefde en met ons wel omgaan. DAAR IS HIJ VADER! De geleerde zal Hem zo nooit vinden, al doorreist hij de ruimten van het heelal. Alleen in de kerk bestaat de vader-kind relatie, in het eigen huis van God. De wereld is het steigerwerk rondom de kerk, dat daar blijft tot God's woning klaar is. En wanneer de laatste zondaar wordt binnengebracht — het laatste scherfje op zijn plaats wordt gemetseld — dan wordt de steiger weggehaald. Die grote morgen, zult U dan op de steiger staan of rusten in de Hoeksteen?"

Geen mensenverheerlijking op dit feest maar de erkenning, dat de kerk "een huis van scherven" is. Niettemin is zij de woning van God, zoals ook Edmonton First in de achterliggende jaren door tegenslagen en gebreken mocht ondervinden.

De dienst werd besloten met het zingen van de hymn "Praise God from Whom all blessings flow". Hieraan hoeft niets meer toegevoegd te worden, dan de hoop, dat deze gemeente ook in haar tweede halve eeuw in rijke mate zegen mag ontvangen.

Brug over Peace River

(Canadian Scene) — Op drie na de grootste van Canada's hangbruggen, de Dunvegan Brug, die een afmeting heeft van 2375 voet, overspant de Peace River op een punt, bijna 50 mijl ten Noorden van Grande Prairie. De officiele opening, die onlangs verricht werd door de Hon. E. C. Manning, premier van Alberta, betekent het hoogtepunt van een plan, dat in 1952 begonnen werd. Vanwege de snelle ontwikkeling van dit Peace River gebied, circa 300 mijl ten Noordwesten van Edmonton, werd het onmogelijk voor de rijksveerdienst, die sinds 1909 op de rivier bestaan had, het verkeer, toen de bevolking toenam, te verwerken.

De nieuwe brug, waarvan de bouwkosten $5,000,000.00 bedragen, vereiste een zorgvuldig ontwerp voor de onderbouw. De Peace River verloochent zijn naam, want hij is onderhevig aan uiterste verschillen in waterniveau, die bijzonder diepe funderingen nodig maken, welke niet door erosie zouden worden aangetast. De pijler van de Noordelijke toren, die 231 voet hoog is, werd 70 voet onder het stroombed geplaatst en de Zuidelijke pijler (201 voet hoog) 40 voet. Samen houden zij de hangende middenspanwijdte van 900 voet op en twee spanwijdtes van 450 voet aan beide kanten. Het cementen weg- of vloerdek van de brug bevindt zich ongeveer 100 voet boven de oppervlakte van de rivier.

"THE MAPLE LEAF FOREVER"

Eén van de aantrekkelijkste bomen in deze tijd van het jaar is misschien wel de Maple. Het bladgroen, de stof, die de bladeren hun groene kleur geeft, wordt nu gemaskeerd door andere chemicalien, die de bladeren vuurrood en oranje maken. Bij gevolg zijn de heuvels en bosstreken van Canada in dit jaargetijde buitengewoon mooi.

Er worden tien soorten Maples in Canada gevonden, ofschoon er 115 soorten bekend zijn op het Noordelijk halfrond. Maples zijn van grote waarde als schaduw-gevende sierbomen, en er zijn twee soorten, de Black Maple en de Sugar Maple, die suiker en sap voor de handel opleveren. Maple is ook een belangrijk Canadees hardhout, dat veel gebruikt wordt voor meubels, binnenhoutwerk, vloeren, fineer, enz.

De vrucht van de Maple bomen valt op door zijn vleugels. Hij bestaat uit een paar zaadjes, die rijp worden in de lente, zomer of herfst, al naar gelang van het bepaalde soort. Ofschoon al deze Maple 'sleutels" de zelfde vorm hebben, verschillen zij in grootte. De vleugels kan men door de lucht zien dwarrelen, want zij hebben tot doel het zaad op enige afstand van de moederboom te brengen.

Maple bomen voorzien vele zoogdieren, wild gevogelte en zangvogels van voer. Eekhoorns en chipmunks klimmen in de bomen en eten het zaad, terwijl zij de vleugels op de grond laten fladderen. Ook bewaren zij wel wat er van voor de wintermaanden. Herten voeden zich met de twijgen en het gebladerte en chickadees en vinken eten het zaad en de knoppen.

In het begin van de geschiedenis van Canada werd het Maple blad gebruikt als een symbool van dit land. Maar lang voor die tijd gebruikten Indiaanse strijders de bladeren van deze bomen als camouflage in hun oorlogen. Ook de Britse en Canadese soldaten verborgen in de oorlog van 1812 hun scharlaken uniformen onder Maple takken en tijdens de Eerste Wereldoorlog prikten de Canadese soldaten trots een Maple blad op hun uniformen.

Tante Betje leest de krant

Het verhaal hoe tante Betje de krant leest is welbekend onder ons. Zij houdt geen rekening met de indeling in kolommen en komt zo tot wonderlijke resultaten zoals: "een vader . . . met twee koppen . . . wordt te koop aangeboden . . . tegen goede beloning". Het gevaar is niet denkbeeldig dat Tante Betje in haar onschuld ook wat banaal wordt. Maar in ieder geval tracht zij een g l o b a a l overzicht te krijgen van het wereldnieuws.

Laten we maar hopen dat al onze lezers en lezeressen het er beter afbrengen dan ons familielid met de mooie naam van Betje. Bij wijze van intermezzo wilde ik vandaag eens iets schrijven over de krant die ik voor u las, nl. het nummer van Vrijdag 14 Oct. van de *Toronto Daily Star* en ik wilde U iets vertellen van wat ik niet alleen tussen de regels door, maar ook tussen de kolommen door, opmerkte. Ik heb zo het gevoel dat we van tante Betje toch nog wel iets leren kunnen.

Het eerste woord van de krant was "*worry*" — ongetwijfeld een kenmerkend woord voor deze tijd. In dit hoofdartikel van een *Science Editor* wordt ons verhaald, dat de wetenschap heeft ontdekt dat van een bepaalde kwaal van aanstaande moeders *worry* de *chief cause* is en ieder nadenkend mens zegt: "Natuurlijk!" Zoveel weten we langzamerhand allen wel, Tante Betje incluis, van de medische wetenschap dat de "zenuwen een hoop met een mens zijn gezondheid hebben te doen". Het merkwaardige is, dat wie alleen de krant zou lezen een hoop reden krijgt voor deze zeer menselijke kwaal "worry". Op dezelfde voorpagina staat n.l. ook dat Nikita Khrushchov na zijn 25 stormachtige dagen in New York naar huis gegaan is met zeven ton aan souvenirs, terwijl hij zelf als "souvenir" achterliet de waarschuwing, aan Engeland gericht, dat hij in staat zou zijn *to "wipe out Britain on the First day of War"*. Men krijgt haast de indruk, dat hij die zeven ton goederen uit de U.S.A. meegenomen heeft met voorbedachte rade, nl. om deze bezittingen nog te redden van de ondergang die hij de vrije wereld denkt aan te doen. Het geheel maakt een wat sombere en dreigende indruk. Vooral als men dan op een plaatje enkele van de slagzinnen leest, die op zijn route naar het vliegveld hem door demonstranten werden meegegeven, zoals "Nikita, we zullen je begraven" en "Happy landing in Hell".

Men vraagt zich af wat het constructieve doel geweest is van dit langdurige bezoek van Khrushchov aan de Verenigde Naties. Het antwoord schijnt te zijn: destructie. Bijna iedereen is het er over eens, dat Khrushchov een poging heeft gedaan om de nieuwe leden van de Verenigde Naties, de pas toegelaten en pas zelfstandig-geworden staten op zijn hand te krijgen en dat hij daarnaast getracht heeft een hoop wantrouwen te zaaien met het oog op de Secretaris-Generaal, Dag Hammarskold. Misschien is hij in beide opzichten niet zozeer geslaagd als hij had gehoopt, maar wie zal de betekenis van deze acties onderschatten in verband met de toekomst van de Verenigde Naties. Sommige soorten vergif werken uiterst traag.

Men is niet klaar met te constateren dat "*worry*" zoveél ziekte veroorzaakt. De patient geneest niet door alleen te zeggen: "Don't you worry". De mens heeft meer nodig dan het recept "Keep smiling".

Nu waren er in de krant, die ik las, ook een hoop "smilende" mensen. Dat was in Pittsburg. In New York beten ze zich op de lip. Maar in Pittsburg werd Bill Mazeroski gedoopt met champagne "by delirious teammates". Bill Mazeroski heeft de eer van Pittsburg gered in de abusievelijk genaamde "World-series" — de grote base-ball competitie, die elk jaar omstreeks deze tijd in de U.S.A. gehouden wordt.

Deze wedstrijd verheugt zich in een grote populariteit. Duizenden reizen er heen. Millioenen zitten bij hun T.V. de strijd der titanen in de sport te volgen. Tandartsen vergeten hun spreekuur, advocaten verontschuldigen zich van hun "*office*" wegens "*business*", scholieren hebben een *portable radio* heel zachtjes aanstaan onder hun *desk* terwijl ze ogenschijnlijk heel aandachtig luisteren en predikanten halen zo'n ding uit hun jaszak na elke aangenomen of verworpen motie in de vergadering van de *ministerial association.*

In het verslag over de daverende dingen in Pittsburg trof mij het woord "*delirium*" enkele malen. En kon het toen niet helpen dat ik mezelf afvroeg of de wereld misschien dit sport-delirium heeft uitgevonden als het geneesmiddel van onze *worries?* Daar is heel wat champagne en bier gedronken in Pittsburg en Bill Mazeroski verdient in ieder geval een aandenken van de bier-brouwerij wegens zijn historische overwinning. Het verslag noemt deze delirium ook nog anders; de openingszin luidt: "An extreme epidemic of "Buc fever" struck this city at approximately 3:36 p.m. yesterday and the city was still staggering from the aftermatch today". De trams konden niet meer rijden omdat de rails geblokkeerd waren door stapels papier. En wie zou ook niet blij zijn in Pittsburg, want Mazeroski heeft grote daden gedaan. Hij maakte de eerste en de laatste home-run in de wedstrijd. Hij heeft de eer van zijn vaderstad gered. Hij heeft de Piraten verlost van de Yankees. Rijk gezegend was ook de man die de home-plate, waarop de machtige voet van Mazeroski had gerust, toen hij zijn prestatie had geleverd, opgroef uit het wedstrijdveld en als een reliquie mee voerde naar zijn huis. Een "gemeenschap van Pittsburgers" werd geboren met inbegrip van de kus der overwinning. "There was kissing and hugging in the streets. People danced and sang "The Bucs Are Going All The Way". Deze hymn op de piraten van Pittsburg maakt het ons wel duidelijk, dat we ons van nu voortaan nergens zorgen over behoeven te maken.

Maar ondertussen dobberen de zeven ton aan souvenirs voor de "butcher" van vele volkeren maar op de Atlantische Oceaan. En het schijnt, dat ook hij besloten is *to go all the way.*

Misschien kan "religion" ons helpen? Maar in mijn Vrijdagskrant lees ik in een ingezonden stuk, dat het godsdienstonderwijs in de scholen, zoals het door de regering van Ontario wordt voorgeschreven een "*disservice to Christianity*" moet genoemd worden. Een moeder had de verwachting uitgesproken, dat haar kind door dit godsdienstonderwijs mocht komen tot een "understanding of all faiths", maar iemand die de "teachers' guide' er op nagelezen heeft, weet ons te vertellen, dat de bedoeling van dit godsdienstonderwijs is, het kind te brengen tot het anvaarden van het historisch Christelijk geloof en dat daarom het Joodse kind zal worden geleerd dat zijn voorvaders Jezus hebben vermoord en dat zij hypocrieten waren, vervuld van gewelddorstige haat. De grote religies van Afrika en van het Oosten worden veroordeeld, omdat de vrede, blijdschap en verzoening van het Christelijk geloof daarin zouden ontbreken. Zó wordt het kind op de public school volgens deze Jood blootgesteld of aan een onwetenschapelijke uitleg van het Christelijk geloof door onderwijzers, die geen theologische training hebben, of aan het theologisch onderricht door dominees, die geen opvoedkundige bekwaamheid bezitten. De conclusie van de briefschrijver is dan ook dat de kerk haar eigen boontjes moet leren doppen en dat religie op de public school niet thuis hoort. En heeft hij ook niet gelijk? Als dit religie-onderwijs op de public school serieus genomen zou worden moet het ook onderwijs zijn in de *public* religie en . . . die is er niet.

De krant van l.l. Vrijdag vertelt mij ook, dat de religie een rol speelt in de komende verkiezingen in de Verenigde Staten van Amerika. Maar het gaat daarin toch eigenlijk ook weer niet om de "vreze des Heren" als het beginsel van alle wijsheid, maar om de vraag naar het al of niet aanvaardbaar zijn van het kerklidmaatschap van één van de beide kandidaten. Kennedy heeft wel gezegd dat de band aan Rome hem niet in de weg staat op zijn tocht naar het Witte Huis, maar hij heeft nagelaten op te merken dat deze band de kracht van zijn politieke overtuiging zou zijn. Het schijnt ons toe, dat het Amerikaanse volk niet wezenlijk geinteresseerd is in "*the religious issue of the election*".

Ondertussen heeft Nixon in één van zijn toespraken gezegd, dat het Amerikaanse volk recht had op de kennis van alle feiten om tot een verantwoorde keuze te komen op de dag van de verkiezing. Maar het schijnt dat mijn krant het niet zozeer van de feiten verwacht. Ik lees daarin dat de Republikeinen zeggen: 'Most of all, Dick has Pat". De republikeinen bedienen zich zodoende van democratische taal, want U moet weten dat Dick hier staat voor de Vice-president, Mr. R. Nixon and Pat voor Mrs. Nixon. Nixon heeft ook dingen die niet in zijn voordeel zijn. Zo heeft hij bijv. op de beroemde T.V. uitzendingen samen met zijn mededinger Kennedy, een te donkere gelaatskleur. Hij heeft ook zijn naam niet mee. "I like Nixon" klinkt niet zo leuk als "I like Ike". Vooral in het Nederlands is "niksen" een werkwoord dat past bij een modern soort mensen "nihilisten" genaamd, nietwaar? Ook is één van de bezwaren tegen Nixon naar ik heb vernomen, dat hij wel eens een zere knie heeft — ze hebben het zelf zelfs op de T.V. gezien! — en de Amerikanen willen natuurlijk voor President de sterkste man van hun land. Maar gelukkig, Dick heeft Pat! Er staat niet bij wat Kennedy heeft, maar ik herinner me wel dat Stevenson eens sprak over "that wonderful Kennedy-family", dus dat zal ook wel niet helemaal mis wezen. Al met al zijn de kansen voor Nixon nog niet verkeken, want vele Amerikanen willen Pat als "*first lady*". Zo schijnt de democratie af te hangen van de populariteit van vrouwen.

Maar in Canada zijn de gehuwde vrouwen niet zo populair. Een ongetrouwde dame uit B.C. schrijft tenminste in nog steeds dezelfde krant dat Diefenbaker maar eens gauw de getrouwde vrouwen moet wegsturen uit de regeringskantoren, omdat zij de werkloosheid vergroten en de weduwen en de ongehuwde vrouwen lelijk in de weg zitten. Het geluid is niet nieuw, het werd ook gehoord in de crisisjaren. Misschien is de economische toestand nog wel de oorzaak van de meest-ingrijpende worries. De krant vertelt, dat de immigratie in het afgelopen jaar ruim 100.000 mensen aan de Canadese bevolking heeft toegevoegd, maar dat tegelijkertijd er een kleine 50.000 naar de U.S.A. vertrokken. Het batig saldo van de immigratie is dus maar 50.000. En als de immigratie nog verder terugloopt en de emigratie, vooral naar de U.S.A. nog verder toeneemt, dan zijn we binnenkort weer toe aan stilstand en achteruitgang in de bevolking en wat moeten we dan beginnen met onze binnenlandse markten?

Geen wonder, dat velen een hoop "worries" hebben.

En wat moeten we nu zeggen als we de krant weer opvouwen en in de prullemand stoppen, omdat er morgen al weer een andere krant, één die nog dikker is, door ons gelezen moet worden?

Er kwam mij een kinder-gedichtje te binnen, dat we hier laten volgen:

Said the sparrow to the robin, "I
should really like to know
Why these anxious human beings
rush about and worry so."
Said the robin to the sparrow, "I
think that it must be
That they have no Heavenly Father
such as cares for you and me".

Een equivalent in het Nederlands luidt aldus:

O wij kinderen, wij leven
als de vogeltjes blij,
Want de Here daarboven
zorgt voor U en voor mij.

Moge velen dit kinderlijk geloof bezitten ook bij het lezen van de krant.

R. Kooistra

SCHOOLVERENIGINGEN. Een zeer snelle manier om wat extra inkomsten te maken, is de verkoop van de Christian School Calendar voor 1961. Door de bijzonder mooie uitvoering is vlotte verkoop gegarandeerd. En de provisie is maar liefst 25%. Voor inlichtigen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

BETOGINGEN IN BRUSSEL
Met karabijnen en sabels uitgeruste politiemannen hebben in het centrum van Brussel enige duizenden betogers uiteengedreven, die op weg waren naar de regeringsgebouwen om uiting te geven aan hun ontevredenheid over het Belgische beleid in Kongo. (Telefoto).

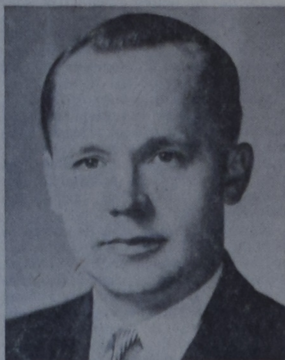
Educating for
CHRISTIAN SERVICE

Dr. D. L. van Halsema, Th.D.
by

Dit is het tweede gedeelte van het artikel, waarvan wij het eerste gedeelte in ons vorig nummer publiceerden.

Zoals wij reeds bij het eerste gedeelte vermeldden, menen wij dat de inhoud in het bijzonder voor onze jongeren van groot belang is, aan wie wij het dan ook graag ter lezing aanbevelen. Aan de ouders zouden wij willen verzoeken, dit artikel aan hun zoons en dochters door te geven.

Red.

Dr. Van Halsema

The second thing I have to say about educating for Christian service is that we must recover a sharper sense of our destiny as God's people. You know that in the Bible there are many references to Israel as God's people. In the New Testament the phrase refers to the Church. Many times we have heard our parents mention the fact that we as people of God have an obligation to fulfill in this world. There are tremendous pressures working upon our children and upon each one of us to forget this or at least to give up as something which is not practicable in the atomic age.

There are pressures upon us to conform to the world around us. One eminent psychiatrist has said: "It seems as if everyone is obsessed with the neurosis of wanting more of everything. "We see our neighbor getting a new television set — and we want a new television set. We see our neighbor get a speed boat — and we want a speed boat. We see someone else build a particular kind of home — and we want to build that kind of home." And without realizing it at times, we who are the people of God yield to this kind of pleasure. We begin to accommodate instead of to penetrate.

If by the grace of God we are warned against the pressure to accommodate, we tend to isolate instead of to penetrate. Many times it has been said that the days of isolation are past for denominations like the Christian Reformed and Reformed Churches. But these days of isolation, though they be gone as an historical period, are not yet past for some weaker Christians who do not understand from the Bible what it means to be a people of God — a people of God who are called always to proclaim Christ Jesus as Lord, always to live as pilgrims.

In our Christian schools certain techniques may be used to stimulate interest in Christian service — vocational guidance, special mission days, displays on the bulletin board, and appeals for workers in Church and Kingdom. Although we do all of these things, we still will not come close to the total goal until we stress to all the young people; You are not your own, but you have been bought with a price. Because you are different from those who are not of God and His covenant, you need this distinctive education to prepare you to glorify God in this world and to penetrate this world for the Lord Jesus Christ.

Remember Jesus' words: "Ye are the salt of the earth, ye are the light of the world." Remember that Israel failed not because it passed through a depression from which it was not able to recover economically, not because it lost recruits for the ministry — there were priests in the Temple when the soldiers of Balylon came — but because they forsook their mission and no longer were willing to sacrifice in response to the destiny God had laid upon them.

It is easy to become very practical about this. How quickly we conform to the Joneses around us! A Christian parent said to me this summer: "I'm not going to send my child to the local Christian high school but to another" (happily, he had a choice of bringing his children either to the one or to the other). "In the one, unless my child has a certain kind of dress or unless my boy has a car to drive, they just do not get in with the crowd. The other place does not have quite the same pressures." I do not criticize. I only want to admit with you that upon us and upon our children the pressure of materialism and conformity also weigh. Yet we are called upon not to conform to the world but to be different for the Lord's sake.

The Pilgrims came to America early in the seventeenth century. They had a sense of destiny, expressing this by the starting of their churches, their communities, and even their schools.

The Moravians came in the next century, founding a colony upon the banks of the Delaware River in Pennsylvania colony. Some of them were farmers, some of them were blacksmiths, others of them wove cloth from the thread that had been spun by the women. All of this was done in order to make it possible for them to send missionaries among the Indians and into other parts of the world. Soon they had forty missionaries serving in the West Indies, South America, and elsewhere. This group of people, each working in his own sphere in the community, had one aim: the preaching of the Gospel and showing forth the Christian life to the world. It took sacrifice, it took conviction and commitment. It took also a happy awareness of their distinctivenes, of their destiny as people of God not to conform to, but to penetrate, the world. And did not a similar spirit of destiny animate our fathers who came to western Michigan and to Iowa more than one hundred years ago?

God told Abraham many years before the coming of Christ, "Go to a land which I will show thee." By faith Abraham went. He became a pilgrim — we too are pilgrims, strangers. We are not to hold fast to our possessions and our families and even our lives themselves. We have here no abiding city. How much this means in teaching our children! Not merely by the words we say but by the examples we set for them we show whether we are attached to earthly things or whether we are here to do all that we can to fuldill our destiny — that the Lord Jesus Christ may be exalted in us and through us.

All of us must know the destiny to which we have been called by the Lord. We are to go out into the world and be a salt and be a light. At home and in the classroom we must remind the children: You have a particular function to perform in this world. Whether you go to the state house or to Congress, whether you go into the courts of the land or the places of business, whether you go into the ministry or whether you become a teacher, you are there to fulfill the role that God assigned to you.

* * *

In educating for Christian service, we need to know what it means to live "to the glory of God." It is in this area, too, that we must recognize a problem.

In I Corinthians 10 (in a discussion about a particular problem) the Apostle Paul was led to say, "Whatever you do, do it all to the glory of God." We also read in John 17 that Jesus prays to the Father, "I have glorified Thee on the earth: I have finished the work which Thou gavest Me to do." Only Christ could *say* this because only He has *done* this. But in this prayer He explains what it means "to live to the glory of God." It means that we strive *to accomplish the work the Lord gives us to do.*

What has happened to this phrase? There was a medieval perversion of this truth. The phrase "to the glory of God" did not disappear from the writings of the church, but it was given a different meaning. Rome began to say that there was a certain group which particularly was suited to glorify God. This was the clergy, the men who became priests or monks, or the women who went into the cloisters and became nuns. These were the people that really were qualified to glorify God. Their calling was better or higher — more important than that of the farmer, the guildsman, the tradesman, the housewife. We see this perversion in the architecture of the times. An altar was put at the center of the worship of the church and around this altar were a few reserved seats — not for the congregation but for the people from the monasteries and from the cloisters. They were thought to be closer to God. Their lives and vocations were more to the glory of God.

But God in His wonderful providence brought about the Reformation of the 16th Century, the "reformation of the church" which brought again to light the truth that not only the clergy are called into the service of the Lord. Everyone who does the work assigned to him by God is living to the glory of God. In the time of Reformation, this was an answer to the perversion of Scriptural truth.

Through succeeding generations, the momentum of this answer has brought some of us past center. Today we are not where we ought to be with respect to the Scriptural truth about living to the glory of God. We have gone to the other side — not now saying that only a few glorify God, but that everyone can glorify God in the work that *he decides upon and plans to do.*

Many times we have heard ourselves say: "Son or daughter, it would be fine if you would become a minister, a missionary, or a Christian school teacher. But, regardless of what *you choose to do,* it will be all right because you can do it to the glory of God." This seems like the truth. But it is not the truth. The Lord has never said to His people: "Whatever *you* decide to do will be to my glory." He says, "What *I* want you to do will be my glory."

This is by no means an imaginary problem among us. When we tell our children to make their decision, even when we try to influence them, we frequently leave the impression with them that they are free to make their own choice. We must point out to them that to glorify God means that they must be convinced that this is *what the Lord wants them to do.* And in that way they take into consideration what God's destiny is for us as His people, what the needs of men are around the world and what our personal responsibility is. It is to preach Jesus Christ so that men may accept Him by faith and enter into the fellowship of His church and to take part in the preaching of that Gospel to others. This is not something in which some in the church play a subordinate role. You say, "I work in a factory," or, "I am a farmer. I bring gifts and offer prayers while others do the active work." That is not the correct picture. *All of us* are called into the ministry of God's dear Son.

Nothing else can prepare us better to educate for Christian service than that every one of our children shall see properly what it means to live to the glory of God. This gives direction and point to all of our educating and to all of our study. This is not a narrow, ecclesiastically-oriented view of education. The school is still a school. But it is a *Christian* school, where the pages of God's general revelation are open and where the children are reminded constantly, "This is your Father's world." There they are made to remember that they have a destiny. If they did not have this destiny, we should not spend our dollars for Christian education.

* * *

Being aware of what is going on in the world, of our destiny as a people, and of our own personal responsibility to do the will of God, we shall see an increasing response to the call for more pastors, missionaries, and Christian school teachers, for more men to bear witness to the King in public affairs and in business and in society.

Let us not be afraid to challenge covenant youth to fulfill their destiny. This is a work in which each one of us must be active. While the church calls, while the home nurtures, the Christian school will train our youth to live to the glory of God in a world where He is sovereign. This is our destiny, and it is theirs.

Krijgt de bekende Riviéra in Frankrijk en Italië zijn tegenhanger in een Russische Riviéra?

In het Russische tijdschrift "Sovjetskaja Rossija" komt een project voor van professor Schulda, dat gebruik wil maken van de kanalisering van de Donau om een Riviéra te scheppen aan de zee van Azov.

Het plan voorziet in de bouw van twee stuwdammen, één in de monding van de Donau en één in de buurt van Kertsj, (zie kaart).

Van de Donau naar de zee van Azov is dan een kanaal geprojecteerd. De dam in de Donau veroorzaakt een stuwmeer, dat water voor dit kanaal zal leveren. Het kanaal zal tevens water meevoeren van Russische rivieren, o.a. de grote Dnjepr. Het kanaal voert dit water tenslotte in de Zee van Azov, die door een dam is afgesloten.

Deze afgesloten zee zal door de toevoer van zoetwater uit het kanaal langzaam zijn zoute karakter verliezen. Het aldus verkregen "meer" van zoet water zal de gronden rond de Zee van Azov bevloeien, waardoor er grote vruchtbare gebieden zullen ontstaan.

Aangezien de grote rivieren niet meer naar de Zwarte Zee zullen vloeien, zal de waterspiegel aldaar met ongeveer 4—5 meter dalen. Het warmere water van de Middellandse Zee zal dan naar de Zwarte Zee stromen en deze warme golfstromen zal een nieuw klimaat scheppen, waardoor er aan de Zee van Azov een Riviéra kan ontstaan.

Professor Schulda verwacht dat de verdamping van het Zwarte Zee-water voldoende zal blijken, om de warme golfstroom uit de Middellandse Zee gaande te houden. Ook gebieden van Turkije zouden kunnen profiteren van een gunstiger klimaat, aldus "Sovjetskaja Rossija".

P.T.A.'s. U wilt wat extra voor de school doen, maar U hebt meer geld nodig? De verkoop van de Christian School Calendar voor 1961 geeft U onmiddellijk resultaten. Overal vindt U kopers en U maakt 25% provisie in "no time". Voor inlichtingen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

SCHOOLVERENIGINGEN. Een zeer snelle manier om wat extra inkomsten te maken, is de verkoop van de Christian School Calendar voor 1961. Door de bijzonder mooie uitvoering is vlotte verkoop gegarandeerd. En de provisie is maar liefst 25%. Voor inlichtingen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Bedankt voor Edson, Alta. W. de Jong te Houston, B.C.
Voor Sarnia I A. C. de Jong te Grand Rapids, U.S.A.
Voor Chatham G. Gritter te Grand Rapids, U.S.A.

FREE CHR. REF CHURCH

Bedankt voor Toronto C. Verhage te Hilversum Ndl.

REFORMED CHURCH

Beroepen te St. Catharines, Ont. A. O. Zylstra te Wilnis, Neth.

UIT NEDERLAND

De Christelijke Geref. kerk te Urk heeft zich onttrokken aan de gemeenschap der Chr. Geref. Kerken en heeft zich aangesloten bij de Chr. Geref. gemeenten, de groep van Ds. H. Visser M zn.

De Urker gemeente telt 803 zielen en heeft juist een nieuw kerkgebouw in gebruik genomen wat 500.000 gulden gekost heeft. De gemeente heeft thans Ds. H. Visser als predikant beroepen.

Uit de Oud Geref. gemeenten in Nederland valt als bijzonderheid te melden dat de gemeente te Kampen voor de zevende maal een beroep heeft uitgebracht op Ds. J. Van der Poel te Ede doch ook ditmaal weer een bedankje deelachtig werd.

EDMONTON SCHOOL EXPANDED

On Friday, October 7th, 1960, our Society for Christian Education in Edmonton, Alberta, officially opened the 4 - room addition to its school in Edmonton's West End.

A short ceremony was held, in which several speakers took a part. No wonder that the main topic was the continuous growth of our Christian school in Edmonton. Therefore,, we were happy especially to have with us the former pastor of the First Church, Rev. P. De Koekkoek, who, some ten years ago, was the driving force behind the Christian school movement in Edmonton.

The Board of Trustees is happy to report that it has, so far, been able to accommodate all the children. The enrolment for both schools now stands at 485, a far cry from the modest beginning in the early 1950's.

The Board employs 15 teachers, 9 of whom teach in the completed West school.

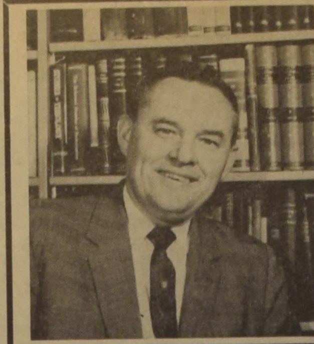
Although our schools cannot compare yet with the Public schools, we may say that our schools are modern and up to standards in most respects.

The fact that the total of our annual budget is over $100,000.00, will tell you that we meet with many difficulties, financial and otherwise, but we also trust, that if our people continue to support the Christian School, we will be able to give our children, who are covenant children, the education they are entitled to.

DUNCAN, B.C.

Zaterdag, 8 October werd in het basement van de Chr. Ref. Church de herfst-conferentie voor de ambtsdragers van Vancouver Island gehouden. De voorzitter, ouderling E. Huisman herdacht in zijn welkomstwoord tevens het overlijden van broeder J. Groenewold. Diaken H. D. Dijkema sprak over "het ambt van diaken". Na gesproken te hebben over de verschillende werkzaamheden welke dit ambt met zich meebrengt, wees hij op de nauwgezetheid om dit priesterlijk werk volgens het bevel van Christus en in de lijn van onze kerkorde te verrichten. Een levendige bespreking volgde en de inleider kreeg gelegenheid sommige punten nader toe te lichten. Bij punt rondvraag vroeg Rev. Holwerda of het wenselijk zou zijn, dat de verschillende diakonieën in classicaal verband zouden samenspreken, om zodoende meer onderling sommige noden te lenigen. Dit voorstel vond algemene instemming en Duncan werd aangewezen hierin het initiatief te nemen. De volgende vergadering zal Victoria het programma verzorgen.

V.

Reformation Day Rally

Monday, October 31, 8 p.m.

in the SECOND CHRISTIAN REFORMED CHURCH of **TORONTO**

265 Albion Road, Rexdale, Ontario.

Speaker: The Rev. Mr. JOHN H. PIERSMA, Grand Rapids, Michigan.

EVERYONE URGENTLY INVITED.

Eastern Canada Conferentie

De vier classes van de Christian Reformed Church in Eastern Canada hebben besloten tot het houden van bovengenoemde conference op *ZATERDAG 29 October* a.s. in de First Christian Reformed Church in Toronto (63-67 Taunton Rd.) 's morgens om 10 uur (D.S. T.; dat is 9 *uur* voor hen die reeds E.S. T. hebben). De vier classes hebben ieder 6 afgevaardigden, 3 predikanten, 2 ouderlingen en 1 diaken, afgevaardigd die deze conference zullen bijwonen. Deze vergadering staat open ook voor andere ambtdragers aan wie een adviserende stem gegeven kan worden.

De bedoeling van deze conference is, dat de kerken gezamenlijk zullen spreken over gemeenschappelijke belangen. Zo komen op het agendum dat aan deze eerste vergadering zal worden voorgelegd o.a. de volgende punten voor: activering van het werk van de Back to God Hour in Canada; bezinning op vragen rondom Canadian Relief Fund; evangelisatie-lectuur en correspondentie met de Hoge Overheid. De classes hebben tot het bijeenkomen van deze conference besloten omdat de Synode 1960 de vorming van Particuliere Synoden opnieuw heeft uitgesteld. In het algemeen waren de kerken en vooral de kerken in de U.S.A. nog niet rijp om over te gaan tot de vorming van Particuliere Synoden. Maar de jonge kerken in Canada voelen in het algemeen de behoefte om van tijd tot tijd samen te komen in een breder verband dan het classicale. Er zijn problemen voor onze jonge kerken in Canada die de kerken gemeenschappelijk aangaan. Op dit ogenblik kon er nog niet over gedacht worden om een conference te organiseren waarin ook de kerken van West-Canada betrokken waren. De mogelijkheid bestaat echter, dat deze conference zal overwegen of dat in de toekomst mogelijk is. Deze conference moet zeker niet gezien worden als een eerste poging van de kerken in Canada om zich los te maken van de kerken in Amerika. Het is veeleer zo, dat op de Synode suggesties werden gedaan, dat de kerken in Canada zulk een conference mochten en konden organiseren. Er zijn trouwens in de U.S. eveneens classes die overwegen om voor bepaalde gemeenschappelijke belangen zulk een conferentie te organiseren.

Deze conference kan en mag NU NIET het karakter dragen van een officiele Particuliere Synode. Het is geen officiele kerkelijke vergadering, die bindende besluiten kan nemen. Komt men op deze vergadering tot gemeenschappelijke conclusies, dan zullen deze aan de vier classes worden voorgelegd, om door deze kerkelijke vergaderingen eventueel bekrachtigd te worden. Toch kan deze eerste conference van grote betekenis zijn voor de ontwikkeling van het kerkelijk leven in Canada en mogelijk de weg banen tot het instellen van Particuliere Synoden in het kerkverband van de Christian Reformed Church.

Wij hopen dat niet alleen de afgevaardigden van iedere classis aanwezig zullen zijn, maar dat ook vele andere ambtsdragers uit de kerken deze vergadering zullen bijwonen en dat deze eerste conference, onder Gods zegen, aan haar doel mag beantwoorden en van betekenis mag zijn voor het welzijn van deze kerken in Canada.

A. B. C. Hofland

Reformation Day Rally in Toronto

Last week, we reminded our readers by way of a rather long article of the Reformation Day Rally which is coming up this next Monday evening. We did so, referring to *the* Reformation of 442 years ago. Luther's theses were the beginning of the liberation of the Church from the bondage of Roman Catholicism; they were truly a declaration of freedom from the flesh to serve the Lord according to the Holy Spirit of the Word.

We said that we are holding this rally so that our children, young people, and older ones may remember this work of Christ aright. It is important that our children and young people know (and our older people remember) that the Reformation is not to be confused with some secular declaration of the autonomy of man and reason, as say the Moderns today. Everyone of us must be deeply impressed with the fact that this was a work of Christ with His Word and Spirit which must be continued today. Unless we continue to reform in the path of the faith of our fathers, our immigration to Canada was in vain. So that we with our sons may go on as "an heritage of the Lord", we are holding this rally.

We shall not say any more, lest we write what we are going to hear next Monday evening in Toronto. We hope that we shall have a large attentive audience, coming from all over central southern Ontario. The programme will be brief, but we believe, inspiring. The organ in Toronto II, now in top shape (witness the Rally with Mr. Zylstra and Dr. Zuidema recently), will be played by Mrs. H. Van Meggelen, one of the regular organists on this organ, and well able to stimulate mass singing. We shall have a few brief sessions of group singing, urged on by her organ playing. Besides, there will be a few special numbers, sung by one of our Toronto Christian choirs, — the "Glory to God Choir", led by Mrs. L. Vlasblom. The one number, "A Mighty Fortress is our God", thanslated by Rev. Frederick H. Hedge in 1853 from Luther's original "Ein Feste Burg" will be truly inspirational.

The main dish, however, is the speaker. He is a very personal friend of ours. Nevertheless, he is *not bad, but good.* Because he has other friends, who are highly rated, — for instance, the Rev. Dr. P. Y. De Jong who is coming to Hamilton (I) pretty soon is a very close friend of his. The Rev. Piersma graduated from Calvin Theological Seminary in 1947; served in Oostburg, Wisconsin until June, 1949; in Franklin St., Grand Rapids, until February, 1953; in Oakdale Park, Grand Rapids, until December, 1955. Then, he made a great move to Edmonton II; there he remained until March of this year, when he returned to serve the largest Christian Reformed congregation anywhere in the States or in Canada, the historic Grandville Ave. Church in Grand Rapids, Michigan. We are glad that he has consented to come all the way from Grand Rapids for this Rally. It may make him homesick for Canada again, so that we may number him among our Canadian ministers again not many years hence.

Our young people in Northwest United States, Southern and Northern Alberta know and love to hear messages of the Rev. Mr. Piersma; he has spoken for them frequently, upon their repeated request. He has spoken for the Southwest Ontario League of our Christian Reformed young people a few times; once, just these last Labour Day. Our Toronto area young people (and older ones too) enjoy his pointed sermons, and know that he can be interesting and plain as well as principial. People, even if we shall have to drive a few hundred miles next Monday night to hear Rev. Piersma, it will be worth our while. We shall hear a stirring message on *The Reformation and the Bible*, that it was a liberation, of the Bible, toward the Bible, and according to the Bible. To go on in that Reformation, this Rally will be a blessing.

Well, children, here is your chance to have a *Reformed* Halloween! Young people, be sure to bring yourselves, and your collection. And, older ones, by your example, be sure to uphold a good tradition for a successful Reformation Day Rally. See you, next Monday evening, in Toronto II, 265 Albion Rd., at 8 p.m.!

(Rev.) Henry A. Venema

Na een periode van veel lijden nam de Here tot Zich onze zeer gewaardeerde voorzitter

Mr. LUKE JANSSEN.

Dat hij nu verlost mag zijn van alle pijn, en juicht voor Gods troon, zij de familie en ons tot troost.

Calvin Christian School Society of Georgetown, Ont.

De Here heeft uit een lang en zwaar lijden verlost

Mr. LUKE JANSSEN,

in de leeftijd van 54 jaar.

Hij mocht onze gemeente als ouderling dienen met veel ijver en toewijding.

Zijn getuigenis naar Christus te gaan, is tot rijke troost voor allen, die achterblijven.

De Kerkeraad van de Christian Reformed Church van Georgetown, Ont.

De Here heeft tot Zich genomen in Zijn heerlijkheid onze oud-voorzitter

Mr. LUKE JANSSEN.

Met dankbaarheid gedenken wij de arbeid, die hij voor onze vereniging verricht heeft.

Trooste de Here zijn vrouw en kinderen.

De Mannenvereniging "Gideon".

Georgetown, 22 Oct. 1960.

CLASSIFIED ADS
ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With great joy and sincere gratitude to the Lord, we wish to announce the birth of our son

ROGER NEAL

Mr. and Mrs. T. Vanderveen.
68 Woodhouse St., Simcoe.
October 20, 1960.

De Here verblijdde ons met een welgeschapen zoon en broertje

HAROLD PETER

G. Broos.
A. M. H. Broos—Schuringa.
John Frederick.
Freda.

Willowdale, 18 October 1960.

RIENK FEDDEMA
en
TINIE KRUYS

hebben het genoegen U, mede namens wederzijdse ouders, kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Vrijdag 4 Nov. a.s. om 7 uur in de Rehoboth Christian Reformed Church te Bowmanville door de Weleerw. Heer Ds. J. C. Verbrugge.

Toekomstig adres:
R.R. # 3, Bowmanville.

Zo de Here wil hopen onze geliefde Ouders en Grootouders

G. VAN SCHEPEN
en
H. VAN SCHEPEN—
VAN DER VEEN

op Zondag 30 October 1960 hun 30-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hun nog vele jaren voor elkaar en voor ons moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Burlington:
Gerald en Etty van Schepen.
Gerard en John.
Trenton:
Jille van Schepen.
Hillier, Ont.:
Grace en John Westerhof.

R.R. # 5,
Trenton, Ontario.

---

300 Acre DAIRY FARM

25 Mijl van Hamilton. Kleigrond. 2 Huizen. Eén van alle gemakken voorzien. 2 Barns, kippenhok, varkenshok, machineschuur, garage. Eigen gas wel. 30 stuks vee, varkens, kippen, 2 tractors, ploeg, eg, zaaimachine. Bulkcooler. Melkcontract. Veel hooi en graan. Vraagprijs $ 45.500 met $ 14.000 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Na een smartelijk lijden, doch in de volle verzekerdheid des geloofs, ging van ons heen onze geliefde Man en Vader

LUCAS JANSSEN,

op de leeftijd van 54 jaar.

"Ik weet op Wien ik mij
betrouwe,
Ik ken de Rots waarop
ik bouwe."

R. Janssen—Dros.
Dieuwie.
Janny en Albert.
Harry en Greet.
Luc.
Simon.
Rennie.

Limehouse, Ont.,
22 October 1960.

De begrafenis heeft plaats gehad op 25 October 1960 te Georgetown, Ont.

In Zijn ondoorgrondelijke wijsheid heeft het Gode behaagd tot Zich te nemen, door een droevig ongeval, in Zijn Eeuwige Heerlijkheid, onze mede ouderling

br. PIETER HEKMAN,

in de ouderdom van 29 jaar.

Dat de Heere Zijn troost en sterkte moge bewijzen aan de diepbeproefde familie.

Namens de Kerkeraad van Bowness-Montgomery Chr. Ref. Church:
Rev. P. J. Hoekstra,
Consulent.
R. Jonker, Scriba.

Gevraagd:
EEN BOERENKNECHT
op dairy farm. T. Posthumus, 351 Liberty St. N., Bowmanville, Ont. Phone MA 3-2353.

Wanted: For general housework in Chr. home with four adults
A MIDDLEAGED WOMAN OR NEW CANADIAN GIRL
Good wages and time off. On the busline.
Phone Brampton GL 1-3966.

Te koop: In Vancouver, B.C. drukke
BAKKERIJ MET WINKEL
alleen toonbank omzet. $ 500 à $ 600 per week. Nw. Deegmachine (Planeet) 100 lbs., kleine mixer 30 lbs., Master-Baker gasoven, 6 shelves 216 broden, Nw. Rol-Sheeter (Acme), verdeelmachine, snijmachine, grote cooler, freezer-pantry. Huur pand $ 95.00 p. mnd. 5 dagen per week open. Brieven onder nummer 1322, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HYPOTHEEKFONDSEN
BESCHIKBAAR

voor 1ste en 2de hypotheken tegen de geldende rentevoet; tevens N.H.A. leningen aan particuliere personen en aannemers. Snelle, persoonlijke bediening gegarandeerd. J. Hardtman, Mortgage Broker, 40 King Street South, Suite B, Waterloo, Ont. Telefoon: SHerwood 4-1391.

P.T.A.'s. U wilt wat extra voor de school doen, maar U hebt meer geld nodig? De verkoop van de Christian School Calendar voor 1961 geeft U onmiddellijk resultaten. Overal vindt U kopers en U maakt 25% provisie in "no time". Voor inlichtingen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

Metal Work
Body Repairing
Welding Service

D. P. JONGKIND
AX 3-4794 MILLIKEN, ONT.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334
's avonds HU 1-8283
NEDERLANDSE EN
CANADESE
RECHTSADVIEZEN

SCHATEREND PLEZIER!!

FAMA

Dutch Canadian Dramatical Society
brengt U

De Huistyran

Blijspel van GODFRIED BOMANS.
Regie Henk B. Poesiat.

In OAKVILLE:
ZATERDAG 12 NOVEMBER, 8.00 p.m. in de Victoria Hall, Reynold Street.

In BRAMPTON:
ZATERDAG 10 DECEMBER, 8.00 p.m. in St' Mary's Auditorium, Main Street.

Kaarten @ $ 1.25, onder 16 jaar $ 0.75. Verkrijgbaar in Toronto bij Ma Schuurman, RO 2-7846.

FARMS FOR SALE
in the
Collingwood, Ont.
area

90 miles north-west of Toronto. Prices: $ 5.000 to $ 20.000. General farming, dairy, beef, fruit, cash-cropping. Excellent opportunities.

Write to Mr. W. G. Groot, Clerk, The Collingwood Christian Reformed Church, 199 Hunrontario St., Collingwood, Ont. Phone 1481 R.

Church Services 10 A.M. and 2.30 P.M.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee
Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939
GEORGE LUNSHOF

Gaat U naar Holland?
Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service
J. VANDER VLIET
304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

BE AN EARLY BIRD
A free ballpoint pen with every box of greeting cards until November 29. Choose yours while our beautiful selection is at its largest.

Burlington Book & Bible House
2445 Glenwood School Drive
BURLINGTON, ONT. NE 7-2151

GAAT U VERHUIZEN?
U behoeft geen risico te nemen als u een verhuizer kiest. Alle verhuizers zijn NIET hetzelfde.
Neem een
United Van Lines
"Quality Move"
Dat is veilig, prettig en zonder zorgen. Telefoneer ons om een begroting.
FIDELITY
VAN & STORAGE
LIMITED
Peter Van Dijk, Hamilton
Bus. JA 7-9256
Res. JA 8-5333

John Broekstra
de eerste Hollandse
Horlogemaker,
is
terug in GRIMSBY
WH 5-5611

"Guide" Travel Bureau
G. Den Hartog
39 King Street - Aylmer, Ont. - Phone 1152
"VOOR ALLE ZEE-, LAND- EN LUCHTREIZEN"
Wij bezoeken U gaarne en verzorgen visa en paspoort vrijblijvend.
Huisadres:
R.R. 2, AYLMER - PHONE 437-R-58

C. GORDON TODD LIMITED

Abe Vandenbergh
Bus.: JA 8-6336
Res.: LI 9-5076

REALTOR
418 Main St. East, Hamilton
MEMBER HAMILTON REAL ESTATE BOARD

PRACHT SORTERING GESELECTEERDE
Zondagsschoolboekjes
in de Engelse taal.
Positief Christelijke strekking. Groot aantal titels voor elke leeftijd. Buitengewoon voordelig in prijs. Vraagt onze catalogus voor al Uw Zondagsschoolbenodigdheden.
CHR. BOOK AND MAGAZINE CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road North, Hamilton, Ont. - Phone JA 2-1234

ANSWER
X-WORD PUZZLE

■	A	S	H	Y	■	W	A	T	T	S
A	T	T	A	R	■	A	L	E	R	T
C	O	I	R	S	■	G	L	A	I	R
O	N	E	R	■	F	E	E	■	F	A
R	E	S	I	D	E	S	■	E	L	F
■	■	■	S	A	N	■	C	R	E	E
S	E	C	O	N	D	C	L	A	S	S
O	V	E	N	■	E	A	U	■	■	■
L	I	E	■	B	R	Y	T	H	O	N
A	L	■	B	E	S	■	T	U	P	I
C	E	D	A	R	■	P	E	R	I	L
E	Y	I	N	G	■	I	R	O	N	S
D	E	E	D	S	■	E	S	N	E	■

DAN DE WAAL'S EUROPEAN IMPORT CO.

Uw Hollandse horlogemaker gaat binnenkort een grote zaak openen tegenover de Market - Parking - Building, 131 King Street,

DOWNTOWN LONDON!

U kunt daar alles vinden op het gebied van IMPORT.

LET OP DE VOLGENDE ADVERTENTIE IN DIT BLAD!

DAN DEWAAL DIAMONDS - JEWELLERY
Expert Watch, Clock- and Jewellery Repairs
619 Dundas St. East, London, Ont. GE 8-9212

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door:

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"He that overcometh shall inherit all things; and I will be His God, and he shall be my son." Rev. 21 : 7

DEC. 23 & 30, 1960 - No. 475 & 476 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

JAARWISSELING 1960 - 1961

Weer een jaar dichterbij

Wij hebben de gewoonte om onze jaren aan te duiden als jaren onzes Heren. We spreken van "Anno Domini", d.w.z. "in het Jaar onzes Heren". Zo spoedt het jaar onzes Heren 1960 ten einde en het jaar onzes Heren 1961 staat voor de deur.

Deze gewoonte vindt zijn oorsprong in het feit, dat we een Christelijke tijdrekening hebben. We tellen onze jaren van áf de geboorte van onze Heiland. Elk jaar is een jaar van zijn middelaarsleven, zoals het eerst op aarde en daarna — van beneden af gezien — in de hemel zich heeft voortgezet.

Deze gewoonte verraadt een geloofsvisie, al is die dan ook door de sleur vervlakt en in haar diepe betekenis uitgehold. Met erkenning van het feit, dat onze aarde jaren door de beweging der hemellichamen wordt bepaald, komt er niettemin in uit, dat de gelovige een eigen kijk op de wereldgeschiedenis heeft. Elk jaar is een jaar des *Heren*.

Er zit echter in deze wijze van spreken niet alleen een teruggrijpen naar de geboorte van Christus, maar ook een vooruitgrijpen naar zijn wederkomst. Een jaar des Heren is ook een jaar van zijn middelaars*werk*. Christus' jaren zijn uitgeteld in het grote program van zijn koningschap. Het zijn de jaren, die Hij nodig heeft voor de rijpmaking van de wereld. Het zijn zijn werktijden voor de voltooiing van zijn Rijk. En daarom, we tellen die jaren niet op vanaf zijn geboorte, maar we tellen ze ook af naar zijn wederkomst toe. We weten, dat zijn werk door gaat en zijn taak ten einde spoedt. Er zit vaart in! Elk jaar des Heren is een jaar dichterbij!

• • •

Het is déze geloofsvisie, die we nodig hebben om de jaarwisseling getroost te beleven. Dan stemmen we in met het woord van Paulus, dat hij schreef aan de Romeinen: "Het heil is ons nu meer nabij, dan toen we tot het geloof kwamen". Paulus wil zeggen: als een gelovige zijn tijd verstaat, dan klimt hij altijd weer op een berg van eeuwig uitzicht om de afstand te meten naar het grote heil van Christus' toekomst. Hij is als iemand, die 's nachts een top bestijgt om de zonsopgang te zien. De zon is er nog niet, maar aan de gezichtseinder ziet hij de dageraad gloren. Starend naar die gezichtseinder zegt hij: de dag komt steeds dichterbij!

• • •

Ik kan me voorstellen, dat het velen niet zo gemakkelijk zal vallen om bij de jaarwisseling tot die geloofshoogte te komen. Wij bekijken de dingen gewoonlijk alleen langs het horizontale vlak van dit leven. Dan is er geen uitzicht en is elk jaar een jaar dichter bij . . . de catastrophe.

Laatst was er iemand, die me zei: "Ik wou, dat ik in de 19de eeuw had geleefd, in die eeuw van het optimisme. In deze 20ste eeuw leven we op een vulkaan, die op uitbarsten staat. We zouden de klok wel willen terugzetten, maar het is altijd een jaar dichter bij de ondergang.

En inderdaad, ook het jaar 1960, dat achter ons ligt, heeft hevig getrild in de spanning van een naderende explosie. We dachten, dat de verhoudingen tussen Oost en West wat soepelder werden tot opeens de Summit-meeting in de loop van dit jaar werd verstoord en de koude oorlog opnieuw oplaaide. En wie bedenkt hoe wild het in de vergadering van de United Nations is toegegaan of wie Cuba zegt of de Congo noemt, heeft al zoveel wereldonrust bij elkaar, dat het meer dan genoeg is om weinig hoopvol gestemd te zijn. We hebben het gevoel voort te glijden naar een onafwendbare afgrond. De room van de Nieuwjaarsmorgen is er af. Het onheil is weer dichter bij.

• • •

Natuurlijk, we kunnen onszelf trachten gerust te stellen met een oppervlakkig optimisme. We oplossingen zullen worden gevonden om ter elfder ure wereldrampen te voorkomen. We bidden ook, dat God dreigingen afwenden zal. Hij kan en zal dat misschien ook voorlopig nog doen.

Maar de rechte geloofsvisie van een Christen reikt verder. We moeten de berg op. Over de komende wereldnood heen, over de verwerkelijking van allerlei dreiging heen, moeten we zien naar de lichtstrepen van de dageraad. Alles wat hier gebeurt is tijdekunnen zeggen, dat het zo'n vaart nog niet lopen zal, dat er nog wel lijk. Het is alles "een lichte verdrukking, die haast voorbijgaat". Maar er is "een gans zeer uitnemend gewicht der heerlijkheid". Het zal morgenstond worden. De zaligheid is ons nu nader, dan toen we tot het geloof kwamen.

Er is eigenlijk maar één vraag. Of wij tot het geloof gekomen zijn. En of wij uit dat geloof leven. Wie tuurt door de verrekijker van het geloof, zegt bij de jaarwisseling: Weer dichterbij!

• • •

We moeten daar direkt iets bijzeggen. Zulk een geloofsvisie maakt nooit lijdelijk, maar geeft tegelijk de rechte stimulans tot het vervullen van onze roeping in deze wereld. Want de jaren onzes Heren zijn ook *onze* jaren. De jaren van *Zijn* werk zijn, zolang we leven en kracht hebben, ook de jaren van *ons* werk. Wij staan in dienst van onze komende Koning.

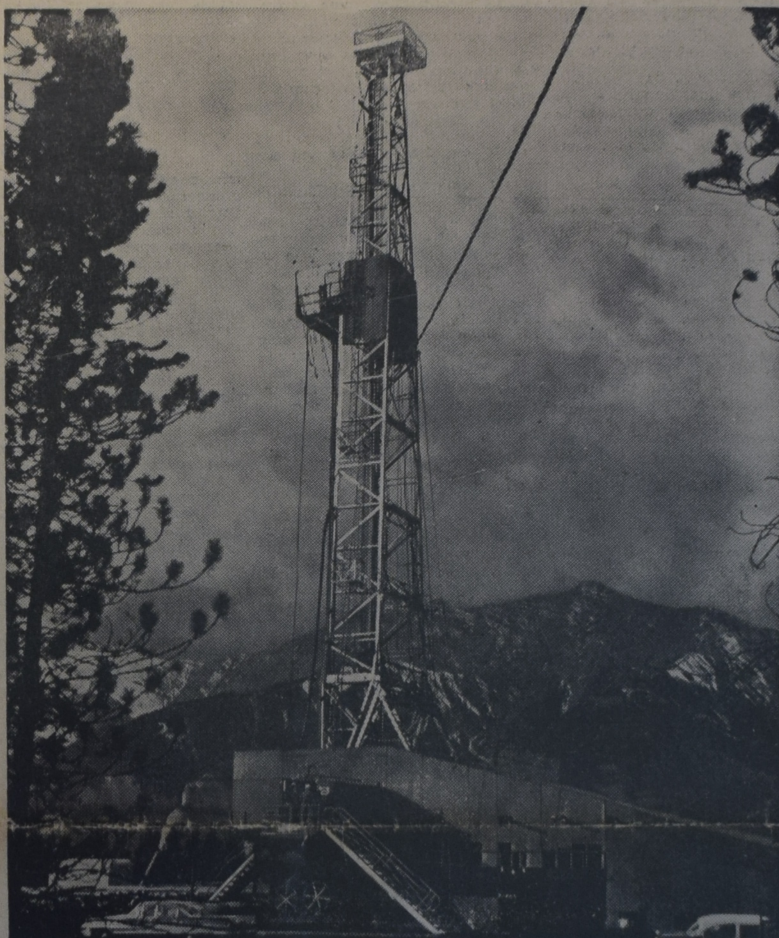
De rechte toekomstverwachting van een Christen bestaat altijd in een getrouwe vervulling van zijn taak. Wij zijn medearbeiders tot de volmaking van het koninkrijk, dat komt.

Ook in dat opzicht kan het ons aangrijpen als elk jaar ons dichter bij Christus' wederkomst brengt. Dan verstaan we, dat de tijd kort is en dat er nog zo heel veel moet worden gedaan. Dan zijn we als de dienstknechten, die weten, dat hun Heer elk ogenblik thuis kan komen en die niet anders willen, dan dat Hij hen bezig zal vinden.

En inderdaad, wat is er nog veel te doen vanuit het gezichtspunt van onze verantwoordelijkheid.

We denken aan ons persoonlijk leven, aan het getuige zijn in deze wereld. Niet minder noemen we ons gezinsleven en de opvoeding van onze kinderen. Wat een geweldige taak hebben we om on-

(Vervolg op pag. 2)

De diepste petroleumbron, die ooit in Canada geboord is en een totale diepte van meer dan drie mijl (16.540 voet) bereikt, is kortgeleden in de Crowsnest Pass streek van British Columbia gereedgekomen, nadat er in het geheel 230 dagen geboord is. De plek bevindt zich in de Rocky Mountains, meer dan een mijl boven de zee en de boormachine heeft een mast van slechts 136 voet, maar het geheim van zijn kracht lag in de dieselmotoren van 1410 paardekracht.

— *Canadian Scene*

China heeft een ander Communisme

Reeds een en andermaal hebben wij in deze rubriek gewezen op het grote gevaar dat op de duur het westen bedreigt vanuit het Hemelse Rijk, China. In de loop van de laatste weken is de juistheid van deze mening weer eens duidelijk aan het licht gekomen.

Er zijn namelijk gedurende enkele tientallen dagen vergaderingen gehouden van communistische partijen uit meer dan tachtig staten. De vergaderplaats was Moskou en behalve Chroestjow, als leider van het Russische communisme, nam ook de president van de Chinese volksrepubliek aan de besprekingen deel. Veel is er niet uitgelekt, over hetgeen daar aan de orde is geweest. Uit de duur der besprekingen kan men echter wel afleiden, dat de eensgezindheid verre te zoeken is geweest. En het slotcommuniqué, dat bijzonder weinig zeggend was, heeft ons onthuld, welk onderwerp aanleiding is geweest tot de uitvoerige debatten.

Nu moeten wij echter terstond opmerken, dat ellenlange vergaderingen altijd behoord hebben tot de kenmerken van Marxistische beraadslagingen. Wie bijvoorbeeld de eerste ontwikkeling nagaat van de internationale socialistische organisaties, kan moeilijk zijn lachen bedwingen over de moeite waarmede een beslissing moest worden genomen en over de uitvoerigheid van vaak onbenullige moties. Maar nu is men toch wel heel lang van stof geweest.

Er zijn namelijk op het ogenblik minstens twee verschilpunten aan de orde in de Marxistische wereld. Rusland predikt namelijk, al of niet gemeend coëxistentie tussen het communisme en het kapitalisme; China wenst de hete of koude oorlog, zonder pardon, tegen het kapitalisme.

Sommigen wensen thans al de openlijke strijd voor de communistische internationale, die heersen moet op aarde, anderen geloven aan de komst in de nabije toekomst van die communistische heilstaat niet en willen dus een geleidelijke doordringen van de dusgenaamde kapitalistische staten met het communisme, zodat op de duur, met weinig of geen strijd de zegepraal van de arbeidersinternationale zal worden verkregen.

Men moet deze twee geschilpunten uit elkaar houden, anders begrijpt men het jongste spel te Moskou niet.

Daarnaast zij er nog enkele tegenstellingen. Sommigen willen één enkele ideologie, die vanuit één punt, dat wil zeggen vanuit Moskou, zal worden gedicteerd.

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Anderen menen, dat in de verschillende landen verschillende uitwerkingen van het ene Marxisme mogelijk zijn. Niet alleen sprak Mao Tsje Toeng enkele jaren geleden over honderd schone bloemen, die in de communistische wereld konden bloeien, maar ook Tito en iets minder fel Gomulka van Polen houden vol, dat zij een eigen uitbeelding van het communisme kunnen geven.

En tenslotte is er verschil van mening over de vraag, of men in de industrie dan wel in de landbouw de toekomst moet zien.

Rusland wenst nu de toepassing van coëxistentie, voorlopig opschorten van de strijd voor de internationale en wil in de ontwikkeling van de industrie het voornaamste heil zien. China daarentegen wil doelbewuste strijd tegen het kapitalisme, dus geen coëxistentie, en de aanvaarding van een internationale communistische ideologie.

En tenslotte ziet men in China in de landbouw de toekomst van het land.

Nu hangt dit laatste samen met het uitgangspunt van de vorige president Mao Tsje Toeng. Deze zag in de Chinese boer, die eeuwen lang had geleden en nooit was ten ondergegaan, het vaste steunpunt van het herboren China. Maar deze boer moest worden genationaliseerd en ingeschakeld in het werk van de zogenaamde volkscommunes. Daardoor kwam er op het platteland een chaos. De oogst daalde in omvang, de industrie

(Vervolg op pag. 2)

COMMUNISTISCHE PROPAGANDA IN CHINA

Raoul Levy, een Franse filmproducent, die naar China geweest is om een gedeelte van een film over het leven van Marco Polo op te nemen, heeft medegedeeld dat studenten uit 93 landen en rassen-minderheden ingeschreven zijn aan een bijzondere school in communistisch China, waar de kunst van politieke agitatie wordt onderwezen. Hij zei dat de ingeschrevenen aan de "School voor Agitators" daar geweest waren voor perioden van enkele weken tot vijf jaar.

EEN ANDER COMMUNISME

(Vervolg van pag. 1)

kwam niet voldoende tot haar recht. De tegenwoordige president Lioe Sjao Tsji concentreert zich nu op de agrarische productie. Er moet een einde komen aan het nijpend tekort aan bepaalde voedingsmiddelen. Bovendien moet de levensstandaard naar boven worden gebracht, om daardoor tevens een binnenlandse markt te scheppen voor industrieproducten. Mechanisering in de landbouw moet een einde maken aan het tekort aan arbeidskrachten, ontstaan door het afvloeien van werklieden naar de industrie. Bovendien moet de landbouw veel grondstoffen leveren voor de industrie, grondstoffen, die thans ten koste van veel deviezen uit het buitenland moeten worden aangetrokken.

Natuurlijk schept dat overgaan van industrie naar landbouw ook wijzigingen in de communistische opvattingen. Het Chinees communisme is wat anders dan het Russische.

Maar tegelijkertijd heeft deze Chinese boer de soldaten te leveren voor het leger, dat in een onbedwingelijke expansie de oude grenzen van het Chinese rijk weer wil veroveren.

Tibet is daar reeds het slachtoffer van geworden. Noord Korea steunt op deze militaire macht. De onlusten in Laos, op de grenzen van Thailand, in de Noordelijke bergstreken van India en Nepal worden er door gesteund. Vandaar, dat China, als boerenstaat, opgebouwd op een eigen vorm van Marxisme, geen coëxistentie wil, maar reeds thans een niets ontziende strijd tegen het kapitalisme.

Er is tenslotte op het congres een eenheidsresolutie aangenomen. Eer het zover was hebben de Russen de Chinezen aan een sterke pressie onderworpen. Men heeft de eenheid weten te verkrijgen door strijd te proclameren tegen een partij, die binnen het communisme practisch niet bestaat, namelijk het revisionisme, dat indertijd het socialisme onder leiding van Bernstein heeft veranderd door zich te verzetten o.a. tegen de leer van de klassestrijd. Men heeft een beroep gedaan op de volkeren van de gehele wereld, in het bijzonder op de arbeiders, om op de grondslag van het Marxisme en Leninisme te streven naar vrede, democratie, socialisme en nationale onafhankelijkheid. Dit laatste sloeg natuurlijk op de strijd tegen het kolonialisme. Vreemd deed het echter aan, dat tegelijkertijd het proletarisch internationalisme werd aangeprezen.

Gomulka, de leider van Polen, heeft daaruit afgeleid, dat de volken vreedzame strijd moeten voeren, waarbij de overwinning zeker aan het communisme en niet aan het kapitalisme zal zijn. De president van de Sovjetunie vertelde aan een vergadering van Russische arbeiders, dat Rusland de strijd voor vreedzame concurrentie zou voortzetten. Lioe Sjao Tsji was daar bij en zal wel zijn Chinese ondoorgrondelijke glimlach hebben doen zien.

Hij zal zich ook wel verbaasd hebben, dat Molotov, die nog altijd in het Stalinisme gelooft, het hiermede eens was, maar diens tegenstander Malenkow eveneens. En hij zal ook wel vreemd hebben opgekeken, toen men hem vertelde, dat Chroestjow ziek was en niet aan het afscheid kon deelnemen. Als regel heeft een plotselinge ziekte van een leidend staatsman iets te betekenen. Chroestjow zelf heeft echter wat later nog eens betoogd, dat men voor vreedzame concurrentie is, omdat men daardoor een altijd onzekere oorlogskans kan vermijden. Maar het doel blijft hetzelfde, de overwinning van het communisme.

Van betekenis is ook, dat de Russen evenals de westelijke volken, een atoomoorlog vrezen. Het onmetelijk grote Chinese rijk is daardoor echter onkwetsbaar en de Chinese boer zelf is aan lijden gewend. Het is dus begrijpelijk, dat de Russen niet geneigd zijn aan hun Chinese vrienden kernwapens ten gebruike af te staan.

Het Russische volk is wel eens genoemd het Europese volk van het lijden. Zo spreekt bij het Chinese volk altijd de verbondenheid aan zijn geschiedenis van tientallen eeuwen. In die continuïtie uit zich de Chinese nationale trots. Die trots is zo sterk, dat men bereid is veel, zo niet alles, van zijn democratische vrijheden af te staan. Maar die trots zal ook verhinderen, dat op de duur de Chinese leiders aan de hand van de Russische regeerders zullen gaan. Echter het Chinese volk heeft een ander tijdsbegrip als men in het westen bezit. Men denkt in het verre oosten desnoods in eeuwen inplaats van in jaren. Vandaar dat men bereid is, zoals ook op het congres in Moskou is gebleken, de Marxistische ideologie te aanvaarden, om daarmede het wapen te verkrijgen, waardoor het Chinese ideaal, de wereldheerschappij, kan worden verkregen.

Een halve eeuw geleden sprak men over "Het gele gevaar". Aan het begin van de twintigste eeuw klonk de waarschuwing: Volken van Europa, bewaart Uw heiligste goederen!

Het is altijd nog gewenst van tijd tot tijd hieraan te denken.

WEER EEN JAAR DICHTERBIJ

(Vervolg van pag. 1)

ze geestelijke erfenis over te dragen aan een komend geslacht in dit nieuwe land, zodat dit komend geslacht die erfenis niet alleen ongerept van ons ontvangt, maar ook geoefend zal zijn om hem ongerept te bewaren. Daartoe houden we dan onze scholen in stand en trachten we ze uit te breiden, ook op het niveau van het middelbaar en hoger onderwijs. Dan is er ons kerkelijk leven met de roeping om het hoe langer hoe meer te bevrijden uit het isolement van taal en knusse immigranten-beslotenheid. Niet minder zullen we voort moeten gaan met een weg te zoeken, waarlangs we de Christelijk sociale gedachte kunnen propageren. We zullen de verhouding van Christendom en politiek niet mogen vergeten. En zo kunnen we doorgaan en spreken over het werk der Christelijke barmhartigheid en de Christelijke pers en wat al niet meer. Er is zo ontzaglijk veel te doen.

Dan laten we ook nimmer de moed zakken als de middelen ons ontbreken of als we in eigen kring met traagheid hebben te kampen. Dan zijn we ook niet bang, dat de uiterlijke organisatie van al dat werk misschien eens door een atoombom vernield of door de Antichrist afgebroken zal worden. Bij wijze van spreken, al zouden we weten — we weten het natuurlijk nooit — maar al zouden we weten, dat een organisatie, die we oprichten, een jaar later zou worden verboden, dan zouden we het toch doen. Dan bouwen we onvermoeid, al staan we voor het onmogelijke en al zijn we klein in getal en beperkt van kracht. Dan bouwen we met het oog gericht naar het komend koninkrijk Gods en dan zeggen we in geloof bij elke mijlpaal, die we passeren: we zijn wéér dichterbij!

Zo wordt het heerlijk om naar de toekomst toe te leven en toe te werken. Zo zetten we alles, wat we beleven en doen onder één noemer. Die noemer is het komend heil van Jezus Christus. De teller daarboven is dan het werk Gods in ons en door ons tot nu toe. Het is nog een breuk. De teller is nog lager dan de noemer. Maar de teller vermeerdert jaar op jaar. Aan het eind van 1960 zeggen we: de teller is weer hoger! En we bidden voor 1961: Heer, voeg aan de teller steeds toe! Want we zien er naar uit, dat teller en noemer tezamen zullen vormen een vol getal.

God geve die geloofsverwachting aan ons allen, als we de jaarwisseling passeren.

New Westminster, B.C.

H. Van Andel

Wonen in de Buitenwijken

De National Film Board of Canada heeft in Pendrecht, een van de Rotterdamse buitenwijken, een opname gemaakt van het wonen en leven in de moderne Nederlandse stadswijk. Soortgelijke filmopnamen zijn ook gemaakt in stadswijken in Engeland, Frankrijk, Zweden en Canada. Het geheel verschijnt in de film "Suburban Living — Six Solutions" als een voorbeeld van de bouw van woonwijken, waarvan men in Canada veel kan leren.

Deze film, die een uur duurt, zal in begin 1961 beschikbaar zijn in een aantal Canadese bibliotheken, expension departments van universiteiten en provinciale audio-visual bureaux.

Twee deskundigen op het gebied van woningbouw en stadsplanning geven uitleg en toelichting, nl. Mrs. Blanche Van Ginkel van Van Ginkel Associates te Montreal en James Murray, een architect uit Toronto.

De film vertoont een verscheidenheid van types en grootte van woningen voor verschillende gezinnen. Bijzonder interessant is de weergave van het gebruik van de ruimte buitenshuis door de Nederlandse gezinnen.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.
Executive Committee: Rev. Jac. Geuzenbroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, and D. Farenhorst.
In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Onze Christelijk-Sociale Organisaties in 1960

Het jaar 1960 was voor onze Christelijk-sociale organisaties een jaar van consolidatie en enige groei. Het zwaartepunt lag voor alle op de versterking van de organisatie, intern, en door uitbreiding van het aantal leden of aangesloten afdelingen. *)

Wat de grootte betreft van de verschillende organisaties, nu, eind 1960, werd ons het volgende medegedeeld. De CLA Alberta telt vier "Chapters", nl. in Edmonton e.o., Calgary e.o., Red Deer, en Rocky Mountain House; getracht wordt, ook in Medicine Hat een Chapter op te richten.

De CLA Canada kwam dank zij de oprichting van drie nieuwe General Workers' Locals en een nieuwe Trade Local op 17 afdelingen over de gehele provincie Ontario (15 general locals en 2 trade locals).

De CTUC (Christian Trade Unions of Canada) breidde in de loop van dit jaar zijn organisatie uit tot 11 locals, te weten: zes general workers' locals (te Hamilton, Ingersoll, Burlington, Kitchener/Galt, Ont; en Maple Ridge en Terrace, B.C.), en vijf trade locals (drie te Hamilton, één in Aldershot en één in Ancaster, Ont.).

Uitbreiding van de organisatie brengt meer werk; bij de CTUC en CLAC werd de noodzaak om te komen tot de aanstelling van een betaalde kracht dan ook steeds dringender. De CTUC ging dit jaar zelfs reeds tot een dergelijke benoeming over; hier werd nl. eind October Mr. Wm. C. Graham, CTUC-president, benoemd tot fulltime worker. De CLAC verwacht in het voorjaar van 1961 een dergelijke benoeming te kunnen doen; in 1960 werd er reeds ongeveer $ 2000.— voor dit doel bijeengebracht.

De CLA Alberta legde zich vooral toe op de bezinning op de Bijbelse beginselen voor het sociaal-economische leven in Canada. Via het orgaan van deze organisatie, "Western News", werden zoveel mogelijk mensen en instanties in deze bezinning betrokken (de mailing list van dit orgaan telt ongeveer 1700 namen).

Deze bezinning nam ook in de CLA Canada een grote plaats in, in het orgaan THE GUIDE, en in de vergaderingen van de General Workers' Locals. Daarnaast nam de organisatie van twee Trade Locals veel aandacht (Woodstock en Kingston). De grootste zorg was echter ook dit jaar weer de kwestie van de Certification. Een en andermaal is de zaak weer voor de Ontario Labour Relations Board gebracht, welke Board het onze mensen wel zeer moeilijk heeft gemaakt; er was een "Hearing" bij, die acht uur duurde. Toch is men bij de CLAC niet geheel zonder hoop; hoewel men met een nieuwe weigering rekening wil houden, is men er toch van overtuigd, dat het de O.L.R.B. niet gemakkelijk zal vallen om die weigering dan aannemelijk te maken.

Laten wij de pogingen van de CLAC om erkenning te verkrijgen met onze gebeden vergezellen; wat zou het mooi zijn, als de weg voor deze organisatie, die zich zo beslist aan de Bijbel wil binden, vrij kwam.

Bij de CTUC lag het accent op de vorming van Trade Locals en het afsluiten van Collective Agreements, waarvan men er nu tien heeft. Een prachtig resultaat. Bovendien is men bezig met het organiseren van nog vijf "unorganized Companies". Door deze arbeid wordt de invloed van de CTUC nu echter gemerkt door de International Unions, die dan ook aan de CTUC in Hamilton openlijk de oorlog hebben verklaard. Herhaaldelijk zetten zij een zgn. picketline op bij fabrieken, die door de CTUC waren georganiseerd — welke picketlines steeds via de rechterlijke weg konden worden verwijderd, dank zij de officiële erkenning van de CTUC als Vakbond.

Aan het eind van het jaar, in November, had onze CTUC weer een grootscheepse aanval van de machtige International Unions te duchten. Luister naar wat de CTUC zelf ons schrijft:

"When we are writing these lines we are in the centre of a campaign which has been started by 18 unions in the construction trades. These unions are united in the Hamiton Building Trades Council. They called a one day strike of all the Construction workers in the city of Hamilton with the aim to do away with unorganized workers. Of course, they consider the members of the CTUC also as unorganized.

In a pamphlet which was distributed all over town they published a list of about 20 construction jobs which are organized by the CTUC. The apparent object was to crush the CTUC. On the frontpage of the pamphlet underneath the names of these construction jobs they accused the CTUC of underbidding "fair contractors" which means contractors whose employees are organized in their unions.

The CTUC accepted the challenge of these unions. We are not going to sit by and accept their accusations, which are false. Already we took council with our lawyers and it was decided that action will be taken against these unions."

De CTUC heeft in deze recht op ons aller belangstelling en gebed. Hoe moeilijk de strijd tegen de machtige Unions ook zijn zal, hier wordt een geweldig stuk Christelijk-sociale arbeid verzet; hier wordt de spits afgebeten. Schenke God de broeders van de CTUC de wijsheid en volharding, die zij nodig hebben. Deze broeders schamen zich het Evangelie niet.

Wat is het toch te hopen, dat ook de CLAC binnenkort erkenning mag krijgen, en ook in het Westen van Canada spoedig een begin wordt gemaakt met daadwerkelijke Christelijk-sociale arbeid. Het front moet veel breder worden. Wat in Hamilton gebeurt, moet in veel meer plaatsen gebeuren.

Het conflict met de International Unions, waarin de CTUC nu verwikkeld is, brengt voor deze organisatie ook de noodzaak met zich mee om een "Pool of Tradesmen" te vormen, een reserve van vakmensen, die in geval van een boycott van een bepaalde door de CTUC georganiseerde Contractor door de neutral Unions de plaats van Union-arbeiders op de job kan innemen.

Bovendien organiseerde de CTUC ten behoeve van haar eigen werkloze leden een Employment Exchange Committee, een commissie, die tot taak heeft om te bemiddelen bij het vinden van werk; naar wij vernemen heeft een groot aantal mensen in Hamilton e.o. via deze commissie reeds werk gevonden.

Een plan tot het aangaan van een Group Life Insurance kon geen genade vinden in de ogen van de Conventie, die in October werd gehouden.

Blijkens "Western News" is ook de CLA Alberta bezig met het oprichten van een Medical Insurance Group voor haar leden. Het mag van een Vakorganisatie verwacht worden, dat zij iets doet voor haar leden; daar bestaat ze zefs voor. Bemiddelen bij het vinden van werk, en het aangaan van een Group Insurance zijn daarbij dan gemakkelijk te realiseren mogelijkheden.

De CLA Canada richtte in Maart 1960 een schrijven tot de Prime Minister van Ontario, Mr. Leslie Frost, in verband met de nieuwe arbeidswetgeving in Ontario; in deze brief werd gewezen op de Christelijke beginselen van vrijheid en recht.

De Secretaris-Generaal van de CTUC heeft in Augustus op een Seminar voor Baptist Theologische studenten mogen spreken over "The Workman and the Church".

Tenslotte de bladen, de officiële organen van de verschillende organisaties, die onze interesse en sympathie waard zijn.

WESTERN NEWS, orgaan van de CLA Alberta en CCA B.C., verscheen eenmaal in de twee maanden; het is een aardig en goed ingericht blad. Dr. R. Kooistra schreef in de nummers van April en Juni een goed artikel over de Staking; we zien met spanning uit naar het slot van zijn serie.

THE GUIDE, orgaan van de CLAC, verscheen maandelijks, behalve in de zomermaanden, waarin twee dubbele nummers verschenen. Naar mijn persoonlijke gedachte zijn de artikelen in het algemeen aan de lange en moeilijke kant. THE GUIDE maakt het zijn lezers in ieder geval niet eenvoudig. De artikelen dragen ook een sterk beschouwelijk karakter.

THE VOICE, het orgaan van de CTUC, verscheen enigszins ongeregeld; ik heb nu acht nummers voor 1960 in mijn bezit. De oorzaak van het ietwat ongeregeld verschijnen van dit blad zal wel liggen in het feit, dat de organisatie van fabrieken en het afsluiten van Collective Agreements zeer veel tijd vroeg van de leiding van de CTUC. Nu Mr. Graham full time in dienst is gekomen van de organisatie, mag een geregelder verschijnen van het orgaan in 1961 verwacht worden.

THE VOICE wordt op een zeer goede wijze geredigeerd. De artikelen zijn kort en duidelijk; het organisatienieuws is belangrijk.

Contact tussen de verschillende organisaties.

Het afgelopen jaar heeft geen wonderen gebracht wat betreft de onderlinge toenadering van de verschillende Chr. Sociale organisaties in Canada. Er is echter een begin van contact gemaakt. Een eerste ontmoeting van CLAC-mensen en CTUC-mensen vond plaats op 1 September j.l.; een tweede, meer officiële, ontmoeting, op 9 December. Moge de Here ook deze ontmoetingen zegenen, want CLAC en CTUC hebben elkaar zo nodig. Via de persoon van Mr. R. Oostra van de CLA Alberta was er dit najaar ook contact van de CLAA met CLAC en CTUC.

Opmerkelijk is in deze de toenadering tussen CLAA en CTUC, als wij tenminste Mr. Oostra en de CTUC hierover horen.

Hulde aan de werkers.

Er is dit jaar door onze "Vakbond-mensen" hard gewerkt. Wij kunnen ons er nauwelijks een voorstelling van maken, hoeveel uren, ook nachtelijke, er in deze arbeid zitten. Onze mensen hebben enorme offers gebracht voor dit stuk Koninkrijks Gods. Het moeilijkste waren daarbij de teleurstellingen die hun niet bespaard zijn gebleven. Ik denk hier met name aan de CLAC in haar pogingen om erkenning te verkrijgen.

Maar broeders, "weest standvastig, te allen tijd overvloedig in het werk des Heren, wetende, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Here".

Het kind van zeven maanden.

Onze Sociale Rubriek, verschijnende onder het imponerende opschrift (dat overigens niet bedacht is door schrijver dezes zelf): "Laat uw licht alzo schijnen", is nu een kind van zeven maanden oud. Boze tongen beweren, dat het licht zo nu en dan wel eens een beetje vals was; een heel enkele was al bang, dat de ogen van de gewaardeerde lezers van ons blad er wel eens door bedorven zouden kunnen worden. Zwartkijkers zijn er ook altijd al geweest. Hollandse ogen zijn tamelijk sterk.

Intussen houden wij ons er van verzekerd, dat nog niet alle kinderziekten doorleden zijn. De genoten kost was ook nog aan de lichte kant; je begint ook niet met bruine bonen.

Het geduld van de lezers van C.C. is gebleken groot te zijn. De jongeling is met zachtheid behandeld. Slechts één profetische geest zag in het kind een herrezen Pieter Jelle Troelstra, en meende vanuit de wieg reeds klanken van de Internationale te horen.

De tijd zal 't leren.

We hopen het in het nieuwe jaar opnieuw te proberen. En rekenen op minstens zoveel brieven en reacties als de eerste zeven maanden aan Calvinist-Contact (of naar mijn eigen adres: 196 Parkview Cres., Newmarket, Ont.).

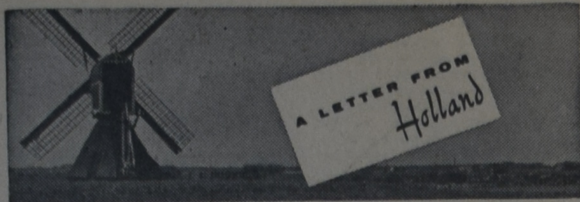
En als U bij de Jaarwisseling Uw gedachten laat gaan over het nieuwe jaar, denk dan vooral ook aan onze werklozen; bidt ervoor en doe er wat voor.

En dan tot slot de beste wensen voor 1961 van Uw

Rev. D. N. Habermehl.

---

*) Tot onze spijt zijn ons door de Christian Culture Association B.C. geen gegevens verstrekt, zodat wij U van deze organisatie niets kunnen vertellen. Hopenlijk later iets.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Nu ik als het ware terugblader in 1960 blijkt het, dat de oude erfvijand, het water, het ons land heel het jaar door moeilijk heeft gemaakt. Echter niet altijd op dezelfde manier.

In het begin van dit jaar — toen er na de droge zomer en herfst van 1959 nog geklaagd werd over de te lage grondwaterstand — was er de overstroming (na dijkdoorbraak) van het Amsterdamse tuindorp Oostzaan. Op het ogenblik is de stand van het grondwaterpeil alwéér niet naar onze zin. In onze kelder is hij een paar centimeter boven de vloer. Het water sijpelt gewoon door het beton heen, dat als een soort filter werkt, zodat het er keurig schoon boven komt. Af en toe ruimen we het met bezems en dweilen weg, maar een paar uur later heeft zich dan alweer een nieuwe laag gevormd. In onze kelder kan dat water gelukkig niet veel kwaad, maar in vele grote gebouwen zijn de verwarmings- en koelinstallaties defect geraakt, zodat van de schoolkinderen uit onze stad een groot aantal 'verwarmingvrij' heeft. Terwijl ze in het begin van de week triomfantelijk thuis kwamen met de boodschap, dat ze door de overstroomde straten de school niet konden bereiken.

Zo worden we er weer eens bij bepaald, dat we hier in Nederland wonen op een bodem die van het water is doordrenkt. Op het ogenblik schijnt hij te werken als een oververzadigde spons. En daar worden dan hoge huizen en torenflats op gebouwd en het schijnt allemaal maar goed te gaan. Over het algemeen tenminste.

Deze week ging het in grote delen van het land **niet** goed. Kleine riviertjes en beken als de Berkel en de Ginkel, de Slinge en de Hunze, de Reest en de Wold A en in onze buurt de Aa of Weerijs en de Mark brachten grote overstromingen teweeg. Het zwaarst getroffen werd de stad Meppel, die bijna voor de helft onder water heeft gestaan. Al jarenlang bestaan er afwateringsmoeilijkheden in de zuidoosthoek van Drente, die de boeren veel last en schade kunnen bezorgen bij het binnenhalen van de oogst. Dit jaar gebeurde dat in sommige streken op de primitieve manier, die we in Egypte hebben gezien. De landbouwmachines konden het drassige land niet in; zelfs wagens konden niet worden gebruikt. De boeren konden toen niet anders doen dan hun mooie Drentse paarden te gebruiken of het Oosterse ezeltjes waren. Ze bonden aan weerskanten van hun trouwe trekdieren grote zakken, waarna man en paard samen het land in trokken en de uit het water geviste bieten in die zakken werden gestopt.

Ook in andere streken was er veel wateroverlast, onder andere in Groningen, Friesland en Overijsel. Bij ons in Brabant traden de Aa of Weerijs en de Mark buiten hun oevers. Op Sinterklaas waren de straten vlak achter ons overstroomd, zodat het verkeer moest worden omgelegd. Van dijkdoorbraken is in de meeste gevallen geen sprake; het is alleen maar zo, dat de abnormale hoeveelheden regen, die in de laatste maanden gevallen zijn, niet op de normale manier kunnen worden verwerkt. Ook in de grote rivieren — Rijn en Maas — wordt het water nu hoger, want het regent in heel West Europa. Of al het water dat van de Alpen komt zonder ongelukken via ons lage land naar de zee zal kunnen worden afgevoerd?

Zoals er heel het jaar door wel iets met het water aan de hand was — te weinig of te veel — zo is ook het hele jaar over de lonen te doen geweest. In de ene bedrijfstak na de andere.

In februari waren het de buschauffeurs, die meer wilden verdienen. Hun werkgevers, de diverse vervoermaatschappijen, waren het over het algemeen met hen eens, dat de lonen te laag waren. Tot verhoging verklaarden ze zich bereid, mits die in de tarieven aan het publiek mocht worden doorberekend. Daartegen verzette zich aanvankelijk de regering. Het draaide er op uit, dat na een paar dagen staken de chauffeurs grotendeels hun zin kregen.

Een paar maand later hadden we de staking in de bouwvakken, die niet een paar dagen maar een paar weken heeft geduurd, ondanks de nijpende woningnood. Ditmaal waren werknemers, regering en volksvertegenwoordiging het allemaal roerend met elkaar eens tegen de werkgevers. **Die tenslotte onder regeringsdwang ook** min of meer hebben toegegeven.

Daarna zijn de politieambtenaren met klem de aandacht gaan vestigen op hun te lage bezoldiging. Minister Toxopeus, die eerst van geen verhoging wilde weten, zegde tenslotte enige verbeteringen in de salariëring van het overheidspersoneel toe, waarvan behalve de politieambtenaren ook de kleuterleidsters en de verpleegsters zouden profiteren. Maar de politie schijnt nog niet tevreden te zijn.

In de buurt van het plaatsje Achterveld, dat zeer veel water te verwerken krijgt dat uit de Gelders Vallen naar de laagtse punten stroomt, stond het water veertig centimeter hoog. Een personenwagen, waarin een dame vijf kinderen naar de geïsoleerde school in Achterveld trachtte te brengen, werd door de wind in de bijzonder zachte berm gedrukt en bleef in het water steken. Juist voor de wagen in de sloot kantelde kon een verslaggever die in de buurt was, de inzittenden redden.

Foto: Toen de wagen later weer overeind stond en het water iets was gezakt gingen de inzittenden er even kijken.

En dan is er bijna het hele jaar door onderhandeld over de lonen in het metaalbedrijf. Toen werkgevers en werknemers het over een bepaalde verhoging eens waren geworden werd deze door het College van Rijksbemiddelaars niet goedgekeurd. Er mogen over 1960 en 1961 aan de metaalarbeiders winstuitkeringen worden toegekend tot anderhalf procent van hun jaarloon, maar van loonsverhoging mag geen sprake zijn voor 1 juli 1961, de datum dat het Collectieve Arbeidscontract in het metaalbedrijf afloopt. De werknemers zijn het met dit besluit van de regering niet eens en hier en daar wordt gestaakt. Het laatste bericht is dat de Metaalarbeidersbonden niet achter deze stakingen staan.

Aan politieke sensatie heeft het nagenoeg ontbroken. De met zoveel moeite tot stand gebrachte regering krijgt voor haar begrotingen en wetsontwerpen over het algemeen de steun van de Kamers. Even leek het of de voetbaltoto een breuk zou veroorzaken. Het wetsontwerp dat de voetbalpool toeliet, maar tevens aan banden legde, was door de Tweede Kamer reeds aangenomen (onder protest van rechts en links, want de antirevolutionairen zijn uit principe tegen dit soort gokkerij en de socialisten en liberalen wensen het niet aan beperkingen te onderwerpen). En ziedaar — toen verwierp de Eerste Kamer het hele ontwerp. Nu zitten we dus nog steeds met de situatie, dat er in ons land in feite een voetbalpool bestaat, terwijl ze wettelijk niet is toegestaan. Maar in ieder geval is de kabinetscrisis, die even dreigde, uitgebleven.

Het verbreken van de diplomatieke betrekkingen met Nederland door Indonesië vanwege Nieuw Guinea kon na alles wat daaraan is voorafgegaan nauwelijks meer een sensatie worden. Of er binnenkort verandering zal komen in de situatie rondom Nieuw Guinea?

Wèl een sensatie was natuurlijk de zogenaamde Plantaziekte, een huidziekte die optrad nadat de Unilever aan haar margarinemerk Planta een nieuwe emulgator (ontspattingsmiddel) had toegevoegd. Het resultaat was een aversie tegen margarine en een run op de roomboter, die gelukkig in deze tijd niet al te duur is. Een en ander heeft de Unilever miljoenen gekost. Nog afgezien van de schadevergoedingen, die het concern aan de slachtoffers wil uitbetalen.

En de kerkelijke situatie? Op verschillende plaatsen vonden geslaagde samenkomsten plaats tussen "synodale" en "vrijgemaakte" Gereformeerden, maar tot hereniging hebben ze nog niet geleid. De Hervormde en de Gereformeerde zendingsorganisaties zien naar nieuwe terreinen uit, nu in Indonesië voor Nederlanders de deuren worden toegesloten. Naar samenwerking in de zending wordt door beide kerken uitgezien. Ook in de verhouding tussen Protestanten en Rooms Katholieken treedt de laatste jaren een verbetering op. In Breda hebben de belijdende Christenen van alle kerken in de historische Grote Kerk op de Markt (waar voorouders van ons vorstenhuis liggen begraven) samen Advent gevierd. Deze dienst werd over de radio uitgezonden en heeft in het hele land grote indruk gemaakt.

Ziedaar dan, zeer in het kort, een overzicht van de gebeurtenissen uit het jaar 1960. In het jaar van ongekende welvaart hadden wij als vanouds samen de strijd te voeren tegen het water, dat ons voortdurend bedreigt. Er bestond sociale, politieke en kerkelijke onenigheid. Maar wij voelden ons één toen wij als volk van Nederland de tachtigste verjaardag herdachten van Prinses Wilhelmina. En toen wij samen met onze Rooms Katholieke mede-Christenen uitzagen naar de komst van de Verlosser.

Of 1961 weer een jaar van vrede en welvaart zal zijn voor ons volk en voor de wereld? Een Gelukkig Nieuwjaar zij U allen toegewenst.

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Bij de Jaarwisseling

Als het nieuwe jaar weer begint, gebeurt het zo vaak dat wij tegen onszelf zeggen: in dit nieuwe jaar zal ik verschillende dingen eens anders doen." We bedoelen dan natuurlijk: *béter*. We zullen er eens wat meer tijd afnemen voor de kinderen, voor het lezen van een goed boek en we zullen ook eens meer om de eenzamen denken enz. We kunnen zo allemaal onze eigen tekorten wel verder opnoemen.

Als we eerlijk zijn is het niet altijd gebrek aan tijd, dat we zo weinig voor anderen doen. Het is eerder een gebrek aan liefde! Hoewel, dat is niet gemakkelijk om dat van jezelf te erkennen. Liefde voor onszelf hebben we altijd volop in voorraad en die voorraad schijnt nooit uitgeput te raken. Maar de voorraad liefde die we voor anderen hebben opgeslagen is vaak zo beangstigend klein. En nu moeten we maar niet naar een ander kijken, maar eerst ons eigen voorraadje er maar eens op nazien.

Het kost géén geld als je wat liefde weggeeft. *Daar* stuiten vele dingen, die nodig zijn in Gods Koninkrijk, nog wel eens op af. Maar de armste onder ons kan nog wel rijk zijn in Liefde.

Eens zei de Here Jezus daar aan die zeekust tegen Simon Petrus: hebt ge Mij lief? Dat vraagt Jezus ook ons. Want Hij wil dat wij Hem liefhebben en *ook* onze naaste. Wij zijn geschapen om lief te hebben. Schatten van liefde zijn ingeschapen in het mensenhart. Maar soms verzegelen wij die schatten zo en dan droogt die liefde langzaam op en gaat verloren. Aan de andere kant is het ook weer zo, dat als wij maar eens beginnen om ons hart te openen en een beetje liefde weg te geven, dan ontdekken we de onuitputtelijke voorraad. Wat méér we willen geven, wat meer we *kunnen*. En als wij, door de Heilige Geest, dan mogen zien de grote liefde van Christus, die voor ons op aarde kwam en om onze zonden de kruisdood stierf, dan geeft *dat* aan onze liefde ook weer nieuwe diepten en meer kleur. Als wij een klein beetje mogen zien de liefde die alle verstand te boven gaat, dan worden wij vervuld met dankbaarheid. Kent u dat versje:

Keep my love, my Lord,
I pour at Thy feet its
treasurer-store.

Er bestaat op aarde geen liefde gelijk aan die welke wij bewaren voor Jezus. En wanneer wij de dingen beginnen te doen om Jezus' wil dan zijn wij aan het werk voor *Hem*. Denkt u zich *dat* eens in als u eens iets *bewust* doet, omdat u denkt dat Jezus het wil. Wat een vreugde schenkt dat. En als wij dan ook aan anderen laten zien wat een blijdschap het ons geeft, wat tijd en liefde weg te geven om Jezus wil, dan zullen ook *zij* getrokken worden tot die Fontein van Liefde die nooit opdroogt. God kan de harten der mensen tot Zich trekken. Maar als wij onze harten aan Hem geven, dan wil Hij ons *gebruiken* om ook anderen tot Hem te trekken.

Is het niet heerlijk te bedenken, dat God niet alleen onze liefde wil *aanvaarden*, maar die ook werkelijk *gebruiken* wil in *Zijn* dienst? Laten we ons daarom voornemen om in dit nieuwe jaar dat voor ons ligt aan Hem te geven *wat* Hij eerst al aan ons gegeven heeft n.l. *Liefde!*

G. Wagenaar

NEW YEAR'S WISHES

What shall I wish thee?
Treasures of earth?
Songs in the springtime,
Pleasures and mirth?
Flowers on thy pathway,
Skies ever clear?
Would this ensure thee
A happy new year?

Faith that increaseth,
Walking in light;
Hope that aboundeth,
Happy and bright;
Love that is perfect,
Casting out fear;
These shall ensure thee
A happy new year.

Peace in the Saviour,
Rest at His feet,
Smile of His countenance
Radiant and sweet,
Joy in His presence!
Christ ever near!
This will ensure thee
A happy new year!

Canadese verpleegsters in de Congo

Deze Registered Nurses maken deel uit van het Canadian Red Cross Team dat momenteel de Republiek van de Congo bijstaat in de stichting van nood-ziekenhuizen. Ze bekijken een bacterie-cultuur die hun getoond wordt door een Congolese laborant. Van links naar rechts zijn het Mrs. Johanna Korlu van Toronto; Miss Denise Beaulieu van St. Romauld, Quebec; Miss Marguerite Tetrault van Ste. Anne de Bellevue, Quebec; Miss Aline Galarneau van Montreal en Miss Jacqueline Mayrand van Quebec.

Het werk van de verschillende nationale medische teams in de Congo wordt thans gecoordineerd door de World Health Organisation, waarvan ongeveer 40 specialisten in de Congo werken. Verscheidene van hen werden opgeleid aan het Pan American Sanitary Bureau, waarvan het hoofdkwartier is gevestigd in Washington, D.C.

I said to the man who stood at the gate of the new-year: "give me a light, that I may tread safely into the unknown".

And he replied: "go out into the darkness and put your hand into God's Hand. That shall be to you better than light and safer than the known way.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar eerste man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelde temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Maar ze werd opnieuw weduwe toen dominee Bogardus schipbreuk leed op een tocht naar Holland.

(45)

Haar vader was niet gierig. Hij liet haar spoedig met het jacht van Govert Loockermans nar Nieuw Amsterdam gaan, waar Margaretha, vergezeld van Sara, bij Hendrik Kip en in de compagnieswinkel haar uitzet aanvulde, niet alleen met tafel- en bedlinnen, doch evenzeer met lapjes satijn, purper, benevens Vlaamse kant en halsdoeken.

Waarover zij het meest verheugd bleek was een kostbare !ap moiré zijde voor haar bruidsjapon.

Toen de trouwdag was aangebroken en er vreugdeschoten werden gelost, viel er op het gezicht van Van Slichtenhorst geen spoor meer te bekennen van spijt. Het was of deze dag alle zorgen van hem waren afgewenteld.

Het was 22 december 1650. Er werd druk schaats gereden en gesleed op de grote rivieren.

Anneke was op de morgen van de bruiloft verheugd opgestaan. Zij wist zich een zeer gewaardeerde gast in het huis van de bruid en had zich beijverd het hare bij te dragen tot het welslagen van het bruiloftsmaal.

De grootste lekkerbekken likten zich de baard na het proeven van Annekes kippenpastei.

Alles wat de kolonie in overvloed opleverde kwam op tafel: oesters, zalm, gebraden duiven en kalkoen. De vader van de bruid, die zo vaak de wilden had moeten tracteren, liet geen roemer ledig staan.

De bruidegom had zich uitgedost in een blauw satijnen vest over een fijn linnen hemd. Uit Margaretha's handen had hij, daags te voren, de trouwkraag ontvangen, heimelijk verheugd dat het geen stijve rimpelkraag bleek te zijn, doch een brede gemakkelijk zittende platte kraag van fijn linnen, afgezet en dichtgestrikt met kant.

De wijde broek was, even beneden de knieën, met strikken afgezet bezijden de geel zijden kousen. Op de zwart leren schoenen met hoge hielen prijkten rozetten.

Zo, met zijn gepluimde hoed en van de schouders afhangende mantel, stemde hij geheel overeen met het beeld van de toekomstige echtgenoot, dat Margaretha zich zo vaak voor het inslapen had gedroomd. De wrat naast zijn neus had zij voor lief genomen.

Margaretha zelf zag er wat stijfjes maar niettemin bekoorlijk uit in haar moiré zijden japon. Zij droeg haar bruidskroon met de gratie van een jong meisje.

— Wil je wel geloven, Anneke, zei Brant, toen het feest ten einde liep en hij haar in het achterhuis tegenkwam, — wil je wel geloven, dat ik zelf ook nog wel zou willen trouwen?

— Je hebt een vrolijke dronk, Van Slichtenhorst, zei Anneke. — Morgen heb je je verstand weer.

— Ach wat — jij met je verstand. Ik heb te veel verstand. Liefde heb ik nodig, Anneke. Een zachte vrouwenhand....

Zijn ogen lachten — hij was nog niet dronken, dat zag ze wel. Zij had zelf ook zoete wijn gedronken, misschien iets te veel, maar dat ging ongemerkt.

Nu niet meer drinken, dacht ze, anders verlies ik het slot op mijn mond.

De lichte roes, waarin zij niettemin was bevangen, gaf haar een sinds lange tijd ongekend prettige stemming. Zij voelde zich nog krachtig en gezond. Marretje was tenslotte nog àcht jaar ouder toen zij met Govert trouwde.

Toen — opeens, herkreeg zij haar bezinning. — Kom, Brant van Slichtenhorst, wij lijken wel dwaas, zei ze en schoof met een glimlach zijn hand van haar schouder.

* * *

Toen het aan Pieter Stuyvesant duidelijk werd dat de benoeming van Brant van Slichtenhorst het werk was van Kiliaen van Rensselaers neef Wouter van Twiller en dat deze verzuimd had hiervoor de toestemming van de mede-deelgenoten in de patroonskolonie te vragen, lachte hij grimmig.

Van Twiller, voormalig directeur van Nieuw Nederland, had de rollen omgekeerd. Hij steunde Van Slichtenhorst in zijn toeleg de Rivier Mauritius te beheersen.

Opnieuw laaide de strijdvraag op over het eigendomsrecht van de grond, waarop het fort Oranje was gebouwd.

Het viel niet te ontkennen, dat het fort er was vóór Kiliaen van Rensselaer zijn kolonie vestigde. Het stond echter evenzeer vast, dat de grond van het fort behoorde tot het gebied dat in '31 door de patroon gekocht werd.

De altijd schipperende Kiliaen was echter zo verstandig geweest de jurisdictie van het fort, zij 't binnen zijn muren, stilzwijgend te erkennen. En bij voorkomende gelegenheden had Van Slichtenhorst hetzelfde gedaan.

Het deed Pieter Stuyvesant oprecht veel genoegen, toen hij bemerkte dat Van Twiller het gezag van het fort wilde beperken tot het luttele instandhouden van een verdedigingswerk ten bate van alle inwoners van Rensselaerswijck en niettemin het monopolie van de pelshandel voor de patroon opeiste. En dat, terwijl deze handel sinds '39 voor ieder openstond!

Het zou de compagnie niet veel moeite kosten het tegendeel te bewijzen.

— Op 22 maart is mijn ambtstijd verstreken, Anneke, zegt Brant op een keer, zonder omwegen.

— Je blijft toch hier?

— Waarom zou ik hier blijven? Drie jaar heb ik nu naar mijn beste weten de belangen van de patroon voorgestaan. Ik heb, zoals altijd, weer moeten vechten tegen leugen en bedrog.

— Het vechten zit je wel in 't bloed, waagt ze.

— Ja, misschen heb je gelijk. Ik hou van orde en regel.

— Wees niet àl te rechtvaardig, zegt de Schrift.

— Moet jij me nu ook nog afvallen?

Anneke stond op om het vuur op te rakelen. Hij schoof zijn voeten bij.

— Als je vecht, zei hij, — wil je ook wel eens winnen en niet altijd verliezen. Ik vraag mij af, wat ik hier in deze drie jaren bereikt heb.... Werken voor een ander — vechten voor een ander — en wat heb je zelf?

Als je 's nachts wakker wordt — geen vrouw om je te verwarmen.

Anneke voelde het bloed naar haar wangen stijgen.

Het was weer zo ver.

— Waarom geen bevrediging in het doen van je plicht? zei ze. — Je hebt bovendien je kinderen en alles heeft zijn bestemde tijd.

— Plicht? Kinderen? Bestemde tijd?

Hij stond op en begon de kamer op en neer te lopen.

— Wie zegt jou, dat het voor ons niet de bestemde tijd is om elkaar, bij 't ouder worden, tot steun te zijn? Ik weet wel, dat ik een driftkop ben, maar ik heb geen vrouw die een zacht woord tot me spreekt.

Een mens jaagt naar zijn dood als hij niet anders doet dan werken. Ik weet het soms niet meer. Jouw kinderen zijn nog jong. Die hebben je zorg nodig. Ze geven je liefde terug. De mijne zijn groot — ze laten je eenzaam achter. Jij weet niet, wat eenzaamheid is, Anneke.

— Ik lig óók wel eens wakker, zei ze, stugger dan ze wilde.

— Goed — maar dan luister je of de kinderen slapen. Ik luister alleen naar de wind en naar de beesten in de stal. Ik moest maar bij je komen inwonen, Anneke.

— Nee Brant — dat zou maar opspraak geven — dat weet je best....

— Ik ben maar een mismaakte kerel, hè?

Hij keerde de verzworen kant van zijn gezicht naar haar toe. In de schemer zag ze zijn ogen. Daar zat nog vuur en verlangen genoeg in.

— Er komt een tijd, dat je afziet van je jeugd, zei Anneke. — Ik ben tweemaal getrouwd geweest. Nu leef ik voor mijn kinderen. Is het niet mooi, om zo met elkaar te praten zoals wij geregeld doen?

— Nee.... zei hij bot. — Voor jou misschien wel, maar voor mij niet. Ik heb aan praten niet genoeg. Ik wil dag en nacht bij je zijn, dan zal ik weer weten waar ik voor vecht.

Nou weet je 't Anneke.... Gooi me de deur maar uit.

Hij bleef staan in een hoek van de kamer.

Anneke omklemde de leuning van haar stoel. Haar hart klopte heftig. Zij voelde dat zij nog eens, en nu zeker voor 't laatst, op een keerpunt in haar leven stond. In deze ogenblikken moest zij het mes diep in haar eigen vlees zetten. Zij voelde de verleiding als een golf over haar heen slaan, nu zij nog eens werd begeerd door een man.

O God, help me, bad ze, want zij voelde, dat zij nog niet oud was.

Laat hij me niet aanraken, niet aanraken.... Ik ben maar een mens.

(Wordt vervolgd.)

Een Blik Terug

Het is slechts een kwestie van dagen en 1960 is historie geworden. Natuurlijk betekent dit maar niet, dat wat er in dit jaar is gebeurd, zonder meer tot het verleden behoort. Alles wat plaats vond — of wat niet doorging of mislukte — is van betekenis in het grote plan van Jezus Christus. Die niet gekomen is om de wereld te verderven, maar om haar te behouden. Dit is gemakkelijker neergeschreven dan beleefd. Wij zullen moeten bekennen, dat wij dit in 1960 lang niet altijd voor ogen hebben gehouden. Integendeel, het kwam maar al te vaak niet eens in ons op. Daarom is het verre van overbodig, dat wij elkaar daaraan telkens weer herinneren, in het bijzonder als wij op de drempel van een nieuw jaar staan.

De Heiland heeft ons zeer definitief voor een alternatief gesteld, en niet alleen ons, maar de gehele wereld, en alle mensen hoofd voor hoofd. Dit alternatief: "Wie niet voor Mij is, is tegen Mij, en wie niet met Mij vergadert, die verstrooit." Als wij een blik terugslaan op het jaar, dat straks achter ons ligt, dan is het maar niet om nog even in de herinnering terug te roepen, wat we zo al hebben beleefd. We zullen er goed aan doen, die terugblik te confronteren met ons levensdoel en ons levensideaal. Wij moeten ons afvragen of alles voor Hem was, — en dat niet zozeer de nadruk op dat woord "voor", maar op dat woord "Hem". Was het voor *Hém?*

1960 is wat de samenwerking tussen de volkeren betreft, stellig geen jaar van vooruitgang geweest. De summit conference die met zoveel tam-tam door Rusland was voorgesteld en gepropageerd, is door hetzelfde land in de kiem gesmoord. En de Afrikaanse situatie, met name in de Congo, waar het leed en het verdriet niet zijn te peilen, doet duidelijk zien, dat de Verenigde Naties blijkbaar meer van een heterogene dan van een homogene organisatie blijk geven.

1960 was een jubileumjaar: vijftien jaar geleden eindigde de tweede wereldoorlog. Werd toen de vrede gesloten of was het slechts een onderbreking, zodat de wereldmachten zich opnieuw — en beter — zouden kunnen voorbereiden?

Zuid-Afrika is dit jaar veel in het nieuws geweest. De apartheidspolitiek is over de gehele wereld scherp becritiseerd, opvallend genoeg niet het minst door naties, die binnen hun eigen grenzen het rassenprobleem bij lange na nog niet hebben opgelost. Zuid Afrika is in dit jaar tevens een republiek geworden, hetgeen de vraag heeft doen ontstaan of het land lid kan blijven van het Britse gemenebest. De Zuid Afrikaanse Dr. A. J. Van Rooy beschreef het feit van de republiek wording als het einde van een tachtigjarige oorlog.

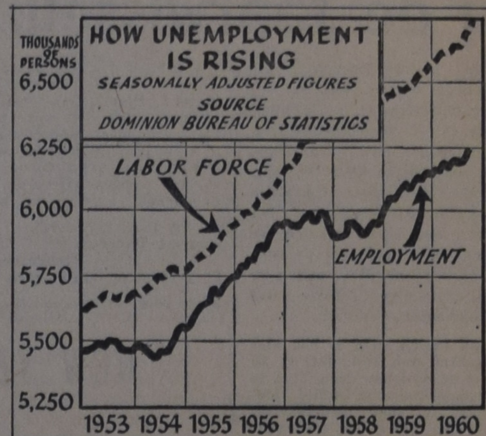
Onze zuiderburen beleefden een intense verkiezingscampagne voor een nieuwe president. Het feit, dat de gekozene Rooms Katholiek is, heeft vele gemoederen en pennen in beweging gebracht, zowel voor als na de verkiezingen.

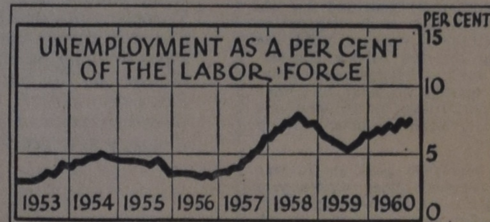
19 Februari van dit jaar was een grote dag voor het Britse volk. Op die dag werd de Koninklijke Familie uitgebreid met de geboorte van Prince Edward. En vorige week heeft het Belgische volk feest gevierd om het huwelijk van zijn koning Boudewijn.

In het Canadese politieke leven trokken drie onderwerpen meer dan gewone belangstelling, zowel van de regering als van de volksvertegenwoordiging, n.l. de "Bill of Rights", de doodstraf en het echtscheidingsvraagstuk. Dit laatste is niet geheel juist. Wij zouden in dit verband beter kunnen spreken over de echtscheidingsprocedure, want met het vraagstuk houden regering en volksvertegenwoordiging zich niet zozeer bezig. De handelsbalans en het werkloosheidsvraagstuk waren eveneens actuele problemen.

In vele gemeenten in Ontario heeft het volk zich kunnen uitspreken over sport en open bioscopen op Zondag. Op een enkele uitzondering na hebben de tegenstanders het overal verloren. Zou

(Zie volgende pagina)

Dona Fabiola, dochter van een Spaanse edelman werd in December Koningin van België door haar huwelijk met Koning Boudewijn.

EEN GIDS VOOR 1961

Daily Manna Calendar 1961
Edited by Prof. Martin Monsma, Zondervan Publishing house, Grand Rapids, Mich.
Prijs: $1.95.

Deze kalender begint er bij onze mensen in te komen langzamerhand en een recensie ervan in ons blad kan er nog iets meer bekendheid aan geven. Mijn bezwaar van verleden jaar is nu vervallen, daar elke bladzijde niet alleen een korte meditatie biedt over een tekst, maar nu voor het eerst ook een bijbelgedeelte aangeeft, dat eerst gelezen moet worden. Zo verdringt het gebruik van deze kalender het bijbellezen aan tafel niet langer. Dat is een grote winst.

De buitenkant is naar mijn smaak ditmaal minder fraai dan die van 1960. Zoals men weet is dit niet een z.g. scheurkalender, maar de 365 blaadjes staan los van elkaar in een keurig doosje, dat men naar verkiezing ophangen of neerzetten kan. Op het ogenblik is de kleur van dat doosje blauw, niet opvallend en bovendien toont de voorkant een mooi plaatje van wuivende korenaren. In 1961 is de kleur nota bene rose en we gaan het hele jaar tegen een bijbellezende gezin aankijken, erg onnatuurlijk, want ouders en kinderen zijn er echt voor gaan zitten om "zo aandachtig" op de foto te komen. Wel, dat is jammer. Volgend maal beter, zullen we maar hopen.

Prof. Monsma heeft zich 52 medewerkers gekozen, die elkaar op elke Zondag afwisselen. Dat is logischer dan in de kalender van 1960, waarin dat op Vrijdag gebeurt. Onder de vele namen treffen we een groot aantal die al eerder hebben meegewerkt maar ook een behoorlijk percentage nieuwe auteurs. De redacteur houdt blijkbaar van voortdurende variatie. Vijf schrijvers wonen in Canada, nl. Rev. H. VanAndel van New-Westminster, Rev. J. C. Verbrugge van Bomanville, Rev. L. Praamsma van Toronto, Rev. T. C. VanKooten van Edmonton (de kalender zegt hier, moet U begrijpen, van 29 Oct. tot 4 Nov. 1961 elke dag: Rev. T. C. VanKooten van Hamilton!!!!), Rev. N. B. Knoppers van Montreal en Rev. P. G. Schrotenboer van St. Catharines.

De schrijvers doen het uiteraard zeer verschillend. De ene week is er veel, de andere een heel klein beetje te lezen. Over het algemeen, en dat kan moeilijk anders, geven de stukjes een enkele zeer voor de hand liggende gedachte uit de betreffende tekst. Verrassende vondsten kan men moeilijk verwachten. Naar 18 Maart, midden in de lijdenstijd, verdwaalde een stukje over het open graf met "Hij is hier niet", dat in de Paasweek thuishoort. Een meditatie over de zalving van Jezus door Maria "tot een voorbereiding van Zijn begrafenis" eindigt met de vraag: Why not bring flowers before the funeral? Is dat om het geven van bloemen bij begrafenissen te bestrijden en vloeit deze toepassing uit de tekst voort? Op een andere plaats viel het op, dat Prediker gewoon aan Salomo wordt toegeschreven, alsof er geen exegetische studie is geweest, die heel ander licht op dat boek heeft geworpen.

Aan allerlei feest- en gedenkdagen, ook voorzover ze in Canada en de States op verschillende data vallen, is behoorlijke aandacht gewijd. Het is daardoor een kalender die uitstekend in beide landen dienen kan. Prof. Monsma heeft zijn eigen werk geheel op de achtergrond gehouden. We kunnen slechts vermoeden hoeveel erbij komt kijken, bijdragen van zoveel verschillende mensen tot een geheel te verwerken. De redacteur zelf schreef als gewoonlijk de inleiding, even groot als elk ander kalenderblaadje. Ook deze keer gaf hij geen rekenschap van wat veranderd of toegevoegd was, noch enige inlichting over de kalender zelf. Zijn bijdrage is een ernstig en bemoedigend woord in verband met de huidige wereldsituatie.

Dit is een goede dagkalender, die in al onze gezinnen een plaats verdient en in 1961 veel gelezen moge worden.

F. Guillaume

„Al het heden wordt verleden..."

Het is 31 December. Het is tegen de avond. Het begint al donker te worden. Ik ben al aan mijn vijfde klandestiene oliebol bezig, en nog wil de weemoed niet komen. Ik maak allerlei sombere opmerkingen, die betrekking hebben op de broosheid des levens, maar het enige commentaar van Katrien is, dat ik niet zo melig moet doen en dat ik die oliebollen nu eindelijk eens met rust moet laten. Intussen bakt ze onverdroten verder. De stapel wordt steeds groter: een Himalaya van oliebollen.

Vervolgens begin ik, om in de stemming te komen, het bekende "Uren, dagen, maanden, jaren . ." te neuriën. Wie van deze woorden en deze wijs zijn hart niet week voelt worden, is toch wel een harteloos mens . . .

"Al het heden wordt verleden, schoon 't ons toegerekend blijft . ." Maar daar wordt mijn hart niet zacht van. Integendeel, het protesteert. Als alles mij toegerekend bleef, dan zat ik nu niet rustig aan de oliebollen! Stel je voor, het ene jaar uit, het andere in zonder vergeving! Nee, dat versje kan me niet bekoren; het brengt me niet bepaald in de stemming.

Ik neem er nog maar een. Daar ligt zo'n mooi klein bolletje aan de rand van de schaal. Haastig vlucht ik er mee de keuken uit, want Katrien komt dreigend op me af met een knots van een lepel . . .

Tenslotte heb ik het aan buurman Mol te danken, dat ik nog op tijd in de oudejaarstemming kom. Tegen een uur of vijf komt hij binnen, om me wat te laten zien. Ergens in een hoekje van de zolder vond hij hedenmiddag een stapel papieren en oude kranten, en wat zat daar tussen?: Een stapeltje bulletins van de kerk van tien jaar geleden! Kerkblaadjes uit de tijd, toen onze gemeente een half jaar oud was. Dat is interessant! Dat moet ik lezen! Even later zijn de buurman en ik verdiept in die lektuur, die ons zo aanspreekt.

-Ha, moet je horen, zegt Mol: "Deze week arriveerde in ons midden de familie Van Kleef met vijf kinderen. Door onvoorziene omstandigheden heeft dit gezin nog geen werk en woning. Wie helpt?"

Ja, dat is zeker vermakelijk. Nu, tien jaar later heeft Van Kleef een grote zaak, en zijn kinderen, waar toen geen woning voor was, hebben nu hun eigen huisje; ze zijn allemaal getrouwd.

De kerkeraad bestond in die dagen uit drie ouderlingen en twee diakenen. Wel een verschil met heden; we hebben nu — laat es kijken? — negentien ambtsdragers.

IMMIGRANTEN-
MIJMERINGEN

"Voorzitter diaconie: S. Y. Heide", zie ik daar staan. Hoe bestaat het! Die Heide is al jaren van de kerk af. Hij doet nergens meer aan. Hoe is dat gekomen? Wie weet het nog . . . ?

We lezen verder. De dominee, die in die dagen de zorg van onze jonge kerk had, en daarbij nog drie andere groepen diende, schrijft ergens:

"Het komt herhaaldelijk, ja, meerdere malen voor, dat in de kerk voor of na de eredienst eieren, vlees of roggebroden worden verhandeld. De verleiding om zulks te doen is groot, omdat men malkander in de weekdagen niet ziet. Nochtans behoort dit niet zo te zijn. Gedenkt de Sabbatdag! Gedenkt de geschiedenis van de tempelreiniging!"

Ik zie dat vandaag al gebeuren: na de slotzang en de zegen: -Wie moet er nog een roggebroodje? . . .

Daar lees ik: "Tot koster is benoemd broeder J. Mol tegen een vergoeding van
$200.— per jaar".

-Dat heb je me nooit verteld, Mol, dat jij nog koster bent geweest.

Betrapt kijkt de emeritus-koster op. -O, zegt hij zeer terecht, -dat was vroeger. Ik ben het maar twee maand geweest.

-Waarom zo kort? dring ik aan.

-Dat gaat je eigenlijk niks aan, Arie, antwoordt de buurman nors, -maar als je het perse wilt weten: ik ben ontslagen. Ik was er niet geschikt voor. Ik verloor telkens de sleutels en ik vergat steeds de deuren te openen voor de vergaderingen. Ik heb eens de zangvereniging twintig minuten in de kou laten staan — het was in de winter en vijf-onder-nul — omdat de deuren op slot waren en ik geen sleutel kon vinden. Dat deed de deur dicht. Op de bittere aanklacht van de verkouden koordirigent ben ik toen afgedankt door de kerkeraad, waar ik toen zelf nota bene in zat. Ik heb zelf eerlijk voor mijn ontslag gestemd.

Mensen, ik wist werkelijk niet, dat onze plaatselijke kerkgeschiedenis zo interessant was!

Even verder lezen we het volgend vermaan van de herder, die niet van humor ontbloot bleek te zijn:

-"De mensen, van wie we de kerk huren, zijn ontstemd vanwege het feit, dat de immigranten as en sigaren- en cigarettenpeuken in de toilets werpen, waardoor de doorstroming in gevaar wordt gebracht.

Gebruik dus de toilets niet als asbak. U gebruikt toch thuis uw asbak ook niet als toilet?"

Voorwaar, een onvergetelijk vermaan!

We lezen in die oude kerkbladjes namen, waarvan we nooit hebben gehoord. De buurman, die langer in Canada is dan wij, heeft al die mensen, die in de loop der eerste jaren aangekomen en weer vertrokken zijn, gekend. Hoe zou het met ze zijn gegaan?

Zo bestuderen we samen op oudejaarsdag die historische documenten.

Het is, alsof ze stammen uit een heel andere eeuw, en toch zijn ze nog maar tien jaar oud!

We glimlachen, als we ze lezen, zoals de mens wel vaker toegefelijk — en eigenwijs — glimlacht, als hij iets leest uit de oude doos. En toch, al die dingen, dat lief en dat leed, dat ons aanspreekt uit die gestencilde blaadjes, ze zijn slechts tien jaar geleden geschied.

Wat leven we snel! Voordat je het weet, zit het volgende geslacht met lange neuzen te snuffelen in de lektuur, die vandaag nieuw is.

Dan is er een knaap op de zolder aan het rommelen, en plotseling vindt hij onder hopen stof een stapel oude kranten. Na er eens hard tegenaan geblazen te hebben, ontwaart hij een titel: Calvinist-Contact. Geïnteresseerd neemt hij de bladen mee naar beneden, waar zijn vrouw moppert, omdat die dingen onder het stof zitten. -Ha, ha, zegt hij zo nu en dan, -moet je dat lezen! -Dat ze zich daar toen druk over maakten! . . .

-Dat ze om zulke dingen toen vochten! . . .

En misschien — als ze tenminste opvallen — zal hij een haastige blik werpen op de Immigrantenmijmeringen van een zekere Arie Dof. En misschien zal hij zijn oude vader, die vijftig jaar geleden naar Canada emigreerde, vragen: -Say, dad, wie was die Arie?

En misschien — heel misschien — zal die oude, grijze vader dan glimlachen en zeggen: -Die Arie was een echte immigrant, jongen, die neerschreef, wat we allemaal beleefden, en daarom was hij onze vriend . . .

En nu moet ik warempel even met de ogen knipperen en met een trompetterig lawaai mijn neus snuiten. Het is Oudejaar. "Al het heden wordt verleden . . ." Dat is niet zo erg . . . als het ons maar niet toegerekend blijft!

En als ons nageslacht ook maar iets als respect en dankbaarheid mag voelen, wanneer het later leest van onze strijd en onze moeiten en vreugden . . .

Dan is het niet erg.

Arie.

één der oorzaken misschien zijn dat velen onzer nog geen Canadees burger zijn?

Het christelijk organisatieleven in ons land gaf blijk van gezond leven. In het voorjaar werd de Federation of Chr. Ref. Ladies Aids opgericht, of — om het in een beetje plomp Nederlands te zeggen: een Vrouwenbond.

Er waren duidelijk tekenen, dat de komst van een Christian Farmers Federation niet lang meer op zich zal laten wachten. Er zijn enkele plaatselijke afdelingen en uit ingezonden stukken is meer dan eens gebleken, dat het verlangen om in federatief verband te werken levend is. Misschien dat 1961 de verwerkelijking daarvan brengen zal.

Het schijnt dat in 1960 zowel in kringen van de C.L.A. als van de C.T.U.C. de wens levendiger werd tot hereniging. Als de wil er is, misschien wordt in 1961 de weg dan ook gevonden.

Het Christelijk onderwijs breidde zich ook dit jaar weer gestadig uit. Verschillende nieuwe scholen werden geopend en bestaande uitgebreid. Als een logische consequentie werd de activiteit voor Christelijk High School onderwijs groter. De Hamilton High School zag haar aantal studenten niet onbelangrijk vermeerderen, terwijl ook in andere plaatsen gewerkt wordt om tot een Christian High School te komen.

Van de grote vergaderingen, die dit jaar werden gehouden, willen wij speciaal noemen de grote Rally in Calgary, Alta., de conferentie te Unionville, Ont., (met de daarmee verbonden spreekbeurten van Prof. Zuidema) en de All Ontario Rally in Toronto.

In het begin van het jaar werden we opgeschrikt door het bericht dat Mrs. Colenbrander van Orange City en Mrs. Van Oostveen van Cooksville bij een tragisch auto ongeval om het leven kwamen. Zij waren de echtgenoten van resp. Rev. Colenbrander en Rev. Van Oostveen, en het ongeval vond plaats in de nabijheid van Burlington, Ont., gedurende een zware sneeuwstorm.

En enkele weken geleden bereikte ons het bericht, dat de predikanten Dr. L. Praamsma van Toronto en Dr. P. G. Schrotenboer van St. Catharines, beide van de Chr. Ref. Church, nabij Strathroy een ongeluk met hun auto hadden gehad. Beiden moesten dadelijk naar het ziekenhuis worden vervoerd voor operatief ingrijpen. Op het moment dat we dit schrijven is hun toestand zeer bevredigend.

Met jubilea heeft Rev. K. Hart van Peterborough de rij geopend, toen hij in Januari 1960 zijn zilveren ambtsjubileum vierde. Hij werd gevolgd door Dr. Praamsma van Toronto, die in Maart van dit jaar eveneens zijn zilveren jubileum heeft gevierd. De First Chr. Ref. Church van Edmonton, Alta. heeft in October op grootse wijze herdacht dat zij 50 jaar geleden werd geïnstitueerd.

Hoewel kerkelijke vergaderingen een normaal weerkerend verschijnsel zijn en daarom in een overzicht als dit feitelijk geen plaats hebben, menen wij een uitzondering te moeten maken met de Eastern Canada Interclassical Conference of the Chr. Ref. Church. Voordat deze conferentie bijeenkwam is er heel wat gesproken en geschreven over de wenselijkheid en noodzakelijkheid van particuliere (of provinciale) synoden. Tot de instelling van deze laatste is het niet gekomen in de Chr. Ref. Church, doch deze conferentie, die nu twee vergaderingen heeft gehad, wijst toch sterk in die richting. Zoals onze lezers zich zullen herinneren, was deze conferentie bedoeld om een uitwisseling van gedachten te krijgen over speciale regionale problemen.

De Nederlandse vertegenwoordiging in Canada is in 1960 gewijzigd. Ambassadeur van Ballusseck ging ons verlaten, en Ambassadeur Lovink kwam, d.w.z. kwam weer terug, want zes jaar geleden was Z.Ex. Lovink ook reeds ambassadeur in Canada.

* * *

Wij beseffen, dat hiermede lang niet alles is gezegd van wat er in 1960 is gebeurd. Wij hebben slechts hier en daar een pennestreek willen geven. Er is enerzijds veel reden tot dankbaarheid voor al het werk dat plaatselijk en landelijk werd gedaan. Anderzijds is er ook reden tot bezinning zowel op de taken die moeten worden volbracht, als op het doel van al het streven. Daar schakelen wij onmiddellijk ons perswerk bij in. Juist ook omdat het in 1960 15 jaar geleden was, dat in Canada met dit Nederlandse perswerk voor immigranten werd begonnen. (Calvinist-Contact heeft ook gejubileerd!)

Er is in 1960 samenwerking geweest, onderling en met de pers. Zo willen wij ook samen het nieuwe jaar ingaan, met minder aandacht voor elkaars fouten en zwakheden en met meer waardering voor elkanders werk en ijver. Als wij maar ons doel zuiver houden. Als maar, wat we ook doen, voor H é m is!

D. F.

De kleinste Christian School in Canada

Deze herfst begon de "Duncan Christian School", Vancouver Island, B.C., met 18 leerlingen en 6 klassen. Het klaslokaal is de level basement van de plaatselijke Christian Reformed Church, die 49 gezinnen telt.

De Schoolvereniging stelde de contributie in 1958 op $ 10.— per maand. Voor elk schoolgaand kind wordt $ 2.50 extra betaald. De leerlingen wonen in een radius van 30 mijl rond de school en worden, of door de ouders bij toerbeurt gebracht, of komen met een privé bus, die ook kinderen van een Rooms-Katholieke school vervoert. Miss Ann Bultsma (A.B.) is de onderwijzeres, die zowel in Nederland, de Verenigde Staten, als in nCanada haar sporen heeft verdiend.

Hoewel sommige ouders eerst wat huiverig waren om met zo weinig kinderen te beginnen, is nu een ieder enthousiast over het individuele onderwijs, dat — juist door dit kleine aantal — door "de gouvernante" gegeven kan worden.

INGEZONDEN:

An Attractive Conference

Our world is shrinking. However thankful we may be for our national heritages and national traditions, the time has been that we can ingnore the international aspect.

From this it follows logically that Calvinism should not be considered as being something which is essentially Dutch. It can be presented to the international common market (in case we get one) as Dutch *export*. This is not to deny that we have a Dutch brand of Calvinism and this is . . . . good. I do hope that one day we'll have as many brands as we have nations.

I do not have to introduce to you the International Association for Reformed Faith and Action, I presume. This Association has been established in time.

It is a great pleasure to me to be able to announce that this young but active association is planning a new Conference after the succesful ones held at Montpellier, Detmold and Strasbourg.

This one will be held in the Newnham College at Cambridge, England from August 11th to August 18th.

On the program are following speakers and subjects:

The Authority of the Bible today, opening address by the Rev. Dr. D. M. Lloyd-Jones, Minister of Westminster Chapel, London, England;

The New Testament View of Scriptures by the Rev. Prof. Roger Nicole, Gordon Divinity School, Mass., U.S.A.;

The English Reformers and Martyrs by the Rev. Herbert M. Carson, Vicar of St. Paul's Cambridge, Great Britain;

The Bible and the authority of Reason by the Rev. J. I. Packer, Tyndale College, Bristol, Great Britain;

The Bible and the Authority of the Church by the Rev. D. W. B. Robinson, Vice Principal of Moore Theological College, Syndney, Australia;

The Bible and the Authority of the State by Prof. Dr. A. M. Donner, President of the Court of the European Communities, Luxemburg;

The Authority of the Bible in daily Life by Prof. Dr. W. Stanford Reid, McGill University, Montreal, Canada.

I do hope that many will be able to attend this interesting conference. For further information one may write to Dr. J. D. Dengerink, Borssenburg 4, Amstelveen, The Netherlands.

★ FOR BOYS AND GIRLS ★

Christmas-holiday Contest

Dear Boys and Girls,

Do you think you will have time for another contest, now that you enjoy your Christmas-holiday? We do not have to ask whether you like this kind of contests; we have always received piles and piles of letters after every contest and we are sure that this time it will not be different.

However, this contest may be a little more difficult than the last one. You may even feel like asking your Daddy to help you with it. Well, we would say "go ahead" and we are sure that he too will enjoy the "trip" that we will make together.

The idea is, that you must find the words that belong on the dotted lines beneath each picture. If you do this correctly, you will be making a trip, a sort of a "world-cruise" and you will see scenes, customs, buildings, towers, bridges, and emblems of different cities or provinces or lands of the world.

In certain instances you will find it very difficult or maybe impossible to write the name of a city under a certain picture. Take for instance the picture of the totem-pole. You all know from your lessons at school or from pictures these Indian-carvings of idols. But it would not be correct to write the name of a city under that picture, since there is not a single city in Canada that is known as "the city of the totem-poles". In this case you could write the name of the *province* where the totem-pole mostly is found, or, if you do not know the name of that province, you could write the name of the country where many totem-poles have been erected.

There are even some pictures that stand only for a country; it would be incorrect to write the name of a city, state or province under these pictures.

So you see that you must really use your brains and think hard before you write a name down. We would suggest that you first work with pencil or on a sheet of paper, before you write the names in ink in their places. In former contests some of you spoiled the appearance of their work by scribling and correcting after they had written the wrong name in ink in a certain place. Keep your work neat, it will help you to gain points.

Be sure to send the lower part of this page — the pictures and the completed entry-form in to our office *before January 15th*. Be careful to state your age, and your complete address. And, if you want to write something on a seperate sheet of paper, remember to write on that paper your name and address also. We expect hundreds of letters, and mistakes cannot be avoided unless you make sure that your mail is correctly marked and identified.

Again we will publish a list of winners, rather two lists, one of the girls and one of the boys. Of each group the top-winner will receive a book as "first prize".

We wish you much pleasure and success.

....

A COUNTRY

that was formed as a nation with the words of Psalm 72, verse 8.

....

....

A CITY

in Canada that was named after the name of a prophet of God.

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

A PROVINCE

OF CANADA

of which the capital is famous for its large railway yards.

....

....

ENTRY FORM FOR THE CHRISTMAS HOLIDAY CONTEST

(Send to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont. before January 15th, 1961.)

Name .... Boy ☐

Address .... Girl ☐

.... Age .... yrs.

Walking before God Almighty

I am God Almighty; walk before me, and be thou perfect. Genesis 17:1

We're living in an age of power.

Speaking of power, we think of jet engines, space rockets, atomic submarines and super bulldozers. Present day power is tremendous. The promise is for still greater power. It is simply inconceivable what may yet be accomplished in the way of mechanical power.

Speaking of power, we think of military strength. Peace time batallions are not as numerous as those in time of war. However, it requires but the push of a button in coordination with another button or two and the entire earth, sea and sky will reverberate with thunderous sounds of mighty instruments of war.

Speaking of power, we think of conquests made in the field of medical arts. One disease after another has been conquered by the hypodermic needle and the so-called "miracle" drugs. And yet, at the same time we tremble and fear, when we contemplate the dispatch of a few "germ bombs" on all parts of our globe. By one onslaught of pestilence thousands, yea millions of children, women and men may be slain.

Speaking of power, we thing of the destructive forces of hell. The spiritual powers of Satan and his cohorts are great in number and very destructive in effect. These forces of darkness, deceiving in appearance, are so corruptive in nature. The very fibres of the souls of men are destroyed by the poisonous darts of the innumerable host of demons.

It's in the midst of such a world and age of indescribable power that you and I live and move.

You and I.

We, little, insignificant creatures.

How little we are!

What is man that God is mindful of him?!

Yes, we do think at times that man is great and mighty. He delights altogether too often in thinking: "Behold the Babylon that I have built". To be sure, man has accomplished much and as if man has the power of the entire universe at his finger tips. Yet, what is man?

Man, as a sinner, is in the grip of the evil one. He may squirm and wrestle, but he can not deliver his soul from the mighty headlock of the prince of darkness. Just one more move of destructive strenght and the sinner is hopelessly lost in "the lake of fire". What a terrifying future for one who knows not God Almighty and shares not in His protecting and saving care!

As a Christian, redeemed and reborn by God, I may see another power. I see the power of God Almighty. I know that He is mighty and more than powerful enough to destroy all the powers of evil men and evil spirits upon earth and hell combined. I know that He is interested in using His almighty power and strength for my well-being for time and eternity. I know His eye is upon the sparrow and He cares for me His child. Redeemed by the blood of Christ, renewed by the Spirit of God, I'm the object of His loving care. By God's grace I may believe this to be the truth.

God speaks to me even as He did to Abraham long ago. He says to me, "Walk before me".

Loving parents, while taking a walk with their children, will say to their dear ones, "Walk before (ahead) of us". They know of dangers that lurk around the corner. They know of temptations that may beset their little ones. They know that their hearts as well as their feet require watching, lest they wander upon wayward paths and fall into mischief. They know that their priceless treasures need watching, and keeping ,and nurturing all the time.

My God says, "Walk before me".

Just think of it. God, Who is Almighty, is interested in me, little insignificant and unworthy creature that I am. He wants to see me all the time. He wants to watch over me always. He wants to protect me under all circumstances. He wants to provide in all my needs. He wants me to arrive, to arrive safely at the end of my journey through life. He wants me to triumph over all powers that would destroy my body and my soul.

God requires of me that I shall walk before Him.

He requires more of me.

He requires also that I be perfect.

Perfect?

Yes, perfect.

Does God not know of my weakness and sinfulness?

Most assuredly!

But I must not forget that God is perfect and that He can not do otherwise than require perfection of me. His truth, His righteousness, His holiness demand it.

Remember, too, that God has been a very gracious God to me. He has made a precious covenant with me. He has made me promises. He has also fulfilled His promises in Christ, His Son, my Saviour and Lord.

I'm, therefore, under obligation. I'm under obligation to know His truth, to respect His righteousness, to observe His holiness, to rejoice in His grace, to strive after nothing less than perfection in walking before Him.

I'm not only under obligation. I'm privileged. I'm privileged to walk before Him. It's my privilege, it's the privilege of all God's children, it's the privilege of you, too, dear christian reader to walk before Almighty God and aim for perfection.

Isn't it wonderful that we may enter this new year 1961 in that faith? God and we walking together, working together, conquering together, triumphing together. There is so much to be done. God Almighty is our strength. He will not fail you and me. Let us not fail our God.

"When we walk with the Lord
In the Light of His Word
What a glory He sheds on our way! While we do His good will,
He abides with us still, And with all who will trust and obey."

John Ehlers

BOEKBESPREKING

Dr. P. Y. De Jong:
The Church's witness to the world.
Uitgave Pella Publishing Inc., Pella, Iowa.
Prijs: $3.95;
in paper back: $3.—.

Volgend jaar hopen de kerken van de Reformatie het feit te herdenken, dat 400 jaar geleden de Nederlandse Geloofsbelijdenis het licht zag. Prachtig op tijd in verband met dat eeuwfeest verschijnt nu de verklaring van de Belijdenis van de hand van Hamilton's begaafde pastor, Dr. P. Y. De Jong.

Wie kennis neemt van dit boek raakt opnieuw onder de indruk van de actualiteit van deze Belijdenis. Na 400 jaar is er nog geen enkele reden om deze geloofsartikelen te verwijzen naar de kerkelijke archieven. Zij zijn nog altijd — of moeten we zeggen: — Meer dan ooit tevoren? — toetssteen voor allen, die waarlijk Gereformeerd (d.i. Schriftuurlijk) willen nadenken over de geopenbaarde Waarheid Gods. Daarom is niets teveel gezegd, wanneer de schrijver zijn boek noemt: "The Church's witness to the world". Deze titel stelt ons meteen voor de overdenkingswaardige vraag, of ons getuigenis tot de wereld wel het gewenste effect kan sorteren, wanneer we de belijdenis meer zien als een historisch document dat geen rapport heeft met onze situatie dan als het actuele naspreken van Gods Woord vandaag.

In de inleiding van dit boek geeft Dr. De Jong een boeiende beschrijving van het leven en het werk van de opsteller van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, Guido de Brés. De schrijver getroost zich grote moeite om aan te tonen, dat de Brés inderdaad meer opsteller dan zelfstandig auteur van de Belijdenis was. In dit verdedigingsgeschrift greep de Brés telkens terug op die andere apologie, Calvijn's Institutie. De Nederlandse Geloofsbelijdenis is het kind van de Gallische, die weer een samenvatting van de Institutie is. In zijn ijver om de schijn te vermijden dat de Belgische Confessie teveel als het werk van de Brés wordt gezien, spreekt de schrijver (p. 31 v.) over contacten en adviezen waarvan de Brés voor dit werk gebruik maakte. Het komt ons voor, dat Dr. De Jong in dit gedeelte niet helemaal vrij is van speculatie, het teveel accepteren van waarschijnlijkheden.

We vinden in dit boek een uitstekende korte beschrijving van de Anabaptisten en hun dwalingen, die zo grote invloed hebben gehad met name op de Engelse en Amerikaanse kerkgeschiedenis. De Belgische Confessie heeft niet alleen tegen Rome, maar ook tegen het Anabaptisme het zwaard van het Woord gehanteerd. Dat is een der redenen, waarom deze Belijdenisartikelen ook op dit continent en tot op vandaag zo actueel zijn. De valse scheiding van genade en natuur en andere anabaptitische dwalingen worden alom in het kerkelijk leven aangetroffen, en het is de vraag, of wij zelf in dezen wel zo brandschoon gebleven zijn. We waarderen het zeer, dat Dr. De Jong in dit boek zich een paraat vijand betoont van het anabaptisme. Dat maakt dit boek zo actueel voor deze wereld waarin wij wonen.

De schrijver heeft de kostelijke gave, om alle stof die hij behandelt, duidelijk voor te stellen. Als zodanig hoeft dit boek niet beperkt te blijven tot de studeerkamers der theologen. Wie bv. een critische weergave kan geven van Barth's inspiratieleer op zo'n manier, dat de leden van een Young People's Society het zeer zeker zullen begrijpen, verdient het om gelezen te worden door allen, die de Belijdenis lief hebben en steeds beter willen verstaan.

In zijn bespreking van de inspiratie en de autoriteit der Heilige Schrift merkt De Jong zeer terecht op, dat veel bezwaren tegen de verbale inspiratie vrucht zijn van een rationalitische benadering der problemen, die in verband staan met het Schriftgezag. Met dezelfde instemming, die de ondergetekende eigen is, citeert de auteur de conclusies van de Geref. ecumenische synode van 1958 ten aanzien van de authoriteit en onfeilbaarheid van de Schrift, die in 1959 zijn overgenomen door de synode van de Christian Reformed Church.

Zullen we dit boek aanbevelen? Zeer zeker, en zonder enig voorbehoud! Het hoort thuis in de bibliotheken van onze verenigingen, want het is de hulpbron voor het verstaan van de Nederlandse Geloofsbelijdenis in onze dagen en in dit werelddeel.

Het hoort thuis in onze huizen. Als we met elkaar, ook in gezinsverband, dit kostelijk erfgoed eens gingen bestuderen met behulp van een betrouwbare gids als dit boek is! Ons getuigenis tot de wereld zou veel spontaner en veel efectiever zijn dan tot hiertoe!

Met verlangen zien we uit naar het tweede deel van dit uitnemende werk, waaraan behoefte was.

Mogen, evenals onze Hollandse verenigingen gewend waren te grijpen naar "Feenstra" bij de bespreking van de Ned. Geloofsbelijdenis, onze verenigingen hier rijk en vruchtbaar gebruik maken van dit uitstekende werk!

A. De Jager

So teach us to number our days that we may get us an heart of wisdom. Ps. 90:12

The story of New Year's Day began, oddly enough 1), when there was as yet, no such thing as a year. For in earliest history, time was not measured by a twelve month cycle, but in times and seasons, when the moon waxes and wanes 2), when the crop must be sown or reaped, when

"the flowers appear on the earth, and the voice of the turtle is heard in the land".

The earliest description of a New Year Festival known to us comes from ancient 3) Mesopotamia. It is incribed in 4) wedge-shaped characters 5) on a series of clay tables which, though themselves of much later date, record a program of ceremonies performed at Babylon since about 2000 B.C.

It was celebrated in the month which we call March. On the 21st day of this month the days and nights are equal. It was celebrated for eleven days and many ceremonies were held to honor the various gods of Babylon.

Few New Years Festivals are more impressive or more significant 6) than that observed by Jews, at the end of September or the beginning of October. The Jewish month is determined by the moon and a year is reckoned in two ways. For civic and legal purposes to keep records, the year begins in the spring at the new moon before barley harvest.

For religious purposes it is measured from the new moon before the ingathering of fruits. The New Year held in the spring is a formal holiday, and lasts for 10 days, called the 10 Great Days of Awe, ending with the Great Day of Atonement 7) (Yom Kipper). This is the anniversary of the creation of the world and also the annual Day of Judgment when all deeds of men are passed in review before God.

This season was especially noted for the princes of darkness to exercise their greatest influence, and to scare them away a ram's horn was blown. Trumpets also were sounded. Not much different today is the custom of tooting horns, ringing bells clanging gongs and generally making a noice on New Year's Eve 8) at midnight.

New Year is the ending of the old and a beginning of a new. The Romans in ancient times worshipped the God Janus, who was regarded as the doorkeeper of heaven, and the patron of all beginnings and endings. As protector of doors and gateways he was shown holding a staff in his right hand, a key in his left. As the god of the sun's rising and setting he had two faces one looking East, one to the West.

For many, new life could have no beginning until death is banished 9). In several places in Europe straw dummies 10) were carried through the streets on Dec. 31 and buried while songs were sung or it was burned or drowned.

Even among the Eskimo's the reappearance 11) of the sun, after the long dark winter months calls for 12) a ceremony, driving away the evil spirit Tuna to make way for a season of new life.

There are some who even connect these ceremonies among pagans to the well known Biblical ceremony of the ancient Jews. 5 days before the autumn-feast of Ingathering the great Day of Atonement was celebrated by sending out the scapegoat into the wilderness. On this scapegoat the sins of the Israelites were laid to be carried away forever.

To bring in the new, to make a clean start also calls for ceremonies on this day in many countries.

Sprinkling with clean water will always be connected with this occasion as a symbol of cleansing. On the Day of Atonement, the priest sprinkled the sanctuary and people with water.

In Burma, Morocco, Persia and Egypt all have had and perhaps still have a custom of pouring water over humans and animals, or cleaning their temples and utensils 13).

Another custom observed long ago and still is practised today even by all of us neighbours is the one of eating and drinking together.

Many special dishes are prepared as the people from Holland well know. New Year's Day and the evening before has a very special "smell" when frying and cooking is going on. Recipes are handed down from mother to daughter.

Getting together with relations and friends is the expected custom at this time and what better way to make it more pleasant than to serve our favorite foods. It re-establishes ties of friendship and even in ancient time, eating together was considered the token 14) of establishing bonds of friendship and alliance.

In Japan all members of a family assemble at breakfast on New Year's morning and drink a cup of wine in honor of their departed ancestors 15) who are believed to revisit them at this occasion. Led by the master of the house, this ceremony is performed in silence.

In far-off Tibet, a special pudding is prepared of raisins, apricots and other fruits. The head of the family takes the first slice, then gives each member his portion. This re-cements 16) family ties.

In England and in some parts of Holland the custom was to visit the neighbours on New Year's Day where they are offered a glass of wine and cakes. This is to toast the good health of all.

The giving of gifts which is so popular today at Christmas time, may have stemmed from the long ago custom of presenting them at the New Year. The rich were presented with gifts by the poor people who depended on them during the year. This was originally a fine idea but was turned into quite a racket by some. In early days Emperors at times forced such large gifts from their poorer citizens that a Pope in 458 A.D. decreed that this practice should stop completely.

The gift-giving was sometimes accompanied by such noisy gatherings that the habit was frowned upon by the Catholic Church and abolished 17).

Greeting Cards at the New Year were already sent by people in China more than a thousand years ago and this good practice is now popular the world over.

We have progressed not only in years but also in new discoveries, yet we must give credit for much of our achievements to the ancient rulers and scholars, as wel as astronomers.

Many of the discoveries we take for granted are built on the original plans or figures of many years ago. Similar to this is our calendar. We thoughtlessly tear off each month of the year and sometimes wonder perhaps why poor February was left with only 28 or 29 days when July and August each have 31 days. Julius Ceasar was responsible for the calendar as it is used today. When he began to rule the old Babylonian calendar was in use but since months were governed by the moon, the calendar was very undependable and much juggling was done to make things work out evenly.

With help of his astronomers 18) Julius Ceasar worked out a better type calendar, using the Egyptians' idea of a year. Their year began when the bright star Sirius appeared in the sky. Since each year really has 365¼ days, it was decided to limit it to 365 and every fourth year to add one whole day.

July is named by Julius Ceasar himself, and Augustus Ceasar followed his example calling the month August after himself. Any month named after an emperor could not have 30 days while others had 31, so a day was taken off February and added to August. Odd numbers were considered lucky so another day was taken off February.

Our days and months are all named by the Romans.

But time slips a little and the calendar in use for 1600 years had moved the seasons out of place again. Pope Gregory helped by astronomers corrected this by moving all dates up 10 days.

The English speaking countries have used this calendar now since 1752. Work is being done to make a world calendar but whether they will ever succeed to put it into popular use remains to be seen.

Canada with its variety of citizens with world-wide backgrounds will celebrate New Year in a variety of ways. Whichever way you choose to remember it is up to you but let us not forget the text with which this letter to all my neighbours was begun. With God's help we will have a truly Happy 1961.

That is my wish to you all.

Your neighbour

EEN KLEINE HULP

1) Vreemd genoeg; 2) wast en afneemt; 3) het oude; 4) gegraveerd in; 5) spijkervormige lettertekens; 6) indrukwekkender of schitterender; 7) Grote Dag der Verzoening; 8) Oudejaarsavond; 9) uitgebannen; 10) stropoppen; 11) terugkeer; 12) is aanleiding tot; 13) gereedschappen; 14) werd beschouwd als een symbool; 15) gestorven voorvaders; 16) verstevigt; 17) afgeschaft; 18) sterrenkundigen.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen naar Truro, N.S. J. Kunst te Galt, Ont.

Bedankt voor Bloomfield, Ont. A. J. J. Vanden Pol te Drayton, Ont.

REFORMED CHURCH

Beroepen te St. Catharines, Ont. D. Bloss te Mairice, Iowa, USA.

Aangenomen naar Brockville, Ont. J. J. F. Endert.

Dr. L. PRAAMSMA en Dr. P. G. SCHROTENBOER

Naar wij vernemen is de toestand van deze beide predikanten thans goed vooruitgaande. Dr. Praamsma is nog steeds in het ziekenhuis in Strathroy en het is nog niet bekend, wanneer hij naar een ziekenhuis in zijn woonplaats Toronto kan worden vervoerd. Hij heeft een brief gedicteerd aan Mevrouw Praamsma bestemd voor de gemeente, welke brief j.l. Zondag van de preekstoel is voorgelezen. Uiteraard maakte dit veel indruk.

Dr. Schrotenboer is Woensdag 14 December naar zijn huis teruggekeerd. Ook in zijn toestand is een aanmerkelijke verbetering ingetreden. Op weg van het ziekenhuis in London naar zijn huis heeft Dr. Schrotenboer nog enkele ogenblikken bij Dr. Praamsma in Strathroy kunnen zijn. Dr. Schrotenboer zal zich voorlopig nog in acht moeten nemen. Gezien echter de toestand waarin hij na het ongeval was, mag het een wonder genoemd worden, dat hij reeds zover is hersteld.

Er heerst in Christian Reformed kringen veel dankbaarheid voor het ingetreden herstel in de toestand van beide predikanten. Zoals bekend waren beiden op weg naar een commissievergadering in Grand Rapids, toen hun auto nabij Strathroy, Ont. slipte en in volle vaart tegen een truck reed. In zorgwekkende toestand werden beiden toen naar het ziekenhuis vervoerd.

NEW CHR. REF. CHURCH GUELPH DEDICATED

A proof of our getting more and more established in our new country is among others the forming of new congregation and the building of places of worship. One of these examples is to be found in Guelph (Ont.), a city with a population of 35000, located in the triangle Toronto-Kitchener-Hamilton. In this town our congregation was organized under supervision of the Home Missionary Rev. C. Spoelhof on Oct. 4 1953, when the first official meeting was held. At that time the congregation consisted of about 23 families. Under God's rich blessings, this number increased to about 100 families in seven years time.

Since Nov. 1955 we owned a small building, which very soon became too small for the growing church. In April 1960, we started to build our new edifice, which was finished on Oct. 19th, when we held our first official meeting. In the dedication, the local minister, Rev. J. C. Derksen, preached the sermon. Greatings were extended by the representatieves of the Mayor and of the local churches. Rev. W. Van de Kolk of Kitchener spoke in behalf of neighbouring Chr. Ref. Churches and Classis Hamilton. For the guests refreshments were served in the roomy basement, while in the evening following a social meeting was organized for the congregation.

We are very grateful to the Lord Who gave us this building, where we have ample room for our societies and other church activities.

S. Homan,
Clerk.

KERKELIJKE DOCUMENTATIE DIENST

Ter kennismaking ontvingen wij een nummer van "Documentatie-Bericht", een blad dat sinds het begin van 1960 in Rotterdam wordt uitgegeven. In een begeleidend schrijven wordt ons medegedeeld, dat dit blad thans ook in Canada verkrijgbaar is bij Mr. P. Speelman, 7 Lippincott St. E., Weston, Ont., en dat de abonnementsprijs $ 3.00 per jaar bedraagt. Als doel van het blad wordt in deze brief genoemd: "een documentatie van tijdschrift-artikelen ten behoeve van predikanten, ouderlingen en diakenen, alsmede van belangstellende gemeenteleden."

Toen wij het blad in handen kregen was onze eerste gedachte: hier is een kerkelijke "Reader's Digest". Maar die gedachte is waarschijnlijk wat te hoog gegrepen. Het blad, dat gestencild wordt uitgegeven, bevat verschillende artikelen, die in onderscheiden kerkbladen (meest Gereformeerde) zijn verschenen. Daarnaast is een literatuurlijst van de meest belangrijke artikelen in niet gereformeerde bladen en tenslotte twee originele artikelen.

Wij beseffen volkomen, dat men voorzichtig moet zijn in het beoordelen van een periodiek, waarvan men slechts één nummer heeft gezien. Het is niet onmogelijk dat iemands oordeel iets anders zou zijn, wanneer hij meer nummers had gelezen. Doch van dit nummer krijgen we de indruk dat het enigszins eenzijdig is. Over het geheel genomen gaat het over dominees en kerkdiensten. Dit zijn inderdaad onuitputtelijke bronnen voor scribenten. En wij willen er meteen bij zeggen, dat heel aardige artikelen zijn verzameld. Maar van een "documentatiedienst" hadden we meer verwacht. Misschien komt dat nog, want het blad is nog geen jaar oud.

Wij hebben veel waardering voor het streven van de uitgevers. En wij hebben een open oog voor de moeilijkheden, die zich bij het beginnen van een nieuw blad voordoen. Onze opmerkingen zijn dan ook bedoeld als een vriendelijke suggestie. Maar het komt ons voor dat lezers zich over het algemeen meer zullen interesseren voor artikelen als die welke genoemd zijn in het Literatuur-overzicht. dan voor die welke handelen over de kunst van vergaderen of de tijdsindeling van een predikant. Indien de redactie er in zou slagen meer echte **documentatie** te geven, dan geloven wij dat het blad veel belangrijker zou worden en waarschijnlijk ook wel een goed aantal lezers in Canada zou mogen verwachten. Wij menen dat "Documentatie-bericht" op de goede weg is, doch er is "room for improvement".

D. F.

As a substitution for cards, we herewith announce that D.V. on Friday the 23rd of December, 1960 the marriage of

BERTA DEKKER
and
CORNELIUS VANDER STELT

will take place in the City Hall of Langedijk, The Netherlands.

The wedding in the church will be on Sunday, Dec. 25th, 1960 at 3 P.M. in the Gereformeerde Kerk of Broek op Langendijk, The Netherlands.

Officiating in the service will be the Rev. J. H. Donner and Mr. J. C. Vander Stelt.

Jaarvergadering Ladies Aid Society

BOWMANVILLE, Ont. — Op Zaterdag 10 Dec. hield de Ladies Soc. "Forward in Faith" haar eerste jaarvergadering.

Vaak wordt er gezegd dat "vrouwen bijna helemaal geen gelegenheid hebben om Engels te leren, omdat ze altijd thuis zijn". Nu, daar bleek op deze vergadering niets van. De hele avond werd in het Engels gehouden.

De inleiding "Proper Prayer" met daarop volgende vragen werden vlot behandeld.

Speciale aandacht moge gevestigd worden op het bidden, persoonlijk en als gemeente, op vaste tijden. Dit sluit niet uit dat we tussentijds niet in gebed tot God komen. Het is de Here welgevallig, als Hij Zijn kinderen hoort bidden. Dit is in deze weken wel gebleken. Een broeders had een ernstig auto-ongeluk, waardoor hij in levensgevaar verkeerde. De hele gemeente heeft haar gebeden tot de Here opgezonden, en de Here heeft gehoord! Is het des Heren bedoeling geweest, om ons allen daardoor weer dichter tot Hem te brengen?

Er werd nog een stuk opgevoerd, waarin het ging over ons geven van de tienden van onze ontvangsten.

Onverwachts werd onze geliefde Vader, Behuwd- en Grootvader geroepen naar het Vaderhuis. Hij zocht in alles eerst het Koninkrijk Gods en alle dingen zijn hem toegeworpen. Zijn naam

WILLEM GEUZEBROEK Sr.

zal voor zijn elf eigen, tien aangetrouwde kinderen en voor zijn vele kleinkinderen een lichtende naam blijven. Hij bereikte de leeftijd van 73 jaar.

Voor allen in Holland en hier in Canada,

Rev. Jac. Geuzebroek.
Barrie, Ont., 20 Dec. 1960.
157 Shanty Bay Road.

The Wellandport English Women Society expresses its sincere Christian sympathy to Mrs. P. Van Egmond, in the loss of her father

Mr. A. VANDER STELT

May the Lord comfort the bereaved family.

The marriage of Mr. and Mrs. K. Smit took place on November 18th in the Rehoboth Christian Reformed Church at Bowmanville, Ont. The Bride is a daughter of Mr. and Mrs. J. De Vries of Whitby, Ont. and the groom is a son of Mr. G. Kap and the late Mrs. Kap of Trenton, Ont. The young couple resided now at R.R. 1, Codrington, Ont.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements $ 2.50
Marriage and anniversaries $ 3.50
Notifications of death $ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Engaged:

JANE WESSELING
and
PAUL HERREWYNEN

December 25, 1960.

R.R. # 5, Waterford, Ont.
R.R. # 4, Simcoe, Ont.

On the 12th day of December we had the privilege of celebrating with our dear parents and grandparents

JOHN DE JONG
RUTH DE JONG—KUIPERS

their 25th wedding anniversary.

Beatrice and Chris.
Fred.
Izaak.
Annemarie.
John.
and grandchildren.

Welland, Ont.
R.R. # 3.

---

16 December 1960 waren onze ouders

LEENDERT VAN HARTEN
en
GRIETJE VAN HARTEN—DE GROOT

35 jaar in de echt verbonden. Deze dag werd in dankbaarheid jegens God herdacht.

Dat Hij hen ook nabij wil zijn op hun verdere levensweg is de bede van al hun kinderen.

Manor Farm, Clarkson, Ont.
Oakville, Ont.: Henk en Aaltje Van Harten.
Munster, Ind.: Roel en Leny Van Harten.
Clarkson, Ont.: Jan en Ann Glas. Jan en Joke Bakker.
Sarnia, Ont.: Krien en Nellie Vos.
Hamilton, Ont.: Henny Van Harten.
Oakville, Ont.: Jan en Margo Vander Laan.
Toronto, Ont.: Jim en Martha Mol.
Clarkson, Ont.: Menno, Greetje en Leonard Van Harten,
en hun kleinkinderen.

Wij wensen alle vrienden en bekenden een

Gelukkig en Voorspoedig Nieuwjaar

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Heden ontvingen wij bericht uit Nederland dat de Here tot Zich genomen heeft in Zijn eeuwige heerlijkheid onze lieve moeder, schoonmoeder en oma

ALIE SCHAILLEE,
geboren Greveling.

Psalm 43 : 4 berijmd.

Cooksville, Ont.
F. Schaillée.
F. C. M. Schaillée—De Schutter.
Caroline.
Alianne.
Gerben.
Alexander.

16 December 1960.

Nog vrij onverwacht, na een kort ziekbed heeft de Heere tot Zich genomen onze geliefde man, vader en grootvader

ARIE VANDER STELT,
op de leeftijd van 57 jaar.

Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van Zijn gunstgenoten.
Ps. 116 : 15.

Mrs. A. Vander Stelt—Jeeninga.
Tony en Janny.
Arthur.
Jennifer.
Rita en Peter.
Judy.
Jenny en Peter.
Johnny.
Eric.
Bob.
Arie.
Wilma.

Brantford, 18 Dec. 1960.

De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad op Woensdagmiddag half drie vanuit de First Chr. Ref. Church of Brantford, Ont.

MORTGAGE FUNDS available for 1st and 2nd mortgages at current rates. Speedy, personalized service guaranteed. Call or write: Harry Aasman, representing J. Hardtman, Mortgage Broker, 40 King St. South, Waterloo, - SHerwood 4-1391.

Horlogemaker
J. SNIEDER
BROCK ST., SMITHVILLE
Telephone WAlker 6-7372

Voor de verkoop van horloges, banden, klokken, wekkers, Hollandse zilveren ringen enz. komen wij gaarne bij U aan huis.

Hamilton Tel. nummer LI 5-2500.

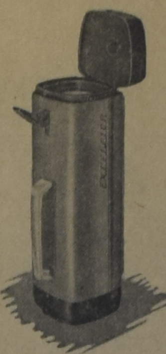
Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)

Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks.

1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office RO 2-7445, Residence CR 8-3253

Does your ORGAN need some repairs?
WE DO IT.
REED - ELECTRIC - ELECTRONIC AND PIPE ORGANS.
Free Estimates, also on P.A.-Systems.
We cover all of Ontario.
Call or write,

A. NEUTEL
8 Young St. E. SH 5-2969
WATERLOO, ONT.

Maak Uw vrouw gelukkig . . . . . met een Excelsior

KRACHTIGE STOFZUIGERS MET DE LANGSTE LEVENSDUUR.

PRACHTIGE MODELLEN, EEN LUST VOOR HET OOG.

MODEL 6705	MODEL 7005
65.00	75.00

COMPLEET MET 10 HULPSTUKKEN.

VRAAGT ONZE AGENTEN

Jankok - Willowdale

Wij wensen al onze vrienden en clientele een in alle opzichten VOORSPOEDIG 1961 toe.

Peter Zijlstra
en echtgenote.
87 Queen St., Brantford.

P.S. Wegens ziekte konden wij onze klanten niet bezoeken in December. We hopen echter in Januari weer rond te komen.

Mr. and Mrs. A. Van Dyk
Audrey and Nick
wensen vrienden en bekenden
EEN GELUKKIG NIEUWJAAR
Gen. Del., Fort William, Ont.

FARMS FOR SALE in the Collingwood, Ont. area

90 miles north-west of Toronto. Prices: $ 5,000 to $ 20,000. General farming, dairy, beef, fruit, cash-cropping. Excellent opportunities.

Write to Mr. W. G. Groot, Clerk, The Collingwood Christian Reformed Church, 199 Hunrontario St., Collingwood, Ont. Phone 1481 R.

Church Services 10 A.M. and 2.30 P.M.

---

449 Ritson Road S., Oshawa. **Phone: RA 8-0921**

JAKE & BILL'S GARAGE

Fina Service — General repair
Tune-up and auto-electric
Also dealers in good dependable cars.

We wish all our customers and friends a prosperous New Year.

WINTERTIJD is ROOKWORSTTIJD
WEDERVERKOPERS

Hier is het van ouds bekende adres voor

Rookvlees, gesneden of aan stuk
Plocworst gesneden of aan stuk
Boterhamworst
Hamworst
Leverworst
Leverkaas
Rookworst
Metworst, enz. enz.

HOPMAN'S MEAT MARKET
5 Emma Street
Telef. EL 2-0740 Box 612
CHATHAM, ONT.

FOR HOUSES, Investment Properties, Building Lots and Farms in or near

TORONTO
see or write
HARRY SNOOK
with
Harvey Keith, Realtor
181 Eglinton Ave. East
HU 7-3333 or HI 7-1417

Beste Dairyfarm met Melkcontract te koop

In de zomermaanden kan alle melk voor de volle contractprijs worden geleverd en in de wintermaanden is er slechts 20% surplus. Deze farm is gelegen in het touristen-gebied bij Lake Erie. Flink huis, grote barn voorzien van 2 silo's, machineschuur, garage en andere bijgebouwen. Volledig machinepark en 44 stuks prima Holstein vee, waaronder 23 melkkoeien. 200 acres vruchtbaar land, waarvan 100 acres in huur, welke huur kan worden overgenomen.

Op deze farm zijn twee arbeidskrachten noodzakelijk. Prijs $ 65,000.—. Gevraagd downpayment $ 15,000.—. Er is $ 50,000.— hypotheek beschikbaar à 6%. Maandelijke betalingen slechts $ 350.—, rente en aflossing inbegrepen. De maandelijkse melkcheque over 1960 was gemiddeld $ 900.—. De eigenaar wil verkopen omdat hij geen opvolger heeft. Voor verdere inlichtingen,

K. KRAAY, Real-Estate Broker
15 KING STREET, ST. CATHARINES, ONT.
Tel. Kantoor MU 5-4245, Huis Tel. WE 4-1813

Gaat U naar Holland?
Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service
J. VANDER VLIET
304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

TRADE YOUR DAIRY FARM

voor een prima 12 acres fruitfarm. Met alle machines, prima modern huis en gelegen aan River Road, Niagara Township. Contact:

Medard Verdegem
REAL ESTATE
3 Benson Dr., St. Catharines, Ont.
Ph. WE 4-1948

Waarom zoudt U huur betalen als U Uw eigen huist kunt kopen?

ZIE ONZE SPECIALE AANBIEDINGEN:

4½ room brick bungalow, dicht bij school en winkel. $ 1000 down. Gehele prijs $ 9500.
Ruim 2-storey huis in Beamsville. Goed gelegen en omgeven door bomen. $ 6500.
14-room huis in Vineland plus garage. Ideaal voor dubbel bewoning. Prijs $ 6800.
De beide laatste huizen te koop voor slechts enige honderden dollars down. KOOP NU!

Inlichtingen bij:

Stewart Bruinsma
170 King Street, Beamsville, Ont. — LO 3-8807
Vertegenwoordigend:

A. S. KIMBERLEY
REAL ESTATE
140 Church St. - St. Catharines - MU 4-7428
25 King St. E. - Beamsville - LO 3-8272

COMPARE - ANYWHERE en U zult ontdekken
Slager's Furniture Ltd. *is toch* Voordeliger
645 BARTON STREET EAST PHONE LI 9-9810 HAMILTON ONT.